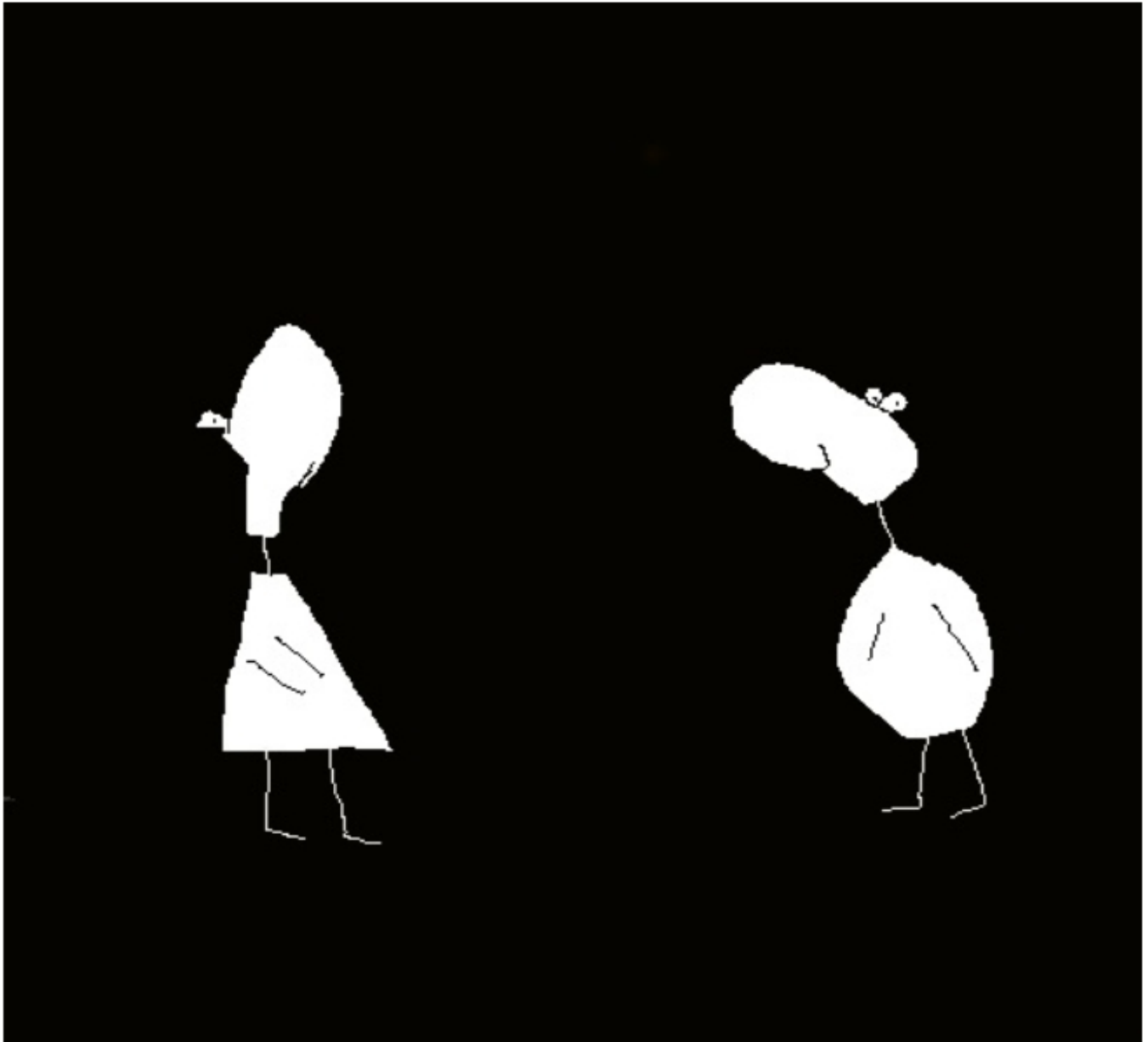

Spencer Brandesen

Weidestreuvels

Vrijdag, 11 Januari 2008

Achteraf

Achteraf heeft iedereen natuurlijk makkelijk praten. Dan staan ze allemaal in de rij om te zeggen dat ZIJ wel hadden geweten wat ze hadden moeten doen. Dat ZIJ niet zo'n domme fout gemaakt hadden. Dat ZIJ.. Maar dat is dus ach- teraf. Ja, achteraf denk IK dus ook: hoe heb ik toch zo'n lul kunnen zijn, hoe is het in godsnaam mogelijk dat ik dat in mijn hoofd haalde en niet inzag dat.. Als ik van tevoren had geweten dat.. dat ik dan niet dit.. en zeker niet dat.. Maar, zoals bekend is as verbrande turf en schiet je daar niets mee op. Nee, het is gebeurd en er valt niets meer aan te veranderen. Ik zal met dat feit gewoon domweg moeten leren leven. Goed, dat gaat niet van harte maar er zit gewoon niets anders op. Want er is geen alternatief. Ik kan toch moeilijk met een stalen gezicht gaan zitten doen alsof het domweg nooit gebeurd is. Ik kan mezelf daar niet van overtuigen, en zelfs als dat wèl het geval zou zijn, is daar nog altijd het gegeven dat alle anderen WETEN dat het wel degelijk is voorgevallen. Ik zou niet eens iemand hebben om voor de gek te houden..

Nee, ik zal het gewoon moeten accepteren als een onloochenbaar feit. Als iets wat onverbiddelijk vaststaat en op de een of andere manier in mijn leven duurzaam geïntegreerd zal moeten worden. Want de weg naar verdringing is afgesloten. En dat is misschien maar beter ook. Want verdringing schijnt een nadelig effect te hebben op de stoelgang en die is bij mij toch al niet optimaal dus die zit echt niet op nadelige effecten te wachten.

Misschien moet ik een of andere therapie gaan doen of toetreden tot een praatgroep van lotgenoten. Je hoort wel eens dat mensen daar van opknappen. Omdat ze merken dat ze niet alleen staan en dat het anderen ook kan overkomen. En dat het weliswaar niet erg snugger is maar dat een ongeluk in een klein hoekje zit en dat je je er eigenlijk niet voor hoeft te schamen. Ja, die kant moet ik denk ik op: niet ontkennen of verdringen

maar accepteren, maar tegelijkertijd relativeren en de kwestie niet buitenproportioneel opblazen waardoor hij als een molensteen aan je nek hangt. Of was het nou òm de nek? Zit er een gat in een molensteen en is dat gat groot genoeg om er je hoofd door te kunnen steken? Maar laat ik niet afdwalen naar bijzaken. Het is tenslotte maar een uitdrukking en iedereen begrijpt wat er mee bedoeld wordt. Dat is niet afhankelijk van het al of niet aanwezig zijn van een gat in een molensteen. Ik had net zo goed iets anders kunnen zeggen om duidelijk te maken dat de kwestie een zware last kan zijn indien men de zaak niet in het juiste perspectief ziet. Vergeven dus, maar niet vergeten. Want dan zou je het risico lopen om dezelfde fout nòg eens te maken en dat dient natuurlijk tot iedere prijs voorkomen te worden. Want voor je het weet heeft anders iedereen achteraf weer makkelijk praten.

29 maart 2013

Acteren

Vroeger was het zo dat je geacht werd je mond te houden over zaken waar je geen verstand van had. Dankzij de democratisering van de samenleving is dat tegenwoordig niet meer het geval; iedereen mag overal over meepraten. Daarom kan ik dit stukje over acteren schrijven terwijl ik geen verstand heb van acteren. Niettemin zie ik dagelijks op tv acteurs en actrices [in films en series] waarvan ik vind dat ze goed of slecht acteren. Maar als ik er geen verstand van heb, waarop is zo'n oordeel dan gebaseerd?

Eerst maar eens gekeken wat de woordenboeken over acteren te melden hebben. Samenvattend komt het er op neer dat 't het spelen van een rol is, doen alsof je iemand anders bent, maar dan zodanig dat het niet opvalt. Ai, dat is lastig. Want dat betekent dat je om te beoordelen of iemand goed kan acteren zou moeten weten hoe hij of zij 'normaal' is, als zichzelf, want anders heb je geen vergelijkingsmateriaal. Robert de Niro heb ik bijvoorbeeld altijd een goede acteur gevonden, maar om er achter te komen of dat terecht is zou ik moeten weten hoe hij zich gedraagt als hij niet werkt, dus geen rol speelt, in het weekend bijvoorbeeld. Helaas is het moeilijk daar achter te komen en bij de meeste van zijn collega's is het van hetzelfde laken een pak.

Gelukkig hebben we Jeroen Krabbé. Die kennen we als acteur in films en tv-series, maar ook als zichzelf verschijnt hij vrij regelmatig op de treurbuis, dus we kunnen vergelijken. Als hij acteert speelt hij een rol, maar het valt [mij] altijd op dát hij dat doet. De conclusie zou dus moeten zijn dat hij niet kan acteren. Echter: als hij zich als zichzelf manifesteert is er geen verschil vast te stellen. Dan zien we Jeroen Krabbé die Jeroen Krabbé speelt. Maar het valt wederom op. We hebben hier dus kennelijk te maken met een acteur die niet eens zichzelf geloofwaardig kan neerzetten. Op die manier wordt het wel erg ingewikkeld..

Jeroen is behalve acteur ook nog regisseur en kunstschilder. In de laatste hoedanigheid zag ik hem eens in zijn atelier een doek dat hem kennelijk niet beviel met kracht tegen de muur smijten. Het kwam geforceerd en belachelijk over. Ik dacht: hij heeft vast in een boek over Vincent van Gogh gelezen dat die dat ook wel eens deed.

Als we vinden dat iemand goed acteert bedoelen we misschien alleen maar dat de persoon in kwestie geloofwaardig op ons overkomt. Een genuanceerder oordeel kunnen we maar beter overlaten aan iemand die er verstand van heeft. Aan Jeroen Krabbé bijvoorbeeld.

Woensdag, 24 Januari 2007

Aerogelisme (bicatpedia)

Aerogelisme is een op het pantheïsme geënte religieuze overtuiging die er van uitgaat dat, omdat God zich in de natuur openbaart en de natuur heel leeg is, God zich dus vooral op zeer lege plaatsen ophoudt, welke overtuiging zich uit in de aanbidding van de door de ruimtevaart uitgevonden stof Aerogel die immers voor 99,8 procent uit Volstrekt Niets bestaat.

Grondlegger van het Aerogelisme is de in Leusden [Holland] woonachtige Heer Ane die in januari 2007 Het Eerste Aerogelistische Genootschap oprichtte. Reeds in februari 2007 kwam het tot een schisma binnen het prille genootschap omdat sommige leden er van overtuigd waren dat er nòg legere stoffen dan Aerogel moesten bestaan, en dat deze dus in plaats van Aerogel aanbeden dienden te worden. Toen deze stoffen niet werden gevonden weigerden de dwarsliggers hun nederlaag te erkennen en richtten de De Postaerogelistische Synode op, er van uitgaande dat er weliswaar nog geen legere stof dan Aerogel bestond maar dat deze in de toekomst zeker zou worden uitgevonden, tot welke tijd men zich zou moeten behelpen met theoretische concepten. In de kerken van de Postaerogelistische Synode waren de stukjes Aerogel in het glazen kastje boven het altaar daarom vervangen door vellen papier, waarop in wiskundige formules uitgedrukt de mogelijkheid van een stof die voor 99,9 procent uit lege ruimte bestond, uitgewerkt was. Het Postaerogelistische gedachtegoed vond vooral in Finland een vruchtbare voedingsbodem.

Vrijdag, 12 Januari 2007

Anekdote

Vroeger hadden wij thuis op een gegeven moment een vogelkooi met twee parkieten erin. Hoe dat precies zo gekomen was, weet ik niet meer, hoewel me vaag iets bij staat over de mogelijkheid parkieten tam te maken waardoor zij gezellige vriendjes konden worden die de sfeer in huis aanmerkelijk zouden verhogen. Het waren namelijk hele sociale wezentjes, parkieten. Wat er met onze exemplaren, een groene en een gele, precies aan de hand was, is nooit duidelijk geworden, maar wèl was evident dat zij zich niet wensten te conformeren aan de aan hun soort toegeschreven gedragspatronen. Als een van ons in een poging tot toenadering te dicht in de buurt van de kooi kwam, trokken de beestjes zich angstig terug en persten zich dermate hard tegen de tralies van de achterwand dat men soms associaties met een fritessnijder niet kon onderdrukken. Vriendelijke woordjes en liefdevol aangeboden lekkernijen brachten geen verandering in hun schuwe gedrag. Ten slotte lieten we het deurtje van de kooi permanent openstaan, zodat onze toekomstige vriendjes zelf konden bepalen wanneer zij met ons in contact wilden treden. Maar het hielp niets en onze gevederde gezinsleden verlieten de kooi nooit ofte nimmer en bleven zelfs angstvallig op een zo groot mogelijke afstand van het uitnodigend openstaande deurtje. Na een tijdje, want zo gaan die dingen, hadden we er allemaal genoeg van en lieten de beestjes in hun eigen sop gaarkoken.

En toen, op een zondagmiddag, was alles ineens helemaal anders. We hadden bami gehaald bij de Chinees, en terwijl we de eerste slierten naar binnen werkten, zei mijn vader terwijl hij met zijn vinger naar de kooi wees ineens: Nee maar, moet je nou eens kijken! Wij keken en zagen de vogeltjes broederlijk naast elkaar in de deuropening van hun woning zitten. Zo dicht bij de buitenwereld waren ze nog nooit geweest! En daar bleef het niet bij. Onder onze verbaasde ogen vlogen de beestjes de kooi uit en de kamer rond om daarna op de schouders van mij en mijn zusje te landen. Er klonk zelfs

een soort gemompel uit hun snaveltjes terwijl zij tot op dat moment, afgezien van angstig gefladder, nog nooit enig geluid hadden voortgebracht. Even later liepen ze geheel ontspannen over de tafel en lieten zich zelfs oppakken en aaien. De groene schrok er zelfs niet voor terug om op de rand van mijn bord te gaan zitten en een vorkje mee te prikken. Kortom: wij wisten niet hoe wij het hadden! Zomaar ineens waren de vogeltjes de huisvriendjes geworden die we altijd al hadden willen hebben. Uitputtend vroegen we ons af welke oorzaken aan deze plotselinge ingrijpende gedragsverandering ten grondslag konden liggen, maar we kwamen er niet uit. Die avond fantaseerde ik in bed over de geneugten die onze herboren kameraadjes in de toekomst nog voor ons in petto konden hebben, en de volgende ochtend was ik als eerste op om het contact met hen te verdiepen. Maar dat viel tegen. Want de kameraadjes lagen bewegingloos op de bodem van hun kooi met hun pootjes omhoog. Dood.

Ondanks diepgaande analyses zijn we er nooit achter gekomen wat er gebeurd was. Het bleef een raadsel. Uiteindelijk hielden we het er maar op dat bij ons nu eenmaal alles altijd anders leek te zijn dan bij anderen. Zo hadden de meeste mensen de slaapkamers 'boven', terwijl ze bij ons 'onder' waren. Maar daarover een andere keer.

Vrijdag, 21 Juli 2006

Autonieuws [voor Wim Oude Weernink]

Als geen ander volk ter wereld bezitten de Italianen het vermogen om bij de ware autoliefhebber de gevoelige snaren te beroeren. Dat bleek vorige week eens te meer toen in Tinto Rosso, een klein dorpje ten zuiden van automekka Modena, het doek werd afgetrokken van de allernieuwste Italiaanse supersportwagen, de Rombombari 12.000 GT Turbo 24/6. In het allerdiepste geheim is aan deze auto vijf jaar lang dag en nacht met koortsachtige inspanning gewerkt. En het resultaat kan niet anders dan indrukwekkend genoemd worden. Even wat droge cijfers: 24 cilinders, 12 liter boxermotor, 6 kleppen per cilinder [bij elkaar dus 144!], 12 turbo's, een mechanische compressor, sequentiële 8-versnellingsbak, 6 intercoolers en een totaal gewicht van maar liefst 397 kilogram, dit ondanks het zeer veelvuldig gebruik van exotische superlichte materialen als titanium, koolstofvezel en magnesium... Cijfers waarop de concurrentie voorlopig [?] het antwoord wel even schuldig zal moeten blijven. En dan hebben we het alleen nog maar over de motor...

Maar het is gepast om juist bij de motor te beginnen, want zoals het hart van een paard het hart van een paard is, is het hart van een auto de motor. Zeker als het het hart van een volbloed sportwagen betreft en een volbloed sportwagen is de Rombombari 12.000 GT Turbo 24/6. zonder enige twijfel. Alleen al de oorstrelende muziek die men te horen krijgt nadat op de startknop is gedrukt: de symfonie van klepgeruis als van engelvleugeltjes vermengd met de brute, noodzakelijk krachtige akkoorden van de explosie, dit alles in een volmaakte balans en harmonie die beide – ogenschijnlijk tegenstrijdige – elementen moeiteloos in zich verenigen om op te gaan in een volmaakte symbiose die in een vloeiende beweging eenparig versnelt om op zijn climax bij 10.000 toeren maar liefst 2154 paarden naar de

wielen te dirigeren! Alle 4 wielen uiteraard, want indien deze orkestbak vol trappelende viervoeters alleen op de achterwielen zou worden losgelaten, zouden de immense banden onmiddellijk verdampen... Het immense vermogenspotentieel staat garant voor een acceleratie van 0 naar 100 kilometer per uur in minder dan 1 [EEN] seconde! Omdat de daarbij optredende G-krachten de onmiddellijke dood van de inzittenden zouden betekenen, worden twee voor de ruimtevaart ontworpen drukpakken standaard meegeleverd. Nee, de Rombombari 12.000 GT Turbo 24/6. heeft niets van de karige Nouvelle Cuisine, maar moet gezien worden als een product van de klassieke Franse keuken: grote, volle borden, royaal overgoten met een zware smeuijge roomsaus, weggespoeld met behulp van een flinke hoeveelheid eersteklas Bordeaux.

Het zal duidelijk zijn dat dergelijke prestaties – binnen 30 seconden kan een baan rond de aarde bereikt worden – alleen door de dirigent van dit orkest van woest snuivende renpaarden beteugeld kan worden indien hem krachtige remmen ter beschikking staan. En die heeft de Rombombari dan ook aan boord: ieder wiel is uitgerust met driedubbele keramische schijven met een totale oppervlakte die overeenkomt met die van een halve pingpongtafel... Dat de remblokken vervaardigd zijn van antimaterie wekt dan ook nauwelijks nog verbazing en komt eerder over als een toegift, als een sigaar en een glas cognac nadat de laatste maten van het concert zijn uitgeklonken en de roomsaus al begint te zakken... Toch is er ook aan praktische zaken gedacht. Zo bevindt zich achter de stoelen een schitterend vormgegeven titanium hekwerk dat moet voorkomen dat bij krachtige remmanoeuvres de hele orkestbak met cognacdrinkende en sigarenrokende viervoeters bij bestuurder en passagier[e!] op schoot belandt. Geen overbodige luxe als men bedenkt hoeveel roomsaus er in zo'n geval tegen de ramen zou spatten om deze zo ondoorzichtig te maken dat verder rijden onverantwoord zou zijn.. Het uiterlijk van dit pure raspaard hebben we voor het laatst bewaard. De samengebalde toptechniek is gehuld in een op maat gesneden pak zoals dat alleen aan het brein van een Italiaanse couturier kan ontspruiten. Laag en breed zoals het een ware supersportbolide betaamt, waarbij de stoere, voluptueuze heupen van de wielkasten verbonden worden door een ragfijn samenspel van ronde, elegante, haast vrouwelijk aandoende lijnen waardoor een oogbedwelmende sculptuur ontstaat die doet denken aan een ineengedoken roofpaard dat zich voorbereidt op de sprong...

Niet gering was dan ook onze verbazing toen ons door Rombombari-oprichter Claudio Pomponi werd toevertrouwd dat de oogverblindende carrosserie niet door een Italiaan is getekend, maar door de uit Oost-Friesland afkomstige Fedde Hopkema... En wij altijd maar denken dat die Friezen zo stoïcijns zijn... Stille wateren hebben kennelijk inderdaad soms diepe gronden... Net zoals een enkele schijnbare imperfectie bij paarden alleen maar de nobelheid en de zuivere lijn van het ras onderstreept, is het ruwe, matte, en daardoor moeilijk schoon te maken oppervlak van de fraai vormgegeven vijfspakige, uit titanium vervaardigde hoeven – je moet er niet aan denken dat daar opgedroogde roomsaus op zou zitten – slechts een ondergeschikt detail dat het magistrale van het concept als geheel alleen maar onderstreept. Tot slot de prijs. U weet het: wie naar de prijs moet vragen, kan hem niet betalen... We hebben onze lippen dan ook stijf op elkaar gehouden, maar ongevraagd liet Claudio Pomponi doorschemeren dat eventuele klanten bereid moeten zijn afstand te doen van een bedrag van rond de drie miljoen euro, een som waarvoor men ook een manege zou kunnen kopen, een Vlaams restaurant met klassieke keuken en een kleine wijngaard voor eigen gebruik, waarna men van het wisselgeld nog een cd-speler kan aanschaffen... Daarbij is dan wel een krokodillenlederen etuitje inbegrepen waarin men een tandenborstel kan vervoeren. Want bagageruimte heeft de Rombombari niet...

Woensdag, 16 Mei 2007

Ben Affleck bijvoorbeeld

Jarenlang had ik het met Keanu Reeves. Dat ik wel wist dat dat een bekende Amerikaanse acteur was, maar dat ik me zijn uiterlijk niet voor de geest kon halen. Dus maar eens scherp uitgekeken naar films op tv waarin hij voorkwam. Ah, dacht ik dan, zo ziet hij er dus uit! Maar de volgende dag was iedere herinnering aan zijn voorkomen weer uit mijn bewustzijn verdwenen. Dan nòg maar een film zien, maar met hetzelfde resultaat. Gaandeweg ging ik me afvragen waarom die Reeves eigenlijk zo beroemd was. Aan zijn acteerprestaties kon het niet liggen en in zulke gevallen is er meestal sprake van een knap uiterlijk, maar ook op dat gebied viel me niets speciaals aan hem op. Goed, hij was niet lelijk, maar als ik homosexueel was zou ik zeker niet op hem vallen. Een beetje een lege huls, die Reeves. Maar ik kan inmiddels onthouden hoe hij er uit ziet en dat is al heel wat. Maar nu heb ik het dus met Ben Affleck. Dat zijn uiterlijke verschijning niet in mijn geheugen wil bekliven. Alles dus weer hetzelfde, maar in plaats van Keanu Reeves betreft het nu Ben Affleck. Al zou iemand me een pistool tegen het hoofd zetten, ik zou zelfs geen uiterst vage beschrijving van zijn uiterlijk kunnen geven; ik weet niet eens of het een blanke of een neger is. Misschien is het wel een vrouw.. En dat terwijl ik toch al verscheidene films heb gezien waarin..

Aan de andere kant zijn er bekende Amerikaanse acteurs die ik niet kan uitstaan maar wier beeltenissen als met zoutzuur in mijn netvlies gebrand lijken. Denzel Washington bijvoorbeeld, die ik een humorloze, zelfingenomen kwal vind, maar wiens portret ik gedetailleerd zou kunnen tekenen. Acteren kan hij volgens mij evenmin als Keanu Reeves, wat op Hollandse voorouders zou kunnen wijzen. Maar ondertussen is er dus weer een nieuwe Hollywoodster opgestaan waarvan me de kop maar niet wil bijblijven. Sterker nog, zelfs zijn naam glijdt telkens weg in de vergetelheid. M.. M.. Nou, het begint in ieder geval met een M. Geloof ik..

Vrijdag, 21 Maart 2008

Boekenweek 2008

Van de Amerikaanse bestsellerauteur James Up, bekend van kaskrakers als Gezegend Zeventig!, Eindelijk Tachtig!, Lekker Ruim In Je Vel Zitten! en Het Leven Begint Bij Negentig!, verscheen onlangs - mooi synchroon met het thema van de boekenweek - bij uitgeverij The Sky Is Not The Limit de Nederlandse vertaling van zijn laatste boek, getiteld: Hoera, Ik Ben Dood!, waarin Up van leer trekt tegen de negatieve associaties die de begrippen 'dood gaan' en 'dood zijn' nog steeds bij de meeste mensen oproepen. In tegenstelling tot veel anderen ziet hij de dood niet als het einde van het leven, maar juist als het begin van een nieuw tijdperk, waarin de mens, bevrijd van bezigheden als werken, eten, kinderen maken en winkelen, die tijdens zijn aardse bestaan vrijwel al zijn tijd opslorpen, zich eindelijk volledig geestelijk en spiritueel kan ontplooiën. Doodgaan vergelijkt Up met een bezoek aan de tandarts: het is even vervelend, maar als het eenmaal achter de rug is voelt men zich beter dan ooit. Vandaar ook dat op de voorkant van zijn nieuwe boek een foto van een met een feestmuts getooide mensenschedel staat afgebeeld. Up, die bekend staat als de goeroe van het Nieuwe Oudzijn, betoogt dat de dood, net als ziekte, pijn, verdriet en dergelijke, uitsluitend 'tussen de oren' zit, met andere woorden: men is slechts zo dood als men zich voelt. Wie meer wil weten over de ideeën van de inmiddels 37 jarige ouderdomsdeskundige, die voor de viering van zijn honderdste verjaardag alvast Madison Square Garden heeft afgehuurd, kan zich vanaf komende maandag bij de betere boekhandel vervoegen waar zijn boek voor 19.95 Euro op de plank zal staan.

08/23/2004:

Bij de slager

Het jongetje dat met zijn vader bij de slager staat kan niet ouder zijn dan een jaar of negen, maar door zijn verveelde en verwende uitdrukking lijkt hij eerder een oud mannetje. Als de slager hem vraagt of hij een stukje worst lust, trekt hij een vies gezicht en vraagt argwanend: 'Worst?'

Kennelijk staat dit artikel niet op zijn lijst van eetbare waren die gedomineerd wordt door zalmsnippers in bladerdeeg, truffel en gevulde courgette. 'Ja, worst', zegt de slager, die inmiddels een lamme arm begint te krijgen. 'Wat voor worst?', vraagt de piepjonge bejaarde. 'Gekookte worst, vers gemaakt', antwoordt de slager, die steeds meer moeite heeft zijn ergernis te onderdrukken. Het ventje brengt nu met tegenzin zijn lijfje, dat aan alle kanten wappert van de dure etiketjes in de richting van de toonbank en neemt het stukje worst tussen de uiterste toppen van zijn duim en wijsvinger. Hij bekijkt het voedsel alsof het een bom is die ieder moment kan ontploffen terwijl hij het zo ver mogelijk van zijn gezicht af houdt. Nadat hij het enige tijd heeft bestudeerd gaat het licht kennelijk toch op groen en neemt hij een miniscuul hapje dat hij proeft alsof het stront is. Dan klaart zijn ouwelijke gezichtje enigzins op. 'Mwaah, gaat wel..', brengt hij vermoeid uit.

Als het kereltje met zijn vader de winkel heeft verlaten kijk ik de slager aan en zeg: 'De jeugd heeft de toekomst.' Hij antwoordt niet, maar achter zijn fronsende wenkbrauwen zie ik hem denken: Het is niet te hopen.

06/21/2004:

Captain Ane and the 7 Goats in space

Kapitein Ane en de 7 geitjes stonden op de brug van de Enterprise. Tot dusver was de reis naar kwadrant X-666 voorspoedig verlopen. Zelfs het passeren van de altijd lastige Beertjes-Nevel had geen problemen opgeleverd. Plotseling voer een golf heftige schokken door het schip die haar bemanning tegen de vloer wierp.

Alert riep kapitein Ane, "2 voor 12, rapporteer!"

"Het is een gevechtsmodule van de Hak Kun Bahr, kapitein!"

Een koude hand sloot zich om het hart van kapitein Ane want de Hak Kun Bahr stonden bekend als het meest agressieve en onredelijke volk van het hele universum. Hun wreedheid was legendarisch.

"Scherm aan!", beval kapitein Ane.

Op het scherm verscheen nu de woeste kop van de leider van het onsympathieke volkje: de gevreesde Hak Kun Mahr.

"Wat wilt u? Waarom valt u ons aan?", sprak kapitein Ane streng.

"Zomaar", antwoordde Hak Kun Mahr, "we verveelden ons een beetje."

"Zo!", zei kapitein Ane, "dus als u zich verveelt, gaat u zomaar op schepen schieten!"

"Niet altijd", was het antwoord, "we blazen ook wel eens een planeet op na eerst de bevolking verkracht te hebben. Het hangt een beetje van de stemming af. De laatste keer hebben we hun hoofd en handen afgehakt en er achterstevoren weer aangenaaid. Konden ze zichzelf zien poepen."

"Als u maar niet denkt dat u dat met mijn geitjes kunt uithalen!", riep kapitein Ane verontwaardigd.

Het hoofd van de vijandige leider liep nu rood aan, "Geitjes! Geitjes!", schreeuwde hij woedend, "je denkt toch zeker niet dat we pervers zijn!",

waarop hij de verbinding verbrak. Even later werd de Enterprise getroffen door een nieuw salvo.

"Twee voor 12, rapporteer!"

"Schilden op 70% kapitein!"

Vrijdag, 16 Mei 2008

De begrafenisondernemer

Vele jaren geleden stierf mijn vader na een langdurig ziekbed aan longkanker. De gruwelijke details zal ik u maar besparen, goede kans trouwens dat u daarmee al bekend bent, en zo niet, dan komt dat waarschijnlijk vanzelf nog wel. Er werd gehuild, maar er was ook opluchting: hij was eindelijk uit zijn lijden verlost, het was volbracht.. Tijd dus om de begrafenisondernemer te bellen. En hier, reeds zo vroeg in deze anekdote, doet zich een verteltechnisch probleem voor. Want de goede man arriveerde weliswaar stipt op het afgesproken tijdstip, maar bleek een klein, kaal, kromgegroeid kereltje te zijn dat onmiddellijk deed denken aan die kale vent van de Addams Family, uncle Fester. Hij was het gewoon helemaal, alleen een paar maatjes kleiner. En het probleem bestaat er uit dat u dat misschien niet gelooft, dat u denkt: nou, het is wel heeeeeeel erg toevallig dat een begrafenisondernemer het uiterlijk heeft van een lid van de Addams Family, een gezin immers dat nadrukkelijk associaties met de dood en aanverwante zaken oproept. Maar toch was het zo. En het wordt nog erger: het mannetje heette Brandsen van achteren [ja, van voren ook, maar u begrijpt heel goed wat ik bedoel], net als wij, zonder echter familie te zijn, en dat maakt de zaak nog onwaarschijnlijker dan ze al was. Maar toch is het de waarheid, en ik kan het weten want ik was er immers zelf bij? Voor schrijfsels van nietjournalistieke aard geldt echter: waar gebeurd is geen excuus, het gaat niet om de feiten maar om de geloofwaardigheid. Dus wat moet ik nu doen? Die man met de achternaam Jansen of Pietersen opzadelen? Beweren dat hij een heel anoniem voorkomen had, of juist een sterke gelijkenis met Chriet Titulaer vertoonde? Weet u wat, ik laat uiterlijk en achternaam van het mannetje intact, en als u me niet gelooft kan ik u zijn adres verstrekken en dan gaat u zelf maar kijken. Dat gedonder ook altijd..

We gaan gewoon verder alsof er niets aan de hand is. Het mannetje betrad de dodenkamer, gaf mijn ontzielde vader wat men heden ten dage

een 'visuele makeover' zou noemen, en vertrok na gedetailleerde inlichtingen aangaande de rest van het lijkbezorgingsproces te hebben achtergelaten. Mijn moeder en beide zussen, die mijn vader tijdens zijn laatste dagen liefdevol hadden verzorgd, gingen als eersten het resultaat bekijken maar stoven al na luttele sekonden huilend de gang op. Wat was er aan de hand? Mijn vader zag er niet meer uit als mijn vader! Het was net alsof er 'heel iemand anders' lag! Het leek me sterk dat een zo drastische gedaanteverwisseling zich in zo korte tijd kon voltrekken, maar na zelf poolshoogte te hebben genomen kon ik mijn familieleden alleen maar gelijk geven: het opgekalefaterde lijk deed inderdaad in niets denken aan de man die wij zo goed gekend hadden. Zijn grijze haar dat hij uit kappervrees, of mogelijk ook uit zuinigheidsoverwegingen, altijd strak achterover kamde, was van een middenscheiding voorzien en zat onnatuurlijk plat op zijn schedel, zijn volle lippen waren op een griezelige manier stijf aan elkaar geplakt en verworden tot een macabere dunne streep en zijn handen lagen devoot in elkaar gevouwen op zijn buik alsof hij zich op het laatste moment nog tot het katholicisme had bekeerd. En dat terwijl hij een ware Godslasteraar was! Nee, dit kon zo niet, hier moest ingegrepen worden, en merkwaardigerwijs wist ik zonder erover na te hoeven denken onmiddellijk wat me te doen stond. Ik wrikte de reeds koud en stijf geworden vingers uit elkaar, legde zijn handen gewoon naast hem op het bed, woelde met beide handen zijn haar in de war en kamde het vervolgens strak achterover. Zo was het al een stuk beter maar er ontbrak nog iets. Nu was het zo dat mijn vader zelden aangetroffen kon worden zonder dat er een onaangestoken halfzwarte Van Nelle in z'n mondhoek bungelde. Hij was op advies van de dokter weliswaar al lang geleden met roken gestopt maar kon geen afstand doen van de vertrouwde handelingen die er mee gepaard gaan. [Gezien de doodsoorzaak had hij net zo goed gewoon door kunnen blijven roken, maar als je alles vooruit wist enz..] Ik trok zijn lippen voorzichtig van elkaar, draaide een sjekkie - het was zware in plaats van halfzwarte maar een kniesoer die daar op lette - en hing dit in zijn mondhoek. Een beetje duwen, trekken en kneden en voila: mijn vader was weer mijn vader geworden! Ook moeder en zussen waren ingenomen met het resultaat en zodoende werd mijn vader de volgende dag met een sjekkie in de mond in hout verpakt en de deur uitgedragen.

Eind goed, al goed zou men bijna zeggen, maar nu het volgende: een paar jaar geleden ging oom Fester met pensioen na iets van een halve eeuw in de

uitvaartbranche werkzaam te zijn geweest en werd naar aanleiding van dit feit geïnterviewd door het lokale sufferdje. Veel interessants had hij niet te melden, en aan het einde van het gesprek had de vermoedelijk reeds half in slaap gesukkeld journalist een laatste poging gedaan om iets lezenswaardigs aan de gepensioneerde te ontfutselen wat zijn levenloze artikel enige kleur kon geven. Had hij in al die jaren dan echt, ècht nooit iets opmerkelijks of geks meegemaakt? Nee, dat had hij niet. Hoewel, schoot hem nu ineens te binnen, er was ooit een lijk geweest met een sjekkie in de mond.. Ja, wat de mensen al niet bedachten! Schandelijk gewoon! En voor de kist werd dichtgetimmerd had hij dit onnatuurlijke aanhangsel dus verwijderd, want zoiets kòn toch niet, het was te gewoon te gek voor woorden! Al lezend maakte een grote woede zich van mij meester. Was die vent nu helemaal belazerd, wie dacht hij wel dat hij was, waar bemoeide hij zich mee enz! In een eerste opwelling meende ik me onmiddellijk naar zijn adres te moeten begeven om hem, desnoods hardhandig, duidelijk te maken dat ik weinig waardering voor zijn ingreep kon opbrengen. Gelukkig wist ik me te beheersen, want je werd tegenwoordig voor je het wist gearresteerd en geboeid in een politiecel geworpen, zoals ik in vrij korte tijd al tweemaal had mogen ondervinden: de eerste keer naar aanleiding van het bij de kassa van Albert Heyn werpen van een pakje gezouten roomboter van het huismerk naar het hoofd van een moeder met vier kinderen die een trommelvliessplijtend geschreeuw en gegil meenden te moeten produceren waar die moeder geen probleem in zag maar ik dus wel, de tweede keer omdat een kennis na het maken van ongepaste en ongewenste opmerkingen ondanks mijn herhaalde verzoeken daartoe mijn woning weigerde te verlaten waarna ik hem door met de metalen standaard van een grote, staande ventilator op hem in te hakken in de gewenste richting had geprobeerd te krijgen [een van de polities die aan de deur kwamen zei dat die meneer 'helemaal onder het bloed' zat. Nou, zei ik, dat is juist goed: heeft die jongen ook eens wat, maar dat viel niet in goede aarde..]. Vervolgens overwoog ik de man een brief te schrijven om hem mijn ongenoegen duidelijk te maken, maar ook dat heb ik niet gedaan. En na verloop van tijd besloot ik maar helemaal niets te doen. Want wat had het voor zin? Zijn misstap kon niet meer ongedaan gemaakt worden en vermoedelijk zou hij niet eens begrijpen wat hij verkeerd gedaan had.. Ik liet de zaak dus verder maar rusten en waarschijnlijk deed ik daar goed aan. Regelmatig zie ik oom Fester als ik op weg naar het zwembad langs zijn

huis fiets. Een flink hoekpand in de oude binnenstad, waarvan de ramen dusdanig blinkend schoon zijn dat het gevaarlijk is er zonder zonnebril naar te kijken. De kozijnen staan onberispelijk in de verf, de stenen zijn perfect gevoegd, nergens is ook maar een vlekje of andere onvolkomenheid te ontdekken, het is gewoon griezelig.. Misschien dat de dagelijkse confrontatie met de vergankelijkheid hem tot deze restauratie- en schoonmaakwoede heeft geïnspireerd, je weet het niet, maar hij heeft er nog steeds zijn handen vol aan. Altijd kan men hem, gehuld in een blauwe stofjas, bezig zien met het verwijderen van onzichtbaar vuil of het aanbrengen van weer een nieuwe overbodige verflaag. Speciale aandacht krijgen de twee witte stenen engeltjes, waarvan de rechter zelfs een harpje bespeelt, die aan de voorgevel boven de ramen van de tweede verdieping zijn bevestigd. Zou hij dan toch enig gevoel voor humor hebben?

Vrijdag, 4 Mei 2007

De groentevrouw

De groentevrouw heeft ook last van haar darmen en dat scheidt een soort band. Nadat de klant voor me is geholpen, wat zoals gebruikelijk nogal lang duurt vanwege 'Zijn die sinaasappels sappig?', 'Wat zal ik vandáág nou eens eten', het niet kunnen vinden van de portemonnee etc., informeer ik hoe het met haar spijsvertering gesteld is.

Niet best, ze heeft steeds pijn en kramp en een opgeblazen gevoel, en dan moet ze vanavond ook nog naar het ziekenhuis. Vanavond? Hoe dat zo? Haar zus, die ligt in het ziekenhuis. Eierstokkanker, maar het is helemaal uitgezaaid en er is niets meer aan te doen. Ja, ze hebben nog wel dingen uitgeprobeerd die alleen nog maar op dieren waren getest, maar dat is niets geworden. Ze lag nu dus alleen nog maar te wachten op haar dood.

En haar man, zijn hele been verbrijzeld! Je vraagt je af hoe het kan. Die twee, nooit iets gemankeerd, en dan ineens hoppakee, allebei bengelend aan een dun draadje. Hun leven. Tja, het kan zo gebeurd zijn, beaam ik, een ongeluk zit in een klein hoekje. Misschien ligt het aan deze straat, probeer ik, die vertoont een nogal hoge mortaliteit. Morteliewat? Dat er veel mensen doodgaan, verbeter ik, neem nu uw man. Blozend van gezondheid, een en al levenslust en gezondheid, maar dan ineens kanker en het was snel gebeurd. Tja, dat was ook al weer zes jaar geleden. Zes jaar al weer, waar blijft de tijd? En dan natuurlijk de slager van hiernaast. Net bezig zijn zaak op te doeken na veertig jaar in het vak te hebben gezeten, plotseling niet goed worden en... tja, dat was eveneens snel bekeken. En dan zijn vrouw, met haar hoofd op de trottoirrand gevallen vanwege een lichte beroerte en toen moest er een metalen plaat op, maar ze hadden niet alle stukjes schedel verwijderd, waardoor er zo'n stukje in de bloedbaan kwam en... ja, dat had evenmin lang geduurd. En niet te vergeten de kruideniersvrouw van de overkant, en haar man, wat hadden die ook al weer? Ook kanker? Niet? O, alleen de vrouw? Ja, haar man had een hartinfarct gehad, dat is waar ook. Ja

ja ja, het is allemaal wat. Doe er nog maar een paar sinaasappels bij, voor de gezondheid. Want ik eet veel te weinig fruit.

Thuisgekomen leg ik de sinaasappels bij hun soortgenoten in de fruitschaal.

Maandag, 16 April 2007

De Machine [1]

De afmetingen van de machine waren in alle dimensies onvoorstelbaar groot, hoewel op de bovenste verdieping die tot in de wolken reikte filosofen huisden die meenden dat het toch voorstelbaar was, zij het alleen op een wiskundige manier. Door de meeste anderen werden aan deze woorden weinig waarde gehecht. In feite kwam het nauwelijks voor dat ze een gedachte aan de afmetingen wijdden. Dat vonden ze ook helemaal niet nodig. Een bekend argument hierbij was dat alles toch op de een of andere manier scheen te functioneren en dat de doelstellingen gehaald werden, en waarom zou je je dan druk maken over de precieze grootte? Hee.. hoo.. Wat gebeurt er? Bzzzzz...

Een paar ezels lopen gezellig een stukje met ons mee aan de andere kant van het hek. Ze zien er erg verhit uit en hebben ontzettend veel last van hinderlijke vliegen. Zielig vind ik dat. Het schijnt dat er ook paarden op het terrein zijn die overal rond kunnen lopen. Ik hoop niet dat ze een keer bij de tent zullen staan. Bij terugkomst gaan we voor onze tent van ons mooie uitzicht genieten maar helaas is dat van korte duur, want bij het donker worden komen er knutten die massaal aanvallen.

Bzzzzz... Ik weet niet wat er gebeurde maar ik was even weg. Verder maar weer. Waar ging het ook al weer over? O ja, de afmetingen. Die is bij ons soms van geen belang omdat het er om gaat wat je er mee doet en soms juist wèl belangrijk want als de piramiden in Egypte maar 30 cm hoog waren zou er volgens een overleden Nederlandse schrijver niemand naar gaan kijken. En een man met een kleine penis zou bij voorkeur in een grote auto rijden. Ter compensatie. Maar je hoort nooit dat een man met een grote penis ter compensatie in een Fiat 500 rijdt. Ook bij dieren kunnen afmetingen een rol spelen. Een konijn is in dit verband aandoenlijk, maar de nabije aanwezigheid van een paard kan puur door de grotere afmetingen angstgevoelens opwekken. Dat komt louter door de grootte want van een

paard heeft men meestal weinig te vrezen. Die belachelijk grote tanden zijn er eigenlijk meer voor de sier, en die brandweerslurf onder hun achterkant kunnen ze zonder onze nadrukkelijke hulp niet eens 'inbrengen'.

Toch zou het te ver gaan het paard een goedmoedig karakter toe te schrijven. Het is meer een kwestie van domheid. Het paard ziet de mogelijkheden die zijn omvang met zich meebrengt gewoon over het hoofd. Maar we dwalen af en zitten op een zijspoor. En we zouden toch ook niet willen dat de trein naar Amsterdam bij nader inzien in Haarlem terechtkomt? Soms kiest een trein zelf een zijspoor op een plek waar helemaal geen zijspoor is. Dat noemen we dan een treinongeluk. Maar een tekst is natuurlijk geen trein en zijwegen zijn toegestaan en blijken soms zelfs een functie te hebben.

Maandag, 14 November 2005

De man die de kat uit de boom wilde kijken

Lang geleden en ver weg was er eens een afgelegen dorpje. Alle inwoners waren normaal en brachten dus de tijd door met werken, eten, drinken, slapen en zich voortplanten. Televisie bestond nog niet, dus verder was er niet veel te doen. Daarom was het niet zo vreemd dat toen de kat van boer Plugge was weggelopen het hele dorp uitliep om het beestje te zoeken. Maar hoe men ook zocht, na drie dagen was het nog steeds niet gevonden. Op de vierde dag echter zag de jonge Massimo de kat zitten in een hoge boom net buiten het dorp. Hij probeerde het dier naar beneden te lokken door de hele tijd Psss Psss te doen en Poerie Poerie te zeggen, maar de kat trok zich nergens wat van aan en bleef hoog in de boom stoicijns voor zich uit kijken. Spoedig was het hele dorp rond de boom samengedromd en begon overredende geluiden voort te brengen, maar de kat bleef zitten waar hij zat en toen het etenstijd was ging iedereen naar huis. Iedereen? Nou, bijna iedereen, want de jonge Massimo wilde van geen ophouden weten en bleef het proberen. Maar toen de zon achter de horizon verdween, was hij daar zo moe van geworden dat hij in het gras onder de boom in slaap viel. Midden in de nacht werd hij wakker, hij meende een stem gehoord te hebben, maar nu was het stil. Toen hij bijna weer in slaap gevallen was, hoorde hij iemand Psss Psss doen. Hij sperde zijn ogen open en luisterde aandachtig. Daar was het geluid weer: Psss Psss. Waar kwam het vandaan? Het kwam van boven, uit de boom!

Toen de dorpelingen de volgende dag kwamen kijken hoe de zaken ervoor stonden, troffen ze de kat nog steeds hoog in de boom aan. Maar naast hem zat nu Massimo onbewogen voor zich uit te staren. En wat men ook tegen hem zei, hij wilde niet naar beneden komen. En als er aan de situatie niets veranderd is, dan zit hij er nu waarschijnlijk nog.

Woensdag, 3 Januari 2007

De ontevreden prinses

Lang geleden woonde er in een ver land een mooie prinses. Dat is altijd zo, dat de prinses mooi is. In sprookjes althans, in werkelijkheid kan het soms knap tegenvallen. Maar goed, deze prinses was dus mooi en er waren dan ook veel prinses die haar het hof probeerden te maken. Maar ze boekten weinig resultaat, want de prinses had op iedere prins wel iets aan te merken. De een was naar haar mening te kort, de ander te lang. Of ze waren te dik of te dun. Of hadden de verkeerde kleur ogen of haar. En mocht dan bij hoge uitzondering alles eens precies goed lijken, dan had de prins niet genoeg geld, of hij kon alleen maar praten over Franse kaasjes, of zijn penis had niet het gewenste formaat. En zo kwam het nooit tot een transactie, want de prinses was iemand die altijd 'voor de volle honderd procent ging', en met 99 procent nam ze dus geen genoegen.

Op een dag las ze in een sprookjesboek dat er door boze heksen regelmatig perfecte prinses in kikkers werden veranderd en dat deze weer naar hun oorspronkelijke staat konden worden teruggetoverd door ze door een prinses te laten kussen. Toen ging haar een lichtje op. Ze dacht: Als ik alle kikkers kus, moet ik toch een keer op de hoofdprijs stuiten? Dus liet ze haar vader opdracht geven alle kikkers in het land te vangen en spoedig werd haar de eerste zending aangeboden. De prinses kuste alle kikkers, maar er gebeurde niets. Ook de volgende partijen leverden niets op, hoewel de kussen van de prinses door haar wanhoop steeds hartstochtelijker werden. Nadat ook de laatste kikker had geweigerd zijn prinselijke aard te onthullen, was de prinses ten einde raad en ontroostbaar. Toen haar dienstmeisje dit zag, adviseerde ze de prinses het eens met tóngzoenen te proberen.

Zo gezegd zo gedaan, de prinses ging monter aan de slag. Maar er gebeurde steeds weer niets, terwijl de prinses de kikkerbekjes alsmar dieper penetreerde. Toen zij het eind van de voorraad zag naderen, was zij

inmiddels zo vurig, en drong haar tong zo diep en langdurig door in de luchtpijpjes van onze groene vriendjes, dat menigeen door verstikking om het leven kwam.

Om een lang verhaal kort te maken, bij de op een na laatste kikker was het raak. Dat had ze natuurlijk van tevoren kunnen weten, want het is ermee als met dat ene tijdschrift dat zich ergens in een enorme stapel moet bevinden: het is altijd het op een na laatste exemplaar. Maar dit terzijde.

Nog maar nauwelijks had de prinses haar tong tussen de onwillige lippen van deze op een na laatste kikker weten te wringen of ze voelde intuïtief aan dat ze nu eindelijk eens geluk ging hebben. Met een krachtige beweging stiet zij haar tong in één keer diep achter in de keel van het machteloze slachtoffertje. Maar wat er toen gebeurde, had niemand verwacht. Ook ikzelf keek ervan op. Want in pure doodsnoed, die zoals bekend onvermoede krachten losmaakt, klapte de kikker uit alle macht zijn kaakjes dicht en beet pardoes de tong van de prinses af! Daarna volgde een luide knal en verscheen er een rookwolk die langzaam oploste en de contouren van een loepzuivere superprins van honderd procent blootlegde. Maar de prinses had er geen oog voor, want het bloed spoot bij haar alle kanten op en het doet natuurlijk ook nogal zeer als je tong wordt afgebeten. De prins sloeg het tafereeltje enige tijd met opgetrokken wenkbrauwen gade en vroeg toen aan het dienstmeisje – dat net met een grote dweil kwam aansnellen – of er ergens een spiegel was. Achter u, riep ze, en de prins draaide zich om en begon aandachtig zijn eigen verschijning in een goudomlijste wandspiegel te bestuderen. Het moest wel zo zijn dat hij erg tevreden was over wat hij zag, want zijn glimlach werd steeds breder en dieper.

De prinses, die inmiddels de dweil uit de handen van het dienstmeisje had gerukt en in haar mond gepropt om het bloeden te stelpen, liep nu naar de prins toe, gevolgd door het dienstmeisje dat de bloederige tong had opgeraapt. De prins deinsde walgend achteruit terwijl de prinses door middel van verstikte oergeluiden en heftige armgebaren iets probeerde duidelijk te maken. Wat wil dat gekke mens?! riep de prins vertwijfeld uit. Hier schoot het dienstmeisje te hulp door de prins uit te leggen dat de prinses met hem wilde trouwen. Trouwen? zei de prins verontwaardigd, met dát daar? Zie je wel hoe mooi ik ben? Hij wees hierbij vaag in de richting van de spiegel. Met mijn uiterlijk kan ik aan iedere vinger tien schoonheidskoninginnen krijgen, dus waarom zou ik trouwen met een

tongloze vrouw? Een tongloze vrouw kan ik overál krijgen! Hierop rechte hij zijn schouders en stapte met forse passen het vertrek en het leven van de prinses uit.

Tja, en dat is dan eigenlijk het einde van dit verhaal, want verder valt er niet veel meer te vertellen. De prinses kwijnde zoals het hoort eenzaam weg en werd steeds ongelukkiger. Soms wilde ze haar tong wel afbijten van spijt, maar ja, dát ging ook niet meer... En de prins? Die deed er zeven jaar over om te ontdekken dat hij niet op vrouwen viel.

Vrijdag, 3 November 2006

De rokende neger

Er was eens een neger die rookte. Alleen maar shag, geen kant-en-klare sigaretten. Daar hield hij niet van. Hij had ze ook niet kunnen betalen, maar daar ging het hem niet om, hij vond shag gewoon lekkerder. Op een gegeven moment kreeg hij door het lezen van kranten en tijdschriften het idee dat roken eigenlijk niet goed voor je was, je ging eerder dood als je rookte. Daarom besloot hij te stoppen met roken. En het lukte hem. Dat was heel bijzonder, want uit wetenschappelijke statistieken bleek dat negentien van de twintig mensen die probeerden met roken te stoppen, na hooguit een paar maanden weer in hun oude gewoonte vervielen. Maar hij dus niet. Wel deed zich een eigenaardigheid voor waar hij helemaal niet op gerekend had: zijn huidskleur werd steeds lichter. Deze verandering had ingrijpende gevolgen voor zijn sociaal leven: zijn zwarte broeders en zusters zagen hem niet meer staan omdat hij in hun ogen een blanke was, en de blanken zagen hem als een neger met wie ze eigenlijk – zonder precies te weten waarom – toch maar liever geen contact wilden hebben. En de met roken gestopte neger vereenzaamde op deze manier in hoog tempo. Op zeker moment stapte hij naar zijn huisarts en legde deze zijn dilemma voor. Maar ook huisarts kon hem niet helpen. Roken is slecht, zei hij. En de overheid – die zoals een ieder weet de wijsheid in pacht heeft – probeert het roken daarom te ontmoedigen. Vandaar ook dat allerlei middelen die mensen zouden kunnen helpen om van het roken af te komen niet door het ziekenfonds vergoed worden. Want volgens het ministerie van Volksgezondheid Etcetera valt roken niet onder 'verslaving', maar onder 'gedrag', en dat is natuurlijk iets heel anders. De neger ging ontmoedigd naar huis en beraadde zich diepgaand over de situatie. Uiteindelijk besloot hij weer te gaan roken. Zijn huidskleur werd met de dag donkerder, en na enkele maanden werd hij weer door zijn zwarte broeders en zusters opgenomen in de gemeenschap. En zo kwam alles toch nog goed.

Woensdag, 11 Juli 2007

De toestand in Katanga

Nog maar net na de verkiezingen zijn de Katanganen optimistisch gestemd over de toekomst. Velen zien in de zojuist benoemde president Kete Kaboembo de man die Katanga uit het slop moet trekken. En er is veel slop in Katanga. De gebeurtenissen in Toko Bom, de prijsstijgingen, het ontslag van de ministers Joembe Ote en Kiko Bimba naar aanleiding van het grote corruptieschandaal, het overstromen van de Kibale, de hongersnood in Romboli, al deze onfortuinlijke gebeurtenissen liggen nog vers in het geheugen. Ook de spanningen tussen de al eeuwen ruziemakende Takka en Hoki maken de taak van Kete Kaboembo er niet eenvoudiger op. Voor alle zekerheid heeft hij alvast een gepantserde Mercedes besteld.

Maandag, 16 Juli 2007

De Tour

-Mart, het tempo ligt vandaag weliswaar iets hoger dan gisteren, maar is toch ook weer niet zodanig dat je er over naar huis zou willen schrijven.

-Inderdaad, ik zou zeggen dat de snelheid ongeveer het midden houdt tussen die van gisteren en wat we normaal gesproken gewend zijn.

- Mart, misschien zijn we getuige van een historisch moment. Het moment, het schakelpunt, nee, het draaipunt, waarop de Tour 'oude stijl' overgaat in de Tour 'nieuwe stijl'. Dat de Tour verder evolueert en dat je dan eerst raar zit te kijken zo van wat heb ik nu aan mijn fiets hangen, maar dat als je er eenmaal aan gewend bent dat je dan niet beter meer weet.

-Dat zou best wel eens zo kunnen zijn.

-Ja, want andere sporten zijn toch ook geëvolueerd? Neem nou het voetbal. Vroeger deden ze eigenlijk maar wat: de bal naar voren en hoog voor de pot en dan maar zien wat er van kwam. Dat leverde weliswaar veel kijkmomenten op die visueel aantrekkelijk waren om te zien, maar er kwam helemaal geen tactiek of strategie aan te pas. En als je nu nog eens zo'n oude wedstrijd in zwartwit terugziet, met Abe Lenstra bijvoorbeeld, dan oogt het visueel toch heel rommelig. Je bent er namelijk aan gewend geraakt dat men tegenwoordig veel zuiniger voetbalt dan toen, met allemaal tactiek en strategie, waardoor ze eerst nadenken voordat ze wat doen en niet als een kip zonder kop achter iedere bal aanrennen. Want dat kostte natuurlijk enorm veel energie die niet verzilverd werd.

-Momentje, ik moet je even onderbreken, want er gebeurde iets opmerkelijks in het peleton. Ja, dat miste jij dus net, maar de geletruidrager kwam zojuist even uit het zadel en krabde aan zijn achterste en we weten allemaal wat dat kan betekenen.

-Mart.. je bedoelt toch niet.. je bedoelt toch niet.. Gerrie Kneteman in 1978?

-Ik bedoel wel degelijk Gerrie Kneteman in 1978. De Kneet. In n-e-g-e-n-t-i-e-n-h-o-n-d-e-r-d-e-n-a-c-h-t-e-n-z-e-v-e-n-t-i-g.

-Allemachtig, laten we hopen dat dat niet het geval is. Dat zou rampzalig zijn!

-Dat zou zeker niet plezierig zijn. Maar het hoeft natuurlijk niet zo te zijn, ook al heeft het er alle schijn van. Het zou uiteraard ook niets te betekenen kunnen hebben en dat we vals alarm slaan en er verder niets gebeurt dat aan De Kneet in 1978 doet denken. Dat er iets anders gebeurt. Of in het geheel niets.

-Ja Mart, dat zou òòk kunnen. Nou, laten we daar dan maar van uit gaan en de zaak zo positief mogelijk bekijken. Want er is tenslotte al genoeg ellende op de wereld.

-Zo is het. Maar hoe zat dat nou met dat historische moment?

-Ja, nou, waar ik heen wilde is dat die wielrenners nu misschien binnen hun sport als zodanig ook geëvolueerd zijn in de zin dat ze inzien dat ze beter hun krachten op die plek kunnen aanwenden waar de kans op verzilvering het grootst is. Dus vlak voor de finish. De finish! Moet je mij horen, Mart. Hahaha.. Ik bedoel natuurlijk de meet.

-De Kneet komt aan de meet!

-Nou, in 1978 dus niet.

-Nee, dat was geen best jaar voor hem in dat opzicht. Dat weten we allemaal.

-Zeg dat wel. Maar om even op dat energiebesparende wielrennen terug te komen, je kunt je krachten dus het beste bewaren voor de laatste kilometer want dan komt het er pas echt op aan. Zo'n hele etappe is toch eigenlijk alleen maar een aanloop naar die laatste kilometer want daar worden de prijzen verdeeld en valt de beslissing en worden de knapen van de mannen gescheiden. Pas aan de meet blijkt wie door mag naar de volgende ronde en wie te klein is voor het tafellaken.

-Ja, maar dan kunnen ze net zo goed alle etappes inkorten tot een lengte van 1 kilometer. En dan heeft er nooit meer een renner dikke benen van alle zure pap die erin zit terwijl achterop de man met de hamer meelift.

-En tòch denk ik dat we dat nooit mee gaan maken. Want dan zou de Tour de Tour niet meer zijn.

-Dan zou de Tour de Tour inderdaad niet meer zijn. En ik ben er van overtuigd dat de Tour altijd de Tour zal blijven, wat er ook gebeurt. Want de Tour wàs de Tour, de Tour is de Tour, en de Tour zal altijd de Tour zijn.

- En de Tour zal altijd de Tour blijven.
- En de Tour zal altijd de Tour blijven.
- Krabde hij nu net wèèr aan zijn kont?
- Nee, hij pakte een boterham uit z'n achterzak.
- Die waren volgens mij vroeger groter, die boterhammen.
- Dat zou natuurlijk goed passen bij het energiebesparende wielrennen.
- Zou die Al Gore eigenlijk van wielrennen houden?

Woensdag, 17 Oktober 2007

De uitdaging

Als peuter reed ik met mijn driewieler van de trap af. Expres. Een hersenschudding en een gebroken sleutelbeen, kruimelwerk dus. Maar zo is het begonnen. Later dus op de fiets van steile hellingen afrijden, steeds steilere hellingen. Tja, het is de uitdaging he? Je wil je toch steeds verder ontwikkelen. Steiler, sneller, gevaarlijker..

Toen ging ik met een motorfiets over dingen heen springen. Eerst kleine dingen, daarna steeds groter. En verder he, en hoger. Maar ja, op een gegeven moment loop je toch iedere keer weer tegen een grens aan. Dat je niet verder meer kunt. Veel gebroken ja, armen en benen, ellepijpen, vingers en polsen, noem maar op. Ik heb ook nog een tijdje gevoetbald, maar na een jaar zat ik nog maar op 1 verbrijzelde knieschijf en wat gescheurde pezen. Dat schoot dus niet op. Maar hoe dan ook, met vallen en opstaan, ja hahaha, kwam ik toch uiteindelijk op 143 breuken en omdat ik dacht dat dat toch wel zoiets als een wereldrecord moest zijn hield ik het toen maar voor gezien. Maar toen las ik ergens dat er in Amerika, ja waar anders, iemand was met 147 breuken en tja, toen begon het toch weer een beetje te kriebelen..

Maar raad eens wat: Ik had zoveel metalen pinnen, platen en schroeven in m'n botten zitten dat ik helemaal niets meer kòn breken, want het was allemaal van titanium en dat is dus echt heel erg sterk spul. Goede raad was duur. Maar toen bedacht ik dat een mens toch niet alleen maar uit botten bestaat. Schaafwonden en andere oppervlakkige dingen telden niet mee vond ik, maar hoeveel organen waren er wel niet? De lever was het grootst dus daar ben ik toen maar als eerste mee begonnen, maar na 3 jaar lang een liter jenever per dag te hebben gedronken was ie nog bijna helemaal in orde! Een klein 'piekje' alleen maar, zei de dokter na het bloedonderzoek. Het was dus een zaak van lange adem. Om niet alles op 1 paard te zetten ben ik toen een meerfrontenoffensief begonnen. Behalve drinken dus ook

roken, vet eten, blowen, neuken zonder condoom en het lezen van literatuur, want de hersenen mochten niet buiten schot blijven. Maar erg vlotten doet het ondertussen dus niet. Onlangs bleek zelfs dat mijn taalgebruik er op vooruit was gegaan! Volgens mijn trainer ben ik te ongeduldig en verwacht ik te snel resultaat. Maar dat zit nu eenmaal in mijn karakter. Nu ben ik op zoek naar dat spul dat Herman Brood gebruikte, want die is tenslotte niet erg oud geworden. Speed dus. Weet iemand waar ik dat kan krijgen en of je het moet slikken, spuiten of door je eten moet doen? Want dan kan ik weer even verder. Tja, het is de kick he. En de uitdaging. Voortdurend je grenzen verleggen..

Woensdag, 27 September 2006

De uitvinding van het balspel (1)

We gaan heel ver terug in de tijd tot we bij de oermens zijn aangekomen. Deze oermens heeft net geleerd hoe hij zijn belangrijkste taken, te weten:

A. In leven blijven, en

B. Zich voortplanten, zodanig kan organiseren dat hij – anders dan voorheen – tijd overhoudt.

Een nieuw probleem doet nu zijn intrede, dat van de verveling. De oermens staat tegen zijn plaggenhut geleund waarin zich een flinke voedselvoorraad bevindt en zijn zwangere vrouw. Alles gaat dus goed, zijn leven ligt prima op schema. Maar nu heeft hij dus even niets te doen. Een doffe landerigheid daalt over hem neer. Hij weet niet dat dit verveling is, want dat woord is nog niet uitgevonden. Hij schopt tegen een steentje. En hij schopt nog eens tegen een steentje. En nog eens. Al steentjes wegschoppend, valt hem op zeker moment op dat sommige steentjes een grotere afstand afleggen dan andere en dat dit te maken heeft met hun vorm. Ze zijn ronder. Hij gaat op zoek naar een zo rond mogelijke steen en vindt er een in een rivierbedding. Deze steen blijkt zich verder te laten wegschoppen dan alle andere. Na een tijdje heeft hij geen zin meer in tegen de steen schoppen en hij raapt hem op en bekijkt hem. De steen is vrijwel rond. Hij gooit hem in de lucht en vangt hem weer op. En gooit hem nog een keer in de lucht. En vangt hem weer op. Nu nadert een andere oermens. Ook zijn plaggenhut is gevuld met voedselvoorraden. En zijn vrouw die net ligt te bevallen. Maar omdat hem dit allemaal veel te lang duurt, is hij een luchtje gaan scheppen. Wat gooi je daar steeds omhoog? roept hij tegen de eerste oermens. Een ronde steen! roept deze en gooit hem naar oermens twee. Deze vangt de steen, stelt vast dat hij inderdaad rond is en gooit hem

terug naar nummer een. Deze vangt hem op en gooit hem weer terug.
Enzovoort.

Na een tijdje hebben ze er genoeg van en gaan naast elkaar op de grond zitten met hun rug tegen de hut. Hoe gaat het verder? vraagt de een aan de ander. Zijn gangetje, zegt de ander, en hoe gaat het met jou? Zijn gangetje, zegt de een. Hierna zwijgen ze. Na enige tijd valt het oog van de een op een stuk van een boomtak die een eindje verderop ligt. Hij staat op, raapt de tak van de grond en ontdoet hem van enkele zijtakjes waardoor een stok ontstaat.

Woensdag, 23 Mei 2007

De verwerking van een aanrollende tsunami in het hoofd van een gewone gezonde man op vakantie

De gewone man is weer op vakantie. Deze keer heeft hij zich in de buik van een grote metalen vogel vijftienduizend kilometer van huis en haard laten vervoeren naar een tropisch eiland en een imitatie-authentieke palmhut op een strand betrokken. Zijn cheques heeft hij ingewisseld voor schelpen van verschillende grootte en kleur die binnen het Tropical Dream Paradise als betaalmiddel dienstdoen. De plaatselijke autochtonen lachen zich hier rot om en doen het gewoon met Amerikaanse dollars.

Op dit moment staat de gewone gezonde man voor zijn hut op het strand over de oceaan uit te kijken. Hij staat er al een tijdje, laten we zeggen twintig minuten, dus zijn onderbewustzijn is al bijna klaar met te beslissen of zijn baasje honger moet krijgen of geil moet worden. Maar nu verschijnt er aan de horizon een donkere, horizontale streep. Het is een enorm hoge golf, een tsunamigolf. Na een paar minuten krijgt het bewustzijn van de gewone gezonde man hem ook in de smiezen. Hé, denkt hij, een donkere, horizontale streep!

Nu komt zijn tienjarige zoontje Junior naast hem staan en wijst op de enorme golf in de verte. Papa, vraagt hij, wat is dat voor een grote golf? Papa betwijfelt of het hier een golf betreft, want zo'n grote golf heeft hij nog nooit gezien. Maar Junior houdt aan door zich hardop af te vragen: Als het geen golf is, wat is het dan? Hier moet papa even over nadenken.

Uiteindelijk besluit hij dat het inderdaad zeer waarschijnlijk een hoge golf is.

Daar zou je mooi op kunnen surfen, zegt hij, maar zijn zoontje is van mening dat de golf te hoog is om op te surfen en schat de hoogte op die van een flatgebouw van tien verdiepingen. Zijn vader acht deze schatting wat aan de hoge kant. Tien verdiepingen? Dat zou dus een meter of vijftientig zijn. Nog iets meer, zegt Junior, want je moet voor de hoogte van een flat ongeveer tweeëneenhalve meter aanhouden en dan komt de dikte van alle vloeren er nog bij. En soms zit er ook nog iets van een dak op. Papa beaamt dit met tegenzin, maar is toch nog niet helemaal overtuigd en verzoekt Junior de verrekijker uit de blauwe sporttas te gaan opdiepen. Even later tuurt hij door de verrekijker in de verte, zijn hersenen maken ingewikkelde berekeningen waarbij de uitkomst iedere keer ongeveer vijftientig is. Dus laat hij de verrekijker zakken en zegt tegen Junior dat het moeilijk te schatten is, de hoogte. Omdat je geen referentiepunt hebt. Maar Junior hoort het niet meer, want die heeft het inmiddels op een lopen gezet.

De golf is nu zo dichtbij gekomen dat zelfs de gewone gezonde man geen twijfels meer kan hebben omtrent zijn precieze aard: een gigantische, donkere muur kijkt dreigend op hem neer. Er moet iets gebeuren. En er gebeurt ook iets: de gewone man krijgt ineens een erectie en een enorme trek in Franse kaas.

ook nog iets van een dak op. Papa beaamt dit met tegenzin, maar is toch nog niet helemaal overtuigd en verzoekt Junior de verrekijker uit de blauwe sporttas te gaan opdiepen. Even later tuurt hij door de verrekijker in de verte, zijn hersenen maken ingewikkelde berekeningen waarbij de uitkomst iedere keer ongeveer vijftientig is. Dus laat hij de verrekijker zakken en zegt tegen Junior dat het moeilijk te schatten is, de hoogte. Omdat je geen referentiepunt hebt. Maar Junior hoort het niet meer, want die heeft het inmiddels op een lopen gezet.

De golf is nu zo dichtbij gekomen dat zelfs de gewone gezonde man geen twijfels meer kan hebben omtrent zijn precieze aard: een gigantische, donkere muur kijkt dreigend op hem neer. Er moet iets gebeuren. En er gebeurt ook iets: de gewone man krijgt ineens een erectie en een enorme trek in Franse kaas.

09/08/2004:

Dierentuin

Bij het buitenverblijf van de Zwarte Kraagbeer stond een bord met daarop 'Stekelvarken'. Die moest zich dus ook ergens bevinden. Maar hoe wij ook tuurden, er was in geen velden of wegen een Stekelvarken te bekennen.

Gelukkig zagen we een mannetje van de dierentuin, die na een aktieve dag vol dieren voederen en strontscheppen, zijn jas aantrok om naar huis te vertrekken. Het Stekelvarken is er niet, zeiden we. Maar volgens het mannetje hadden we het helemaal mis, het Stekelvarken was wel degelijk aanwezig maar bevond zich in het nachtverblijf waar hij zat te 'wennen'.

Wennen? Wennen waaraan? Aan het samenzijn met de Zwarte Kraagbeer. Het gaf geen pas om zo'n Stekelvarken zomaar bij een Zwarte Kraagbeer te gooien, het arme dier zou zich doodschrikken. Daarom zat hij in het nachtverblijf te wennen. Er waren, zo kregen we te horen, ook Woestijnvosjes. Maar die waren nu niet te zien. Wennen? Wennen! Zij zaten echter in een ander hok te wennen dan het Stekelvarken. Want niet alleen moesten het Stekelvarken en de Zwarte Beer aan elkaar wennen, ook de Woestijnvosjes en het Stekelvarken moesten aan elkaar wennen. En de Zwarte Kraagbeer moest aan de Woestijnvosjes wennen. En vice versa. Je kon die beesten niet zo maar plompverloren bij elkaar gooien, dat moest geleidelijk gebeuren. Ze moesten de tijd krijgen om aan elkaar te wennen. Ze gingen heel goed samen, het Stekelvarken, de Zwarte Kraagbeer en de Woestijnvosjes, als je ze maar de tijd gaf om geleidelijk aan elkaar te wennen. Daar was tijd voor nodig, veel tijd, maar als ze eenmaal aan elkaar gewend waren konden ze het meestal goed met elkaar vinden. Nou ja, soms liep de Zwarte Kraagbeer dan wel eens rond met een aantal stekels in zijn achterwerk, maar je moest niet op alle slakken zout leggen. En de Zwarte Kraagbeer eet de Woestijnvosjes niet op? Nee, haha, die denkfout werd vaker gemaakt. De Bruine Beer in het belendende vertrek was een vleeseter, maar de Zwarte Kraagbeer niet. Dat was een fruiteter.

Woestijnvosjes hadden dus niets van hem te vrezen. Als je ze eerst maar goed liet wennen? Inderdaad, als je ze eerst maar goed liet wennen. Geleidelijk.

Vrijdag, 28 December 2007

Een gelukkig mens

Bas Harskamp is een gelukkig mens. Zoals bijna iedereen die er in geslaagd is zijn of haar hobby tot beroep te maken. Bas exporteert weidestreuvels. Reeds op zeer jonge leeftijd werd hij gegrepen door de weidestreuvel, een fascinatie die tot op de dag van vandaag voortduurt. Volgens eigen zeggen was Bas toen hij voor de allereerste keer geconfronteerd werd met de aanblik van een weidestreuvel 'meteen verkocht'. Hij weet zelf ook niet waar het hem precies in zit. Niet in een of ander specifiek detail in ieder geval, het is meer het geheel. De alomvattende weidestreuvelachtigheid van de weidestreuvel. Het totaalconcept van de weidestreuvel. In al zijn facetten.

En je bent volgens Bart nooit 'klaar' met de weidestreuvel. Zijn complexe aard stelt je iedere keer weer voor nieuwe verrassingen. Zo denken veel mensen dat de weidestreuvel eieren legt. Een begrijpelijke misvatting gezien de witte kleur en de eivorm van zijn uitwerpselen. Maar in werkelijkheid lijkt de weidestreuvel nog het meest op een buideldier, hoewel er ook plantaardige kenmerken zijn aan te wijzen. De wetenschap is er dan ook nog niet in geslaagd de weidestreuvel definitief onder te brengen in een van de bestaande categorieën. Want hoe gaat dat? De ene specialist meent afdoende argumenten te kunnen aandragen om de weidestreuvel als buideldier te classificeren, een ander zoekt het meer in de richting van het plantenrijk, een derde ziet meer in het in het leven roepen van een geheel afzonderlijke soort, en voor je het weet ben je dan weer jaren verder.. Bas kan het niet veel schelen en droomt zijn eigen dromen.

Tot dusver handelt hij alleen maar in weidestreuvels, maar hij zou zijn betrokkenheid bij het onderwerp graag uitbreiden tot het zelf kweken van zijn geliefde schepselen. Zelf eind april, begin mei de wei in om ze in te snoeren, zelf brazen in juni.. Zijn ogen lichten op als hij er over praat.. Maar het opzetten van een weidestreuvelkwekerij is nog een hele klus, zoiets gaat niet van de ene dag op de andere. Dat begint al met de grond. Die moet

precies de juiste samenstelling hebben, namelijk 45 procent rivierklei, 20 procent zandgrond en 35 procent kalk. Bij de geringste afwijking van deze verhouding gaat de weidestreuvel namelijk over tot een zogeheten 'grondweigering'. Deze bestaat er uit dat de getroffen weidestreuvel op zijn achterpoten gaat staan en door middel van heftige vliegbewegingen probeert de afstand tussen de verkeerde grond en zichzelf zo groot mogelijk te maken. Hij kan echter niet vliegen omdat hij geen vleugels heeft, maar weigert hardnekkig zich bij dit feit neer te leggen en blijft net zo lang proberen van de grond los te komen tot hij van uitputting sterft.

Nee, een grondweigerende weidestreuvel is geen prettig gezicht, maar desondanks is Bas vol goede moed en belooft dat hij ons op de hoogte zal houden. Als we vertrekken krijgen we van hem een stuk weidestreuvelpate in de handen gedrukt. Uit de diepvries. Na het ontdooien dezelfde dag opeten, want het bederft snel. Ook weer zo'n apart aspect van de weidestreuvel..

Woensdag, 19 December 2007

Een laagdrempelig stukje

Jessica zit aan de rand van het zwembad haar nagels bij te vijlen. Af en toe kijkt ze naar Ricardo die het water ontdoet van de takken en bladeren die er in zijn gewaaid. Wel een lekkere jongen zoals hij daar nu met ontbloot boven lijf aan het werk is, vooral als hij zich bukt en zijn strakke billen zich duidelijk onder zijn halflange [of halfkorte?] broek aftekenen. Soms heeft ze bepaalde fantasieën over Ricardo, maar daar zal het bij blijven, want ze zou nooit de gouden regel overtreden die zegt dat je nimmer iets met het personeel moet beginnen. Want daar kan alleen maar narigheid van komen.

Viktor komt nu de villa uit. Viktor is Jessica's broer. Hij gaapt en rekt zich uit. Vervolgens vraagt hij of Jessica misschien ook trek heeft. En ja, Jessica lust ook wel wat. Er is nog krabsalade van gisteren, of misschien even wat vijgen vullen met blauwe aderkaas en dan een minuutje onder de grill? Of wellicht iets met zalm en bladerdeeg, maar dat duurt uiteraard wat langer. Ach, zegt Jessica zuchtend, doe maar wat, ik ben te moe om erover na te denken. En dan moet ik straks ook nog de stad in om een nieuwe zonnebril te kopen.. Maar je hebt toch een zonnebril? Ja, maar die is van vorig jaar. En doe maar een glaasje Evian. De Evian blijkt op. Spa dan maar? Nee, geen Spa. Doe dan maar niks.

Haar mobiele telefoon met ingebouwd plasmascherm laat een populair riedeltje horen. Het is haar vader. Terwijl ze naar hem luistert betreft haar gezicht. Hij heeft de Ferrari naar de garage gebracht omdat hij nog maar op elf cilindres liep, en ze kan hem het komende weekend dus niet lenen om er mee naar het feest van de Van Roo van Aldenweerde te gaan. Maar ze kan de Range Rover nemen. Pa, zegt ze bestraffend, een Range Rover is GEEN Ferrari! En de BMW cabrio komt natuurlijk helemaal niet in Frage.. Haar vader spreekt sussende woorden over aanpassing en dergelijke, maar Jessica is niet te vermurwen, en uiteindelijk belooft hij dan maar een Ferrari voor haar te huren.

Haar gezicht klaart op. Wanneer hij weer eens naar huis komt? Gauw, in ieder geval vòòr het weekend. Er waren wat aanloopproblemen in de nieuwe Chinese vestiging, voornamelijk vanwege de culturele verschillen, maar de zaak stond nu 'op de rails'. En zo lekker goedkoop die Chinezen. En geen vakbonden, dus 12 uur per dag en 6 dagen per week was geen probleem. Nou, tot over een paar dagen dan maar.

Vrijdag, 23 November 2007

Een meisje met een plan

Ondanks mijn relatieve beschonkenheid weet ik nog net voor sluitingstijd de koffiешop te bereiken. Ik kan nog wel op mijn benen staan, maar hou voor de zekerheid met een hand de bar stevig vast. Ik bestel wat nederwiet en terwijl de jongen achter de bar de voorraaddoos tevoorschijn haalt word ik aangesproken door een meisje met lang krullend haar en een bril met enorm grote glazen. 'Ik ben een meisje', zegt ze. En inderdaad, daar kan geen twijfel over bestaan.

'Maar, ik ben niet zomaar een meisje', vervolgt zij, 'Ik ben een meisje met een plan!'

'Dat is heel mooi', zeg ik welwillend, 'En wat mag dat plan dan behelzen?'

Ze kijkt me vragend aan en ik besluit snel dat ze mogelijk niet op de hoogte is van de betekenis van het werkwoord behelzen.

'Ik bedoel', herstel ik, 'Wat is dat dan voor een plan?'

Haar ogen lichten nu op en ze legt me enthousiast uit dat ze nu assistent-schoonheidsspecialiste is, maar dat ze zich door middel van cursussen wil opwerken tot de bezitster van een eigen zaak. Deze beauty-salon zou dan uiteindelijk genoeg geld moeten gaan genereren om de aanschaf van een BMW mee te kunnen financieren.

'Een auto of een motorfiets?', vraag ik. Haar gezicht betreft. 'Maken ze dan ook motorfietsen?' 'Ja', antwoord ik, 'Maar je wilt dus een auto?'

Ze wil een auto.

'Maar waarom dan uitgerekend een BMW?'

Wat ik bedoel.

'Nou', zeg ik, 'Er zijn toch zoveel andere merken: Mercedes, Volvo, Audi, Alfa Romeo, Volkswagen, Rover, Skoda, Opel, noem maar op, keus genoeg. Waarom wil je uitgerekend een BMW?'

Haar gezicht betreft. Na een lange pauze bekennt ze met zachte stem: 'Dat weet ik niet. Daar heb ik nog nooit over nagedacht.' Inmiddels is mijn bestelling gereed. 'Succes met je plan', zeg ik nog, maar ze lijkt te diep in gepeins verzonken om me te horen. Thuis draai ik een extra dikke joint.

24 januari 2013

Een revolutionaire heg

Weinigen weten het, maar wellicht bevindt zich onder de inwoners van Dirkswoud een toekomstige Nobelprijswinnaar. We brachten een bezoek aan biogeneticus Olivier Tegaterenbeek, Sijsjespeergaarde 11 [Ja, dat adres bestaat echt]. De reden is dat we bij geruchte vernomen hebben dat Olivier er in geslaagd zou zijn een onderhoudsvrije haakse heg te ontwikkelen. Een kaarsrechte heg dus waarvan de diverse zijden in een hoek van precies 90 graden op elkaar staan en die nooit hoeft te worden bijgeknipt. We bellen aan en even later wordt de deur geopend door een wat slungelig overkomende man van een jaar of vijftig met een ouderwets grote bril. Na wat inleidende beleefdheden komen we toe aan waarvoor we zijn gekomen, de brandende vraag. Is het waar? Heeft hij inderdaad een onderhoudsvrije haakse heg weten te creëren? Het blijkt waar te zijn. En straks mogen we hem zelfs zien, want hij staat gewoon in de achtertuin.

Maar voor het zover is wil hij ons eerst uitgebreid uit de doeken doen welke moeilijkheden hij tijdens zijn ‘biogenetische ontdekkingsreis’ zoal is tegengekomen en begint aan een lang, gedetailleerd verhaal waarvan we – als wetenschappelijk ongeschoolden – de draad niet altijd even goed kunnen volgen. Maar volgens ons komt het er kort samengevat op neer dat het probleem niet zo zeer zat in het vinden van de juiste genetische code, maar veeleer in de ongelijkmatige belichting door de zon. Want die volgt gedurende de dag een kromme baan door de lucht waardoor de lichtintensiteit op de heg fluctueert. Op plekken waar meer licht valt groeit de heg sneller dan op plekken waar minder licht valt en op die manier raakt hij langzaam maar zeker uit model. Lange tijd zag het er naar uit dat deze ‘bottleneck’ het project de das om zou doen, maar uiteindelijk wist Olivier er toch iets op te vinden. Hij glundert en nodigt ons uit hem te volgen naar de achtertuin.

Daar aangekomen zien we een verlichte glazen plantenkas waarvan de deur voor ons geopend wordt. En ja hoor, in de kas staat, mooi gelijkmatig van alle kanten door lampen bestraald, een kaarsrechte haakse heg van ongeveer drie meter lang, een meter hoog en 50 cm in de breedte. Olivier beweert er al 57 dagen niets aan te hebben gedaan; nergens heeft hij in die periode iets bijgeknipt en we geloven hem. We staren een tijdje sprakeloos naar het wonder, maar dan begint de twijfel te knagen. Aarzelend vragen we: Maar dit kan dus alleen in een kas? Iemand die deze heg in z'n tuin wil hebben moet er dus een kas omheen bouwen? Olivier reageert geprikkeld, deze vraag is hem al te vaak gesteld. Ja, er moet altijd een kas omheen. Maar, zo voegt hij er aan toe: een onderhoudsvrije heg is niet zo maar iets, dat is iets heel bijzonders. En iemand die er 1 in z'n tuin wil moet er dus maar wat voor over hebben.

06/29/2004:

Eetbare dieren

Vaak weten mensen niet welke dieren gegeten kunnen worden, en welke niet. Toch is het heel eenvoudig. Als u zich aan de volgende regel houdt zult u nooit een verkeerd dier eten:

Als het dier zich in uw woning of schuur bevindt, of daar het grootste deel van de tijd doorbrengt, kunt u het als oneetbaar beschouwen. Voorbeelden: hond, kat, kanarie, goudvis, gewone huismuis. Bevindt het dier zich NIET in uw woning of schuur, of brengt het daar NIET het grootste deel van de tijd door, dan kunt u er van uitgaan dat consumptie tot de mogelijkheden behoort. Voorbeelden: koe, varken, kip, haring.

Een twijfelgeval blijft het gordeldier, omdat dit voortdurend in en uit loopt. Dit dier wordt echter zelden gegeten, wat te wijten is aan de slechte verkrijgbaarheid.

Maandag, 13 Maart 2006

Etiquette

Hij kwam nog maar hoogstzelden onder de mensen. Familie had hij niet meer en zijn vrienden en kennissen waren op de vingers van 1 hand te tellen. Ze kwamen maar af en toe langs om te kijken of hij nog leefde, dus zat hij meestal alleen in zijn rolstoel naar de tv te kijken. Daarom was hij behoorlijk zenuwachtig geworden van de uitnodiging voor de reünie van zijn middelbare school. Want hoe moest je je daar gedragen, waarover moest je praten, was er speciale kleding bij nodig? Door zijn wereldvreemdheid had hij daar allemaal geen idee van! Hij was nogal tobberig van aard en daarom was het goed dat er de volgende ochtend bij wijze van afleiding een nieuwe catalogus van de boekenclub op de deurmat plofte. En daarin bevond zich een beschrijving van een boek over etiquette, getiteld: ? Nou, dat is ook toevallig, dacht hij, het is of de duivel er mee speelt. Hij bestelde het boek telefonisch en kreeg het 2 dagen later verpakt in een kartonnen doos door de postbode overhandigd. Na het uitgepakt te hebben constateerde hij dat het een kloek werk was met een flink gewicht. Dat was nog niet zo eenvoudig, die etiquette! Maar er waren nog 12 dagen tot aan de reünie en die besteedde hij aan een grondige bestudering van de gedragsregels. Op de dag van de reünie bleek echter dat hij - bij wijze van spreke dan - verder van huis was dan ooit tevoren. Want wat hij aan toepasselijke informatie aan het boek had weten te onttrekken hielp hem niet veel verder! Zo werd hem aangeraden 'gekleed' te verschijnen. Wat betekende dat? Hij kwam weliswaar weinig buiten de deur, maar als het de gewoonte van mensen was om naakt door het leven te gaan BEHALVE wanneer zij naar een reünie gingen, dan moest hij daarvan toch iets gemerkt hebben. Bovendien stond dat 'gekleed' tussen aanhalingstekens wat in kon houden dat er sprake was van ironie en dat eigenlijk het tegenovergestelde werd bedoeld. Deze laatste interpretatie leek hem het meest waarschijnlijk want de weinige mensen die hij zag - meestal mannen die een hond uitlieten

en vrouwen met kinderwagens - hadden altijd kleren aan. Turkse vrouwen leken zelfs geheel uit kleding te BESTAAN: je kon alleen hun ogen en snorharen zien. En de postbode was ook nog nooit naakt aan hem verschenen. Maar dat ze op reünies naakt aantraden, was best mogelijk, want hij was immers nog nooit op een reünie geweest. Uiteindelijk besloot hij met kleren aan te gaan. Als hij verkeerd zat kon hij die ter plekke altijd nog uittrekken..

Maar dat was nog niet alles. De meeste zorgen baarden hem de aanbevelingen betreffende de conversatie. Zo diende men niet over zichzelf te praten, maar waarom dat niet mocht stond nergens vermeld. Ook over anderen praten werd nadrukkelijk afgeraden, want dat was roddelen en daarmee maakte je je absoluut niet gelieft. Wel, had hij gedacht, nadat hij van de verbazing was bekomen: Dan zeg ik gewoon helemaal niets, dan zit ik altijd goed. Merkwaardig genoeg bleek ook dat door het boek verboden te worden: Het werd als ongezellig en asociaal gezien. Niettemin leek zwijgen de verstandigste strategie omdat je dan nooit meer dan 1 van de 3 regels kon overtreden. Maar hij had er ineens helemaal geen zin meer in, want wat schoot je er mee op om een zaterdagavond in gezelschap van zwijgende mensen door te brengen? Dan kon je net zo goed thuisblijven. En zo zat hij op de bewuste avond zoals altijd met een glas ranja onder handbereik naar de tv te kijken, waarop voortdurend mensen in beeld kwamen die over zichzelf en anderen praatten: in series van allerlei soort, in speelfilms, in praatprogramma's en in documentaires. Tijdens het zappen bleef hij ook nog een tijdje hangen in een meervoudig bekroonde Zweedse kunstfilm die in totaal 3 uur moest duren, mogelijk doordat de hoofdpersonen voornamelijk zwijgend voor zich uitstaarden waardoor de handeling niet erg wilde opschieten. Het leek wel of niemand ooit een etiquetteboek gelezen had. En tegen middernacht gingen op diverse kanalen de kleren uit.

Woensdag, 4 Juli 2007

Gefluit

Enige tijd terug werd mijn oor getroffen door het gefluit van een of ander vogeltje dat telkens dezelfde combinatie van vier tonen behelsde. Jammer genoeg kan ik het niet laten horen, maar eventueel zou ik het in notenschrift kunnen noteren als ik dat machtig was, maar dat is dus helaas niet het geval. Maar waar het om gaat is dat het mij, net als het in de thee dopen van het madeleinekoekje bij Marcel Proust, met een reuzensprong terug in de tijd naar een ver verleden voerde en bepaalde reeds lang vergeten gevoelens en associaties opnieuw tot leven wekte. Nadere bestudering van dit fenomeen bracht aan het licht dat er ooit, vermoedelijk eind jaren 60, begin jaren 70, een liedje in de top 40 stond dat op precies dezelfde vier tonen was gebaseerd. En aangezien dit liedje geen tekst bevatte en geheel en al gefloten werd rees bij mij de vraag of de componist van het betreffende liedje - bewust dan wel onbewust - misschien hetzelfde vogeltje had gehoord als ik. Zoiets zou uit te zoeken zijn door bijvoorbeeld de schrijver van het liedje - indien nog in leven - naar zijn inspiratiebron te vragen, maar daarvoor zou men dan toch tenminste de titel en/of naam van de uitvoerende[n] moeten weten en die zijn me helaas onbekend. Om nu te voorkomen dat deze kwestie een tijdrovende en de levensvreugde ondermijnende obsessie wordt zou ik mijn mede-bicatters willen vragen om tussen de rukbeurten door eens in hun geheugen te willen graven ten einde deze zaak op een bevredigende manier op te lossen. De naam van het vogeltje zou misschien ook al helpen, alle informatie is welkom. Wie o wie?

Maandag, 28 November 2005

Gesprekken met mijn tweedehandsboekenverkoper

Ik was even bij mijn tweedehandsboekenverkoper langs gegaan die net bezig was de koopjesbak van vers materiaal te voorzien. Ik zag een boek van Jerzy Kosinsky liggen en zei: deze neem ik maar niet, want die man heeft zelfmoord gepleegd.

Maar dan hoef JIJ het toch niet te doen? meende mijn verkoper. Nee, zei ik, maar ik denk er evengoed geregeld aan. Ja, ik ook, zei ie. Vaak? vroeg ik. Nou, niet vaak, maar toch wel af en toe, dat je denkt: dan ben ik in ÉÉN keer van alles af.

Tijdens het uitzoeken van een geschikt boek – vijf depressieve vertellingen van Kafka sloeg ik maar even over – schoot mij Heer Ane's bezoek aan de rugspecialist te binnen. Bij het afrekenen vertelde ik hem dus dat een vriend van mij vorig jaar last van zijn rug had en werd doorverwezen naar iemand die de pijnlijke plek blootstelde aan lichte stroomstootjes.

Kunt u er niet meteen 220 volt op zetten? had Heer Ane gevraagd, dan ben ik meteen overal van af. Nou, daar moest mijn boekverkoper dus enorm om lachen. Evenals zijn collega die mij een stripboek aanbeval met de titel: Zestig manieren waarop konijntjes zelfmoord plegen. Een schrijver zei het laatst nog: literatuur is voor zwartkijkers en azijnpissers.

Vrijdag, 11 Mei 2007

Grand Design

Onze minister-president heeft de intellectuelen gevraagd eens na te denken over het design van Nederland. Aangezien ik wel eens een boek lees en dus een intellectueel ben, heb ik eens over de kwestie nagedacht en ik kan me de bezorgdheid van de minister-president goed voorstellen. Want als je de kaart van Nederland erop naslaat, valt meteen op dat Nederland er niet uitziet:

een waterhoofd met een slordig kapsel, een vooruitstekende pruillip linksonder, en rechtsonder hangt Limburg er als een lullig slurfje bij.

Het is geen gezicht. Dat kan beter. Bijvoorbeeld door Nederland vierkant of rechthoekig te maken. Hiertoe zou een gedeelte van de Noordzee ingepolderd moeten worden, en verder zou met het ruilen van land met België en Duitsland op dit vlak al een hoop bereikt kunnen worden. Het vierkante of rechthoekige model zou mooi aansluiten bij de Hollandse traditie van Mondriaan, Rietveld en de vorm van alle polders en weilanden. Een bijkomend voordeel zou zijn dat we dan eindelijk van Limburg afkomen. Want de enige bijdrage van deze provincie is het ieder voorjaar na het leegdrinken van een vat bier opnieuw ontdekken van het feit dat mannen aan de voorkant een uitsteekseltje hebben dat in een gaatje tussen de benen van vrouwen past, en wij nuchtere Noorderlingen zijn ons ook zonder drank van deze stand van zaken bewust. Daar hebben we geen Limburgers voor nodig.

Misschien kunnen we door ruiling ook van Friesland afkomen, want die Friezen geven er de voorkeur aan zich uit te drukken in een onbegrijpelijk Koeterwaals, waardoor je er pas na jaren studie achter komt dat ze niets te vertellen hebben.

De rivieren in Nederland stromen allemaal naar zee. Dat is saai. Nadat onze kroonprins zijn studie Watermanagement had afgerond, verwachtte ik dat hij deze kwestie aan de orde zou stellen, maar nee, niets hoor. Wat hem

betreft mag het water tot aan het einde der tijden gewoon naar de zee blijven stromen.

Hij is er zelfs niet op gekomen dat het een aardig idee zou zijn om de rivieren in een krul om de steden heen te draperen, wat vanuit de lucht toch een decoratief effect zou hebben. Nee, van hem hoeven we niets te verwachten.

Het probleem van het uitdijende Schiphol kan worden opgelost door het te verplaatsen naar een nieuw aan te leggen eiland midden in het IJsselmeer. Dit eiland zou de vorm moeten hebben van een vliegtuig. Dat ziet er leuk uit en de piloten weten dan meteen waar ze moeten zijn.

Alle snelwegen moeten om de paar kilometer van een looping worden voorzien. Dit heeft drie voordelen: A. De wegen worden langer waardoor er meer auto's op passen en er dus minder files zullen ontstaan. B. Het vlakke landschap wordt erdoor verlevendigd. C. Men zal al misselijk zijn voor men Walibi World bereikt zal hebben waardoor een kaartje voor de achtbaan niet gekocht hoeft te worden waardoor men goedkoper uit is.

Momenteel heerst de angst dat het met Nederland niet de goede kant opgaat. En dat Nederland de verkeerde kant opgaat. Om te voorkomen dat ons land welke kant dan ook opgaat, wordt het langs de grenzen met grote spijkers aan de bodem vastgetimmerd zodat het geen enkele kant meer op kan. Probleem opgelost.

Tot slot is er naast aandacht voor de vorm ook aandacht voor de inhoud. Ik heb de zaak eens goed bekeken en ben na ampel beraad tot het volgende voorstel gekomen.

Als we er in de toekomst naar streven dat het voedsel via een gat aan de voorkant van het hoofd ingebracht wordt en de restanten na verwerking via gaten aan de onderkant worden afgevoerd, kan er volgens mij weinig misgaan. Ik weet dat het nu nog gewaagd en utopisch klinkt, maar ooit zullen we niet beter meer weten.

Maandag, 23 Mei 2005

Heer Ane en de 7 geitjes (1)

En zo gebeurde het dat Heer Ane, na zich 7 maal 7 jaren voor de Mondiale Gemeenschap te hebben ingespannen, er genoeg van had en besloot zijn arbeidzame leven aan de wilgen te hangen en zichzelf te pensioneren: géén werkdruk meer, géén deadlines meer en géén klanten die het altijd anders wilden. Hij zette er definitief een punt achter.

De eerste paar dagen voelde Heer Ane zich bevrijd en opgelucht, een last was van zijn schouders gevallen, hij had het gevoel dat hij een heel nieuw leven was begonnen waarin bij wijze van spreken nog van alles kon gebeuren, maar na ongeveer een week merkte hij dat hij de vertrouwde werkgeluiden begon te missen: het onafgebroken gerinkel van de vele telefoons, het geratel van de faxapparaten, het gezoem en gepiep van de computers en andere high-tech machines, en langzaam maar zeker werd hij zich bewust van het ontstaan van een zekere leegte. Deze leegte was aanvankelijk nauwelijks merkbaar, maar breidde zich iedere dag verder uit als een olievlek op zee afkomstig uit een lekke tanker, zodat Heer Ane er op een gegeven moment niet meer onderuit kon. Hij moest toegeven dat hier wel degelijk sprake was van een leegte, een steeds omvangrijker wordend gebied waarvan hij alleen kon vaststellen dat er zich niets in bevond, dat het gekenmerkt werd door de afwezigheid van iets. Omdat dit verschijnsel hem meer en meer begon te verontrusten, besloot hij af te reizen naar Santiago de Compostela in Spanje teneinde aldaar Maria (de Heilige Maagd) om raad te vragen. Nadat hij voor haar 7 kaarsen had aangestoken, sprak Maria hem toe: 'Gaat henen ende terug naar uwen woonstede en wacht daar af en genade zal u ten deel vallen', sprak zij met zachte stem en deed er vervolgens het zwijgen toe, zodat er voor Heer Ane weinig anders op zat dan inderdaad huiswaarts te keren en daar nadere orders af te wachten.

De eerste dag gebeurde er niets, de tweede dag niet, en ook de derde, vierde, vijfde en zesde dag gebeurde er niets, behalve misschien dat Heer

Ane steeds ongeduldiger werd en zijn alcoholconsumptie nogal verontrustend toenam. Maar toen, op de vroege avond van de zevende dag, werd er gebeld aan de deur.

Heer Ane verwachtte niemand, maar struikelde bijna over zijn eigen voeten in de haast om zijn voordeur te openen. Wat hij daar zag, was wel ongeveer het laatste waarop hij gerekend had. In de hal stonden zeven geitjes! Ze zagen er allemaal precies hetzelfde uit en misschien was het daarom dat ze ieder een bordje om hun nek hadden met daarop een cijfer (1 t/m 7), zodat ze zichzelf uit elkaar konden houden.

Geitje nummer 1 nam het woord: Gegroet, sprak hij schuchter, wij komen uit het Midden-Oosten om uw leegte te vullen. En nu zult u misschien denken: één zo'n geitje is daartoe ontoereikend, maar met ons zevenen tegelijk nemen wij aardig wat ruimte in beslag, zeker als we net flink gegeten hebben en onze adem inhouden. Nou, u begrijpt dat het een gezellige avond werd! Talloze flessen werden ontkurkt en menig vat bier aangeslagen terwijl de verhalen en kwinkslagen over en weer vlogen.

Iedereen die sceptisch was over de mogelijkheid tot verbroedering tussen mens en geit moest zijn ongelijk bekennen en de lichten doofden pas in de vroege ochtend.

Vrijdag, 9 Februari 2007

Heer Ane en de Zeven Geitjes en de Gouden Kinderwagen

- 1

Hoofdstuk Een – waarin een land getroffen wordt door een groot onheil en goede raad duur is.

Er was eens een land dat tegelijk zijn eigen hoofdstad was. Dat is erg zeldzaam, maar komt soms toch voor, denk bijvoorbeeld aan Monaco. Maar dit staatje heette Modalia. En de hoofdstad dus ook. In Modalia ging alles naar wens. Er was voldoende voedsel en de vrouwen waren erg vruchtbaar: als champagnekurken knalden de baby'tjes tussen de opengesperde dijen vandaan waardoor een gestage aanvoer van nieuwe genieën gewaarborgd was. Ook met het klimaat hadden de Modalianen het getroffen. De zon scheen vaak, het regende weinig en de gemiddelde temperatuur bedroeg twintig graden. Nee, Modalia deed in niets denken aan Finland. De bewoners waren ervan overtuigd dat zij hun geluk en voorspoed te danken hadden aan De Gouden Kinderwagen, een object dat zij als een goddelijk relikwie vereerden in Het Tempeleum, een soort tempel annex museum waarin – op een indrukwekkend voetstuk – slechts één voorwerp stond, namelijk De Gouden Kinderwagen.

Op zekere dag bleek deze Heilige Kinderwagen uit het streng bewaakte en beveiligde Tempeleum gestolen te zijn. Van de daders geen spoor. Vanaf dat moment werden de vrouwen met de dag onvruchtbaarder. Met rode en bezwete hoofden pompten de mannelijke Modalianen hectoliters zaad in

hun vrouwen en vriendinnen, maar het mocht niet baten. Bevruchting bleef steeds vaker uit en de tamponfabriek draaide overuren. Ook de nachten werden alsmaar langer en langer. De stad en haar bevolking dreigden te sterven en weg te glijden in in een eeuwigdurende Finse duisternis...

Tot diep in de nacht vergaderden de koning en zijn ministers in het koninklijk paleis over een oplossing, maar ze kwamen er niet uit. Ten slotte stelde de minister van het Departement van Niet Malicieuze Groei voor om de hulp van Heer Ane en de Zeven Geitjes in te roepen.

Sire, zei hij, we hebben geen keus, want we staan met de zwarte piet in de hand onder de koude douche met onze rug tegen de muur. Alleen Heer Ane en zijn trouwe viervoeters kunnen ons nog redden.

De koning dacht even in stilte na en gaf toen opdracht het Heer Ane Licht op het dak van het paleis te ontsteken. Dit licht werd net als het Batlicht waarmee Batman en Robin te hulp worden geroepen op de wolken gericht. In plaats van een vleermuisvleugel was hier echter een grote snor te zien die omcirkeld werd door de silhouetten van zeven geitjes. Zo, zei de koning, en nu kunnen we niets anders meer doen dan afwachten. Laten wij in de tussentijd van een aperitiefje genieten.

Maandag, 26 Februari 2007

Heer Ane en de Zeven Geitjes en de Gouden Kinderwagen

- 2

Hoofdstuk Twee – waarin onze vrienden zich voorbereiden op hun missie en stuiten op de beperkingen van de moderne verzorgingsstaat

Halverwege de avond stond Geitje Nummer Twee met de handen op de rug uit het raam in de al dagen voortdurende motregen te staren. Hij vroeg zich af wanneer het weer eens wat zou opklaren, want hij voelde zich de laatste tijd een beetje gammel. Hij had een verstopte neus, een rillerig gevoel en in zijn voorhoofd leek zich een spons op te houden. De weerberichten gaven echter weinig voedsel aan optimisme. Plotseling verscheen er in de verte een licht aan de hemel. Door de hoge luchtvochtigheid waren de contouren vervaagd, maar na enig ingespannen uren begreep Nummer Twee dat het hier wel degelijk het Heer Ane-licht betrof, en ondanks zijn opkomende griep snelde hij naar de commandokamer, waar Heer Ane al enige tijd achter de computer zijn favoriete Flightsimulator-spel zat te spelen. Heer Ane, zei Nummer Twee, het Heer Ane-licht is ontstoken! Omdat Heer Ane net geconcentreerd bezig was de neus van zijn toestel recht voor de

luchthaven van Tokyo te krijgen, duurde het enige tijd tot de boodschap tot hem doordrong. Het Heer Ane-licht?, allemachtig, wat een aanstellerij, kunnen ze niet gewoon even bellen? Nee, zei Nummer Twee, want u hebt een geheim nummer. Ach ja, dat is ook zo, laten we maar eens kijken. Even later tuurde Heer Ane op zijn beurt door het raam van de huiskamer en zei na enige tijd: Inderdaad, het is het Heer Ane-licht, je hebt scherpe ogen. Het komt recht uit het zuiden, wat ligt daar ook al weer? Modalia, geloof ik, maar wat zou dáár nu kunnen gebeuren? Nummer Twee reageerde niet, want zijn toestand was plotseling ernstig verslechterd: op zijn krijtwitte gezicht parelden druppels zweet. Wat is er met je aan de hand? informeerde Heer Ane. Ik... ik weet het niet, maar ik voel me ineens erg beroerd en volgens mij heb ik ook koorts. Heer Ane legde zijn hand tegen het voorhoofd van Nummer Twee en constateerde een forse verhoging. Ja, zei hij, je bent ziek en moet onder de wol. Zo gezegd, zo gedaan en in een mum van tijd lag ons zieke vriendje in de lappenmand met een thermometer in zijn bekje. Inmiddels had Heer Ane de overige zes geitjes opgetrommeld voor een spoedberaad en legde de situatie uit. De gemeenschap vraagt onze hulp en nu is een waardevol lid van ons team uitgevallen waardoor onze slagkracht gevoelig is ondermijnd, zo hield hij zijn vriendjes voor. Wat nu te doen? Ik weet het niet, zei Nummer Vijf, maar ik voel me niet zo goed en zou graag even op de bank gaan liggen... Tot ontsteltenis van Heer Ane zag ook Nummer Vijf nu doodsbleek en werd even later onder de wol gestopt. Wel, meende Heer Ane, vandaag kunnen we toch niets meer doen, dus laten we maar vast onze reisspullen inpakken, want voor we weg kunnen, zullen we toch eerst verzorging voor onze zieke kameraden moeten zien te regelen. Hierna begon iedereen sporttassen te vullen. Omdat het al weer een tijd geleden was dat Heer Ane aan het hoofd van een missie had gestaan, pakte hij uit de boekenkast een pocket met de titel Het Geheim Van Krachtig Leiderschappen legde deze boven op zijn bagage alvorens de tas dicht te ritsen. Vervolgens stelde hij voor te gaan slapen om de volgende dag de levensdraad weer verkwikt te kunnen oppakken.

De volgende ochtend motregende het nog steeds en bleek de toestand wederom veranderd te zijn, in die zin dat nu ook de Geitjes Nummer Drie, Vier, Zes en Zeven een fikse griep onder de leden bleken te hebben. Er klonk in Huize Ane een gezucht en gekreun van belang. Alleen de immer stoïcijnse Nummer Een was nog volledig inzetbaar. Waarom ben jij niet ziek? vroeg Heer Ane. Wel, antwoordde Nummer Een, die de meest

filosofische van het stel was, het zou zijn oorzaak kunnen vinden in het feit dat ik vaak in hogere sferen vertoef waar men minder bacteriën vindt, maar het is ook mogelijk dat het komt doordat ik een grieprik heb gehaald en de anderen niet. Wat, hebben ze geen grieprik gehaald? En wat mag daar de reden voor zijn? Ach, zei Nummer Een met een uitgestreken gezicht, u weet toch hoe geitjes zijn?

Woensdag, 19 mei 2004

"Heer Ane en de 7 geitjes op vakantie"

Veel eerder dan Heer Ane had voorzien, was zijn zeewaardige jacht gereed voor de tewaterlating. Het oorspronkelijke vijfjarenplan – een jaar tekeningen downloaden van internet, 1 jaar materiaal bestellen, 2 jaar geestelijke voorbereiding en 1 jaar voor het eigenlijke bouwen - was door de geitjes aanmerkelijk ingekort. Nee, die geitjes wisten van aanpakken! Als Heer Ane om 12 uur 's middags wakker werd, waren de geitjes al minstens 5 uur aan het werk: ze zaagden en boorden dat het een lieve lust was, maakten ingewikkelde berekeningen en voerden koortsachtig telefonisch overleg met leveranciers.

Eigenlijk kon je zeggen dat de geitjes in plaats van Heer Ane het schip hadden gebouwd. Dat besepte hij zelf maar al te goed en uit schuldgevoel bood hij zijn nijvere vriendjes een volledig verzorgde vakantie aan. Met de boot, dat sprak vanzelf. Na de feestelijke tewaterlating, waarbij in plaats van een fles champagne een fles ouzo tegen de romp werd stukgegooid omdat dit Heer Ane's favoriete drankje was, stak het schip met zijn trotse bemanning van wal en voer de haven uit. Ze hadden de wind in de zeilen zodat het ze voor de wind ging, en zonder bakzeil te halen of overstag te gaan, bereikten ze al spoedig open zee.

Waar gaan we eigenlijk heen, vroeg geitje Nr. 1 die meestal het woord voerde en stilzwijgend als leider werd geaccepteerd. Tja, zei Heer Ane, daar vraag je me wat, ik heb er nog niet over nagedacht.

Het gaat om de reis, niet om de bestemming, zei geitje Nr. 7 wijsgerig, want hoewel hij weinig sprak was hij de meest filosofische van het stel, maar uiteindelijk werd iedereen het eens over Kreta als reisbestemming. Op Kreta was weliswaar niet veel, maar dat had als voordeel dat er ook weinig kon tegenvallen.

Alles verliep voorspoedig, er was alleen even sprake van een storm in een glas water. Weldra zwaaiden ze naar de apen op de rots van Gibraltar. Er waren 7 dagen sinds het vertrek verstreken toen geitje Nr. 2, die op de uitkijk stond, riep, Alle hens aan dek, Kreta in zicht! En inderdaad: in de verte was een strook land zichtbaar die werd gedomineerd door een plomp rechthoekig bouwsel. Dat is het fort, zei Heer Ane die hier al eerder was geweest. Niet veel later meerden ze af in de haven van Heraklion, gingen aan wal en bevonden zich al snel in het chaotische labyrint van straatjes en steegjes waaruit het centrum van de stad bestond.

Wel een beetje een zootje, merkte nummer 4 op die een tijdje had gestudeerd voor stedenbouwkundige. Tja, zei heer Ane enigzins cryptisch: het zijn Kretenzers, maar het blijven Grieken. Tevens wees hij hem op de Venetiaanse invloeden in de vorm van pleintjes en fonteinen. Na enige uren rondgeslenterd te hebben, zette ons reisgezelschap zich verhit en vermoeid op een terras neer.

Toch wel pittig warm hier, merkte een van de geitjes op. Zeker, zei Heer Ane, maar het is een andere warmte dan thuis want de lucht is minder vochtig, en hij bestelde 7 ranja voor zijn vriendjes en een ouzo voor zichzelf. Kretenzers zijn aardige mensen, zei Heer Ane, vriendelijk, gemoedelijk. Ze houden ook van geven. Ze geven veel, niet om aardig gevonden te worden, nee, ze geven om het geven zelf! Het ontging Heer Ane dat zijn maatjes sceptisch zwegen. Als je bijvoorbeeld een maaltijd met Kretenzers in een restaurant gebruikt, vervolgde hij, en je vraagt daarna om de rekening, moet je niet raar opkijken als je te horen krijgt dat iemand anders deze al betaald heeft. Want het zijn Gevers, de Kretenzen!

Ja, vast wel, schamperden de geitjes, maar toen ze de drankjes wilden afrekenen bleken deze al betaald te zijn door een anonus. Terwijl zij zich weer in de voortsukkelende stroom van overige toeristen begaven, vroegen de verbouwereerde geitjes zich tevergeefs af welke economische theorie kon verklaren hoe de Kretenzers aan de kost kwamen als ze voortdurend alles gratis weggaven. Inmiddels viel de schemering in toen onze vrienden weer aan boord gingen en omdat iedereen moe was besloot men na het nuttigen van een lichte maaltijd maar vroeg naar bed te gaan. Vlak voor hij in dromenland weggleed mompelde Heer Ane bijna onhoorbaar: het zijn... gevers.

Na een verkwikkende nachtrust was iedereen de volgende ochtend al vroeg uit de veren, zelfs Heer Ane, die zich verbaasde over de

merkwaardige helderheid in zijn hoofd die het gevolg was van de zeer geringe hoeveelheid alcoholhoudende drank die hij de vorige dag tot zich genomen had. Aan de massief eikenhouten ontbijttafel at het gezelschap wat scheepsbescuit, aangevuld met een handvol vitaminepillen tegen de beruchte scheurbuik waaraan dankzij de Etos tegenwoordig niemand meer hoefde te lijden.

Het schip heeft nog geen naam, zei geitje Nr. 7, die vanwege zijn filosofische instelling altijd een grote interesse aan de dag legde voor zaken die met letters en woorden te maken hadden. Een schip moet een naam hebben, een schip zonder naam, dat kan niet!, verklaarde hij met grote stelligheid. Daar waren de anderen het wel mee eens. Laten we het schip Ti Kanete noemen, stelde Nr. 7 voor, dat betekent: Hoe gaat het? in het Grieks. Daarmee zit je altijd goed! Na ampel beraad gingen de anderen hiermee akkoord. Heer Ane's hoofd begon meteen al te duizelen bij de gedachte aan de gecompliceerde taak die voor hen lag: die van het op de juiste manier aanbrengen van de naam op het schip. Na anderhalf uur had hij het volgende schema op papier staan:

A: Het bepalen van de juiste grootte der letters.

B: Het bepalen van het juiste lettertype.

C: Het vaststellen van de plaats op de scheepsromp waar de naam moest worden aangebracht.

D: Het uitzoeken van de meest geschikte verfsoorten.

E: Het bepalen van de mooiste kleur, waarbij ook het contrast met de teint van de scheepsromp moest worden betrokken.

Hij was net begonnen met vast te stellen dat punt F het maken van een model in schaal 1 op 10 van het hele schip moest behelzen, toen Geitje Nr.6 enthousiast binnenstormde en Heer Ane aan zijn mouw de wal optrok. Kijk, zei hij, en wees trots op de naam Ti Kanete die in sierlijke, tijdloze letters op de boeg prijkte. Wat mooi, zei Heer Ane verbaasd, hoe heb je dat zo snel gedaan? Gewoon, met de hand, zei Nr. 6, ik heb eens een cursus kalligrafie gedaan in een buurtcentrum, en voor de verf en de kwast ben ik gewoon even de stad in gegaan. En wat een fraaie kleur, sprak Heer Ane bewonderend, je hebt er wel gevoel voor. Ach, zei Nr. 6 bescheiden, ze hadden in dat winkeltje gewoon geen andere kleur waterbestendige verf, maar ik moet zeggen dat ik er zelf ook wel tevreden over ben. Nadat de overige geitjes, die inmiddels waren toegesnel, eveneens goedkeurende geluiden hadden laten horen, trok het gezelschap zich terug op het dek van

de Ti Kanete om te bespreken welke activiteiten deze dag eventueel ondernomen konden worden.

Heer Ane's voorstellen om een klooster en een lepra-eiland te bezoeken werden door zijn 4-voetige metgezellen met een vermoeid gegaap ontvangen. Een zelfde lot onderging zijn suggestie om deel te nemen aan een Proud To Be Fout Avond, die eruit bestond dat men zijn meest Foute Kleren aantrok in de hoop daarmee een prijs te winnen; dit alles georganiseerd door een Nederlands reisburo. Toen opperde Nr. 7 het plan een auto te huren en een rondtocht over het eiland te maken en daar kon iedereen zich in vinden.

Zo gezegd, zo gedaan, en weldra betraden onze vrienden een autoverhuurbedrijf waar men aan de balie vroeg naar een 8-persoons MPV (multipurpose vehicle) Helaas had men die niet voorradig, maar een 6-persoons Fiat Multipla behoorde wel tot de mogelijkheden. Deze optie betekende echter dat 2 geitjes 2 andere geitjes op schoot moesten nemen. Daar had niemand veel zin in, met name vanwege de hitte die, minder vochtig of niet, zich ondanks het tamelijk vroege uur al behoorlijk deed gelden. Toen viel hun oog op een rij scootertjes en werd het oorspronkelijke plan aangepast en binnen de kortste keren snorde het achttal in konvooi de stad uit: voorop Heer Ane, zijn snor fier in de wind, met achter zich op de buddyseat Nr. 1 die zich, stoer als hij was, met slechts 1 hand losjes aan Heer Ane's broekriem vasthield, daarachter de overige 6 geitjes paarsgewijs verdeeld over nog eens 3 scootertjes. Het was een wonderlijk gezicht, want je ziet het niet vaak, geitjes op een scooter, en zeker geen 7 tegelijk!

Reeds voor het vertrek had Heer Ane zijn kameraadjes gemaand de grootst mogelijke voorzichtigheid te betrachten bij het besturen van hun 2-wielige voertuigen, vanwege het verraderlijke en zeer on-Hollandse karakter van de Kretenzische wegen. En inderdaad: het wegdek was hobbelig, zat vol gaten en lag bezaaid met kleine steentjes, waardoor glijpartijen, eventueel uitmondend in een val in een ravijn, zeker niet denkbeeldig waren. Ondanks de behoedzame rijstijl gleed er af en toe een wiel een beetje weg, maar dit leidde niet tot valpartijen en iedereen bereikte zonder kleerscheuren het stadje Knossos, waar men afstapte om de ruines uit de Minoische tijd te bezichtigen.

Het paleis van koning Minos was snel gevonden en toonde aan dat het bouwen van protserige, onnodig grote onderkomens geen verworvenheid van moderne diktators was, maar het beroemde labyrinth waarin volgens de

overlevering de Minotaurus huisde was nergens te bespeuren. Geitje Nr. 4 opperde naar aanleiding hiervan de theorie dat het nooit bestaan had en de schrijver van het beroemde verhaal in de war moest zijn geweest met de binnenstad van Heraklion. Nr. 7 meende echter dat de verwarring eerder te maken had met de Spaanse stad Pamplona, waar men immers ieder jaar stieren door de nauwe straatjes joeg, waarbij de plaatselijke bevolking hinderlijk in de weg ging lopen in de hoop door het aanstormende vee verpletterd te worden en zodoende in het ziekenhuis of misschien wel het uitvaartcentrum te belanden. Deze veronderstelling gaf op zijn beurt weer aanleiding tot speculaties betreffende het drankgebruik van de oude Grieken. Nee, men vermaakte zich prima.

Eenmaal weer voortsnorrend, waarbij de sikjes van de geitjes alle kanten opwaaiden, besloten ze de bekende toeristische attracties voorlopig even links te laten liggen en zich te richten op het landschapsschoon en de lokale bewoners in de hoop een echte, originele, niet voorgekauwde Authentieke Ervaring op te doen. Hiertoe ging Heer Ane het gezelschap voor over steeds smaller wordende zijweggetjes, nu en dan wijzend op een bijzonderheid zoals de nergens anders ter wereld voorkomende Kretenzische Pijpbloem. Tenslotte bereikten ze via een nauwelijks zichtbaar paadje een bouwvallige berghut waarvoor op een bankje een man van - zo op het oog - minimaal 110-jarige leeftijd in alle rust een pijpje zat te roken. Het gezelschap keek elkaar tevreden aan, want zonder het uitgesproken te hebben behoorde dit tafereeltje tot de dingen waarnaar men op zoek was: een stokoude eilandbewoner die wars van alle moderne verworvenheden in een authentiek isolement zijn dagen sleet.

Omdat de scooters niet rechtop wilden blijven staan op de schuine ondergrond legden ze die op hun kant in het vergeelde gras en traden de verweerde grijsaard tegemoet, die nu op zijn beurt ineens een levendigheid ten toon spreidde die men op grond van zijn leeftijd nimmer verwacht zou hebben. Hij rende op onze vrienden af en troonde hen opgewonden mee naar een afdakje achter zijn hut waaronder zich een door hem groen geschilderd en van een zwarte zonnebril voorzien ezeltje bevond waarvan hij beweerde dat het van Mars kwam. Tegen betaling van 1 euro mocht men hem even aanraken en voor het dubbele bedrag behoorde een foto tot de mogelijkheden. Tja, hier zat ons achttal natuurlijk in het geheel niet op te wachten en het maakte zich zo snel mogelijk uit de voeten. Hun poging deze handeling in meer figuurlijke zin gemotoriseerd voort te zetten leed

echter schipbreuk omdat geen van de scootertjes meer wilde starten, wat zijn oorzaak vond in het gegeven dat alle benzine door de horizontale ligging uit de tankjes was gestroomd die hier kennelijk niet op berekend waren. Men bevond zich op vele kilometers van de bewoonde wereld, dus goede raad was duur.

Hoe duur bleek even later toen de kwieke bejaarde toesnelde met een grote, gloednieuwe jerrycan vol mengsmering, die hij aan Heer Ane verkocht voor een veelvoud van de prijs die een regulier tankstation hiervoor in rekening zou brengen. Tevreden dat het toch tot een transactie was gekomen ging de authentieke autochtoon op zijn bankje een pijpje stoppen en keek toe hoe het buitenlandse gezelschap haar vervoermiddelen weer aan de praat probeerde te krijgen. Geitje Nr. 2, die soms cynisch uit de hoek kon komen, zette een uitgestreken gezicht op, en zei, terwijl hij dromerig in de verte staarde : Het zijn....Gevers, de Kretenzers...Hij had hier nog : Ze Geven om het Geven zelf...., en nog het een en ander aan toe willen voegen, maar toen hij de dodelijke blik van Heer Ane ontmoette zag hij daar wijselijk maar van af.

Nu was Heer Ane er de persoon niet naar om zijn humeur langdurig te laten ontwrichten door dit soort kleine tegenslagen en hij draaide het gashendel wijddopen en voerde de snelheid op tot ruim boven de 50 kilometer per uur teneinde de herinnering aan het vervelende voorval zo snel mogelijk uit zijn hoofd te laten waaien. Men daalde af naar de Noordkust en zette parallel rijdend aan de Middellandse Zee koers in de richting van Heraklion want het was al in de namiddag en ze wilden voor het donker thuis zijn. Het schemerde toen ze hun scooters inleverden bij het verhuurbedrijf en de stad inliepen om iets te gaan eten, want het laatste meegenomen broodje was al lang geleden verorberd, dus ze hadden inmiddels een behoorlijke trek ontwikkeld. Men streek op het terras van een plezierig ogend restaurant neer en begon de menukaart te bestuderen. Hun gezamenlijke kennis van de Griekse taal bleek ontoereikend om de diverse gerechten afdoende te kunnen determineren.

We kunnen natuurlijk gewoon het duurste nemen, stelde Heer Ane voor, want vroeger werd deze handelswijze als uiterst vulgair gezien, maar sinds bekend was dat Pim Fortuyn het ook altijd zo aanpakte mocht het van de Viva. Het duurste gerecht bleek Kri-Kri te heten en zijn geld dubbel en dwars waard te zijn want de bordjes gingen schoon leeg en werden daarna nog afgelikt. Heerlijk, vond iedereen, en Heer Ane probeerde moeizaam te

achterhalen waaruit het zojuist naar binnen gewerkte culinaire wonder had bestaan. Gebruik makend van handen en voeten en een mengsel van verschillende talen probeerde hij dit gegeven aan de ober te ontfutselen. Hij was zo opgetogen toen hij daar uiteindelijk in slaagde dat hij veel te hard over de tafel riep: Kri-Kri is Kretenzische Berggeit! Een zeldzaam geitenras dat eh.....Zijn adem stokte hier omdat hij merkte dat er een diepe, pijnlijke stilte was ingevallen. De geitjes keken bedrukt voor zich uit en sommigen trokken wit weg. Omdat de situatie Heer Ane danig begon te benauwen vroeg hij om de rekening - die hij deze keer wel zelf mocht betalen en flink gepeperd was - en stelde voor te vertrekken.

Zwijgend sjokte het gezelschap naar de haven en begaf zich aan boord van de Ti Kanete. Nu was het de beurt aan Heer Ane om van kleur te verschieten. Het toegangsluik bleek opengebroken te zijn en een inspectie van de kajuit wees uit dat de fotoapparatuur van Heer Ane, die een waarde van verscheidene duizenden euro's vertegenwoordigde, gestolen was. Goede raad was deze keer niet zo duur want in de voorraadkast bevonden zich vele flessen ouzo van Hollandse makelij, die niet alleen van betere kwaliteit was dan de Griekse maar ook stukken goedkoper, waarvan Heer Ane er maar meteen 3 opentrok, waarna hij de glazen tot de rand toe vol schonk. Nog steeds zwijgend werkte men de eerste consumptie naar binnen. Hoewel er die avond nog onverantwoordelijk veel volgden, wilde de stemming er toch niet meer in komen. Tegen middernacht zette geitje Nr. 2, die inmiddels behoorlijk dronken was, nog wel even een uitgestreken gezicht op om zalvend: Ze Geven om het Geven zelf! uit te brengen, maar omdat niemand lachte, ging hij maar naar bed, waarna de anderen zijn voorbeeld volgden.

De dag erop stond de zon al hoog aan de hemel toen de katerige bemanning van de Ti Kanete kreunend het anker lichtte en de haven uitvoer met het stellige voornemen er nooit meer naar terug te keren. Op de achterkant van de boot stond met grote rode letters FUCK YOU geschilderd, maar dat zouden ze pas na thuiskomst ontdekken.

Woensdag, 30 januari 2013

'Het'

Op de verrekijk zag ik een programma over fotograaf Robert Capa. Hij was een Hongaar die in de vroege jaren dertig van de vorige eeuw naar Berlijn vertrok, net als veel andere artistiek angehauchte mensen. Want in Berlijn gebeurde 'het'. Althans: toen. Want later gebeurde 'het' niet meer in Berlijn maar ergens anders. Dan gebeurde 'het' in Londen of Parijs. Of 'het' gebeurde in New York. 'Het' verplaatste zich van wereldstad naar wereldstad. Nooit gebeurde 'het' in een dorpje op het platteland. Behalve ooit voor Vincent van Gogh, maar die was gek dus dat telt niet. In de jaren zeventig was 'het' na een lange reis weer terug in Berlijn waar Lou Reed en David Bowie spraakmakende albums opnamen. Tien jaar later was 'het' echter allang weer vertrokken. Maar niet voor eeuwig, want onlangs las ik in een tijdschriftartikel dat 'het' nu weer in Berlijn gebeurt. Het eigenaardige is dat nooit gespecificeerd wordt wat 'het' nu precies inhoudt. Hooguit iets vaags over het 'brandpunt van ontwikkelingen en krachten' of zo waar je niet veel wijzer van wordt. Wikipedia doet er ook het zwijgen toe. Het schijnt iets geheimzinnigs te zijn, dat 'het', alleen bekend bij ingewijden die gezworen hebben de buitenwereld nimmer ergens over in te lichten. Dat zou me helemaal niet verbazen, maar ik heb het vermoeden dat 'het' helemaal niet bestaat. In ieder geval niet voor gewone mensen zoals u en ik. Wij zouden steden waar 'het' gebeurt in alle richtingen kunnen doorkruisen zonder ook maar een glimp van 'het' op te vangen. Of als 'het' in die steden níet meer gebeurt gaan kijken wat er veranderd is zonder enig verschil te kunnen vaststellen. Wellicht zouden we ergens een verdwaasde kunstenaar met de handen in het haar kunnen aantreffen en hem vragen wat er loos is. Misschien zegt hij jammerend: 'Gisteren! Gisteren was 'het' er nog! Maar vandaag niet meer! Waar is 'het' toch gebleven?'. Maar we zouden hem niet kunnen helpen. Want 'het' is als een etherische olie. 'Het'

is vluchtig en verdampt en de geur wordt meegevoerd door de wind die waait waarheen hij wil..

Maandag, 3 maart 2008

Het is overal

Ze liepen over de hei die in volle bloei stond en zoals altijd was hij bang om op de allerlaatste adder te trappen. De slang zou hem in doodsangst in de enkel bijten en hij zou ten dode gedoemd zijn want het was minstens een half uur lopen naar de auto en vandaar nog een hele tijd naar het ziekenhuis waar hij in het allergunstigste geval in de armen van een prettig ogende verpleegster de laatste adem uit zou blazen.

Zo stelde hij het zich in ieder geval voor. Maar er gebeurde niets, die laatste adder was waarschijnlijk al lang uitgestorven of naar het buitenland geëmigreerd. Waarom kon hij nu nooit eens gewoon genieten, zonder zich allerlei rampen voor te stellen? Was het soms niet mooi hier op de hei nu? De zon scheen, de temperatuur was aangenaam en zelfs de berken lieten zich van hun beste kant zien want hun vuilwitte stammen leken zilver op te lichten op de manier die de romantici graag zagen. Als kind had hij zich al verbonden gevoeld met de berken, maar waarom wist hij niet. Eenmaal volwassen had hij ontdekt dat dichters en aanverwante gevoelige naturen de berk al eeuwen vereerden en plotseling had hij de reden daarvan ingezien. Het kwam niet alleen door hun afwijkende bleke kleur, maar ook en vooral door de vele wonden die zij in hun bast moesten verdragen. Soms waren de dingen heel eenvoudig.

Hij liep zoals meestal een eindje achter de anderen, zijn ogen neerwaarts gericht op het pad van hard zand dat door de langdurige droogte overal barsten vertoonde. Hij voelde de zon op zijn rug en was zich bewust van zijn schaduw die voor hem uit ging en dooraderd was met de barsten van het pad. Rondom gloeide de hei eindeloos paars en ver. Rood was de kleur van het gevoel, blauw die van het verstand. Als je rode en blauwe verf mengde kreeg je paars, een religieuze kleur. Er zat soms meer systeem in de dingen dan je op het eerste gezicht zou denken.

Inmiddels hadden ze een bosrand bereikt. Afwezig boog hij zijn hoofd voor een laaghangende boomtak toen zijn aandacht werd getrokken door een spinneweb. Het was heel groot en in het midden zat de eigenaar als een vorst in zijn kasteel, uitkijkend over het koninkrijk. Aandachtig bestudeerde hij de draden en hoe die aan elkaar vastzaten. Eigenlijk net barsten dacht hij, maar dan in het negatief. Vertakkingen, verbindingen. Zijn blik dwaalde af naar de takken van de boom waaraan het samenstel van draden bevestigd was. Hij volgde de dunne twijgjes naar hun oorsprong, steeds verder, naar een dikkere tak die weer aan een nog dikkere tak vast zat, tot hij tenslotte bij de stam uitkwam. In gedachten volgde hij de stam de grond in, waar hij zich vertakte in de wortels. Van veel naar weinig en dan weer naar veel. Vertakkingen, barsten, verbindingen, draden, schema's, overzicht. Hij merkte dat zijn hoofd vreemd begon aan te voelen, alsof het steeds groter werd. Het werd ook inderdaad groter, steeds groter, het bleef maar groeien, als een enorme ballon die vol werd gepompt, tot het de hele wereld, ja, het hele universum leek te omvatten. Hij was niet langer in de wereld, de wereld was in hem. Vanuit zijn buik voelde hij een emotie ontstaan die aan verliefdheid deed denken, maar gemengd was met een grote angst. Hij ging iets zien van wonderbaarlijke schoonheid, maar het was ook van een peilloze verschrikking. Toen, in een onderdeel van een seconde, leek zijn hoofd te exploderen. De wereld die er even tevoren nog zo vredig had bijgelegen barstte uiteen in een pandemonium van beelden, geluiden, woorden, kleuren en details die ogenschijnlijk niets met elkaar te maken hadden maar onderling met elkaar verbonden waren door draden, vertakkingen, schema's..

Zijn knieën knikten onder hem weg en hij viel op de grond terwijl zijn hoofd maar doorraasde. Ik kan nooit uitleggen wat ik zie, dacht hij, maar toch zal ik het moeten proberen want misschien heeft niemand dit ooit gezien. En misschien zal ook nooit meer iemand dit zien. Het is gewoon allemaal hetzelfde. Allemaal. Het is èèn pot nat. Het is overal! Het moet geopenbaard worden, het mag niet verloren gaan! De anderen hadden gemerkt dat er iets was gebeurd en vroegen hem wat er aan de hand was maar hij wist geen woord uit te brengen. Omdat hij niet kon lopen ondersteunden ze hem aan beide kanten op weg naar het busje waarin hij achterin op de vloer ging liggen. Pogingen om informatie uit hem los te krijgen liepen op niets uit, maar kennelijk beseften ze wel dat de situatie ernstig was want ze keken heel bezorgd, en in ijlt tempo brachten ze hem

naar de eerste hulp van het ziekenhuis. Een verpleegster boog zich over hem heen en vroeg wat er aan scheelde.

Ik kan het niet zeggen! riep hij, het is te veel! Het is allemaal hetzelfde! Het is overal! Het is overal!

Het laatste dat hij hoorde was stem van iemand die zich achter hem bevond: Voorlopig maar platspuiten.. Daarna werd het stil.

Maandag, 18 September 2006

Het ontstaan van een potentiële gedachte in het hoofd van een gewone gezonde man op vakantie op een doordeweekse dag

De gewone gezonde man is op vakantie in een warm land. Hij staat op dit moment zomaar wat voor zich uit te staren. Het maakt niet uit waar hij zich precies bevindt, want de gewone gezonde man heeft het aangeboren vermogen om zich schier eindeloos lang op te kunnen houden op plekken waar niets te zien, niets te horen of anderszins iets te beleven valt.

In zijn hoofd gebeurt niets. Zijn hoofd is net een meditatiecentrum. Zenmonniken moeten jarenlang ploeteren om de staat te bereiken die voor hem vanzelfsprekend is. De staat die misschien het best kan worden omschreven als 'Vol Van Leegte'. Een volmaakte balans tussen plus en min. Tussen links en rechts. Tussen boven en onder. Tussen voor en achter. En ook diagonaal.

Als hij een grapjas was, zou hij kunnen zeggen: Ik denk niet, maar besta toch! Maar hij is geen grapjas. Bovendien heeft hij nog nooit van Descartes gehoord.

Onder de wolk die zijn hoofd vult, begint zich nu iets te roeren. Hoewel 'roeren' eigenlijk te sterk is uitgedrukt. Het is meer iets dat misschien tot 'roeren' zou kunnen gaan leiden, iets dat aan 'roeren' voorafgaat. Een mogelijke aanzet tot 'roeren', meer is het eigenlijk niet, laten we daar eerlijk

over zijn en de zaak niet overdrijven. Het kan er zijn, maar als het er is, hoeft het nog niet 'door te zetten'. In dit geval 'zet het door'.

Vanuit het moeras van zijn onderbewustzijn beginnen zich langzaam twee luchtballen te ontwikkelen die zich proberen te verheffen in verticale richting (verheffen gaat altijd in verticale richting, houdt u dat goed in gedachten; het woord zegt het trouwens eigenlijk al) en aanstalten maken om binnen te dringen – van de onderkant – in de wolk aan de binnenkant van het hoofd van de gewone gezonde man. (Een kaart waarop alles overzichtelijk is aangegeven, is tegen een geringe vergoeding bij de kassa verkrijgbaar.) De luchtballen vormen twee bulten in de onderkant van de wolk enzovoort, enzovoort. Vanaf hier zijn er meestal twee mogelijkheden. Beide luchtballen zijn namelijk potentiële gedachten. De ene behelst de boodschap: 'Ik zou wel iets willen eten.' De tweede: 'Ik zou wel iets willen neuken.' In dit geval is het laatste het geval.

Dat zit namelijk zo: Net voordat de gedachte aan eten als eerste dreigde door te breken, liep er een leuk jong meisje voorbij. En daardoor – hoe, dat mag Joost weten, Gods wegen zijn ondoorgrondelijk – nam de tweede luchtbel een onoverbrugbare voorsprong op de eerste en drong door tot het bewustzijn van de gewone gezonde man. Hoewel 'doordringen' eigenlijk te sterk is uitgedrukt.

Maar de gewone gezonde man had wel degelijk in de gaten dat er iets aan de hand was, want hij trok zijn linkerwenkbrauw op – of moeten we zeggen: 'zijn linkerwenkbrauw werd voor hem opgetrokken'? –, wat vanuit de lichaamstaal vertaald betekende: Wat is hier aan de hand, wat zullen we nou krijgen, wat heb ik NU aan mijn rijwiel hangen? Maar lichaamstaal is geen gewone taal, geen echte mensentaal. Dus dacht de gewone gezonde man niets. Hij was woordloos. Maar woordloos of niet, hij zette zich langzaam in beweging.

Hij volgde het spoor van het mooie jonge meisje. Hij had zich kunnen realiseren dat een mooi jong meisje waarschijnlijk weinig interesse zou hebben in een vieze oude man van boven de veertig met een bierbuik, maar toch slenterde hij achter haar aan. Sterker nog, er kwam zelfs iets kwieks, iets levendigs over hem dat hem zijn pas deed versnellen. Ja, er had nog van alles kunnen gebeuren, maar plotseling vertraagde de gang van de gewone man om langzaam te verzanden in stilstand en omdraaien. De honger had hem gevelde.

Maandag, 7 November 2005

Het project

Op 23 december 1993 om 3 uur 's nachts wordt met het project aangevangen. Door het storten van 742.000.000.000 kubieke ton zand – genoeg om 3.471.125.971.385.238 bloembakken van gemiddelde grootte te vullen – worden twee tijdelijke dammen aangelegd, waarna 1.134.183.482 liter water – voldoende om 113.418.348 toiletten door te spoelen – kan worden weggepompt. Hierna kan worden begonnen met het storten van de fundamente: 961.253.849 kilometer betonijzer – waarmee als het spaghetti was een trui zou kunnen worden gebreid die groot genoeg is om ruim 3000 voetbalvelden te bedekken – wordt door betonvlechters aan elkaar geknoopt. Vervolgens rijden vrachtwagens 24 uur per dag af en aan om 1.998.658.938.275 liter beton – waarmee de afstand naar de maan (bij goed weer) vele malen zou kunnen worden overbrugd – in de bekistingen te gieten. Omdat het erg gevaarlijk is om zich tijdens deze fase van de bouw in de bekistingen te bevinden, doet bijna niemand dat. Nu kan worden begonnen met het spannen van de 653.998.591 kilometer staalkabel waarvan men – indien men het zou willen – 7329473 replica's van de Eiffeltoren zou kunnen gieten. Het grootste leed is nu geleden. Na het bevestigen van de verbindende constructies kan de berekende 384.994.475.998 kubieke ton asfalt erop worden aangebracht. Deze hoeveelheid asfalt zou, indien gegoten in tandpastatubes en vervolgens verpakt in dozen van 48 stuks die in goederenwagens zouden worden geladen, een trein opleveren van Purmerend tot Wladiwostok en terug! Nu is het project klaar. In de vroege morgen van 27 augustus 1997 marcheert – onder begeleiding van een militaire kapel – de eerste colonne van 10.000 vrouwen met kinderwagens de brug op.

Maandag, 17 Maart 2008

House

Ik dacht dus dat dat meisje, omdat ze immers een kunstnier had en dus last van afstotingsverschijnselen, porotaxine gebruikte, dat als bijwerking heeft dat de eilandjes van Langerhans extra terazomatine gaan maken, waardoor de cacao in de chocoladereep die ze had gegeten oxilleerde met haar afweersysteem, wat tot gevolg had dat haar lever de xeramine uit de Odoltabletten die ze tegen de epilepsie slikte, omzette in beta-aminozuren die de alvleesklier tot extra activiteit aanspoorden. En dat ze daarom dus een overmatig vochtige doos had. Maar dat bleek dus niet te kloppen.

Maandag, 29 Augustus 2005

Iemeel aan Julia

Je hebt helemaal gelijk. Ik heb ook liever een kat. Honden – ik zal hiermee zeker mensen tegen me in het harnas jagen terwijl ik ze op de tenen trap – zijn gewoon, dat moet gewoon maar eens gezegd worden, honden dus, honden zijn gewoon hele vieze beesten! Ze stinken! En dan heb ik het nog over DROGE honden: een NATTE hond is helemaal een verschrikking! En dan schudden ze zich uit en zit je hele huis onder! En altijd maar tegen je opspringen! En dat irritante geblaf zonder dat er enige aanleiding toe is! En je handen, of erger nog, je gezicht likken met die gore tong waarop zich 24 kinderziektes bevinden (echt waar). En dan dat pootjes geven van ze! Heel moe word ik ervan. En een hond is gemiddeld groter dan een kat waardoor er meer voedsel in moet waardoor het rendement sowieso al een stuk lager ligt. En je moet ze uitlaten, want ze zijn te dom om zindelijk te worden. Dat vind ik zo'n treurig gezicht: mensen die hun hond uitlaten. Ik weet niet waar hem dat in zit, maar het is in ieder geval de schuld van de hond! En ondertussen maar kijken alsof ze helemaal van niks weten! En als ze eindelijk klaar zijn met in de weg lopen en met hun staart kostbare vazen van de salontafel zwiepen, dan gaan ze in hun mand liggen en je heel treurig en verwijtend aankijken alsof JIJ er iets aan kunt doen dat ze een hond zijn en dus een kutleven – het zogeheten hondenleven – hebben! En dan nog dat onsmakelijke gelebber aan hun kloten! Nee, voor mij dus geen hond!

S.

PS: En ze stinken ook nog uit hun bek. Vergelijk dat eens met de vredige boslucht die de kat uitwasemt.

Maandag, 26 Juni 2006

In memoriam (Michel de giraffe)

Gisteren bereikte ons het droeve bericht dat Michel was overleden. Ondanks dat we wisten dat hij al geruime tijd ernstig ziek was kwam zijn dood toch nog als een schok. Want Michel was niet zomaar een giraffe, Michel was een giraffe uit duizenden. Altijd dwong zijn fiere gestalte bewondering af als hij temidden van zijn vrouwen en minnaressen uitzag over het giraffenverblijf in Dierenpark Amersfoort. Zijn trotse, waardige houding, die door sommigen ten onrechte voor arrogant werd aangezien, dwong bij een ieder respect af. Ondanks de vreemde bulten op zijn hoofd die hij opliep toen een verzorger per ongeluk het hek had laten openstaan en hij een lantaarnpaal aanviel die hij mogelijkwijs voor een rivaal aanzag. Want Michel was geen allemansvriend. Als hij je mocht dan kon daar een vriendschap voor het leven uit voortvloeien, maar als je hem tegenstond dan was het oppassen geblazen. Want hij was een giraffe uit EEN stuk. Toch is door zijn dood het verhaal van Michel niet ten einde gekomen. Want omdat hij zijn machtige lendenen weinig rust toestond, leven zijn genen voort in een talrijk nageslacht dat zich over de hele wereld tot aan Patagonië toe heeft verspreid.

Michel, het ga je goed. We zullen je missen.

R.S.R. Brandsen,

Waarnemend voorzitter Vereniging Vrienden Van Michel

Maandag, 10 Juli 2006

In memoriam (Rudi Carrell)

Vandaag bereikte ons het droeve bericht dat Rudi Carrell was overleden. Ondanks dat we wisten dat hij al geruime tijd ernstig ziek was kwam zijn dood toch nog als een schok. Want Rudi Carell was niet zomaar een showmaster, Rudi Carell was een showmaster uit duizenden. Altijd dwong zijn fiere gestalte bewondering af als hij temidden van zijn vrouwen en minnaressen uitzag over het showmasterverblijf in Dierenpark Amersfoort. Zijn trotse, waardige houding, die door sommigen ten onrechte voor arrogant werd aangezien, dwong bij een ieder respect af. Ondanks de vreemde bulten op zijn hoofd die hij opliep toen een verzorger per ongeluk het hek had laten openstaan en hij een lantaarnpaal aanviel die hij mogelijkkerwijs voor een rivaal aanzag. Want Rudi Carrell was geen allemansvriend. Als hij je mocht dan kon daar een vriendschap voor het leven uit voortvloeien, maar als je hem tegenstond dan was het oppassen geblazen. Want hij was een showmaster uit EEN stuk. Toch is door zijn dood het verhaal van Rudi Carell niet ten einde gekomen. Want omdat hij zijn machtige lendenen weinig rust toestond leven zijn genen voort in een talrijk nageslacht dat zich over de hele wereld tot aan Patagonie toe heeft verspreid.

Rudi Carrell, het ga je goed. We zullen je missen.

R.S.R. Brandsen, Waarnemend voorzitter Vereniging Vrienden Van Rudi Carrell

Maandag, 15 Augustus 2005

Kaas

U vroeg mij om iets over mijn beroep te vertellen. Nou, daar gaat ie dan: Ik ben kaasverkoopster in een kaaswinkel. Ik verkoop allerlei soorten kaas: jonge kaas, belegen kaas, extra belegen kaas, oude kaas, zeer oude kaas en brokkelkaas. De laatste kaas is kaas die nog ouder is dan zeer oude kaas en daarom niet meer te snijden is, want dan gaat ie brokkelen, vandaar de naam.

We verkopen alleen Nederlandse kaas. Geen Franse kaas, want dat wil mijn baas niet. Hij zegt: die Franse stinkkaas vreten die Fransen zelf maar op, want hij kan soms leuk uit de hoek komen.

Ik verkoop nu zo'n twintig jaar kaas en ik moet zeggen: ik zou niet anders willen, want het is een zeer afwisselend beroep. Het ene moment verkoop je jonge kaas aan een jong iemand en oude kaas aan een oud iemand, maar het kan ook zomaar ineens zijn dat je jonge kaas aan een oud iemand verkoopt en oude kaas aan een jong iemand. Ook het contact met de klanten is leuk. Komt er bijvoorbeeld iemand binnen die regelmatig kaas bij ons koopt en die zegt dan: ik kom kaas kopen. En dan zeg ik: dat komt goed uit, want dit is een kaaswinkel, we hebben niet eens iets anders! En dan liggen we allebei in een deuk.

Het kaasgebruik van de mensen is ook heel verschillend. De een koopt altijd dezelfde kaas, maar de ander koopt iedere keer weer andere kaas. Dat is ook zo leuk, dat je ziet dat mensen soms heel verschillend zijn. Mensen denken wel eens dat ik zelf geen kaas eet omdat ik de hele dag al kaas verkoop, maar dat is niet zo. Integendeel, ik ben dol op kaas. Kaasfonduen doe ik minstens eenmaal per week, iedere ochtend eet ik een kaastosti als ontbijt en ook kaassoufflés, kaasballetjes en zoutjes met kaassmaak gaan er bij mij in als koek. Als kaaskoek mag je wel zeggen! Op de macaroni: strooikaas, net als op de spaghetti en in de soep ook. Nee, je kan denk ik rustig zeggen dat ik een kaasmens ben. Ik heb er ook wel eens aan gedacht

om zelf mijn eigen kaaswinkeltje te beginnen, maar dat is zo'n gedoe, want dan moet je de kaas niet alleen VERkopen, maar ook INkopen. Dat zie ik wel eens bij mijn baas. Dan pakt ie de telefoon, belt naar de groothandel en zegt: doe mij zoveel van die en die kaas. In dat gedoe aan mijn hoofd heb ik weinig trek, want ik kan niet goed praten door de telefoon. Nee, laat mij de kaas maar gewoon verkopen. En inpakken natuurlijk, want dat is een vak apart. Maar daarover een andere keer.

Vrijdag, 16 November 2007

Kroket

Om de benen eens te strekken en wat frisse lucht op te doen was ik, ondanks het sombere weer, een eind gaan wandelen, gedurende welke bezigheid zich ergens in mij een trek van zeer specifieke aard ontwikkelde: Ik kreeg zin in een kroket.

Nu meende ik me te herinneren dat er niet ver van de plek waar ik me bevond een kleine snackbar moest zijn, althans die was er pakweg een jaar geleden geweest, en ik richtte mijn schreden dan ook derwaarts.

Na enige minuten stevig voortstappen door de stille straten van de grauwe buitenwijk betrad ik het zaakje met een vloeroppervlak van ongeveer zestien vierkante meter waarin zich behalve de op het oog lege vitrine slechts èen formica tafeltje met aan beide kanten een plastic stoeltje bevond. Hier en daar hingen tegen de witte tegeltjes van de wanden rood met gouden 'versieringen' zoals men die wel in Chinese restaurants aantreft. Behalve ikzelf was er niemand, en er kwam ook niemand, hoe vaak ik de deur ook open en dicht deed teneinde het belletje te laten klinken. Ik wilde al bijna weer vertrekken toen mijn oog viel op een voorwerp in de vitrine die mij eerder zo leeg had geleken. Er lag toch wel degelijk iets in, namelijk 1 [een] kroket. Nou, dat was ook toevallig! Onwillekeurig moest ik denken aan de theorie van Jules Deelder die inhoudt dat toeval niet bestaat ['Ja, onze hond, die had vroeger last van toevallen.'], maar eventuele verdere overpeinzingen werden voorkomen door het verschijnen van een klein Chinees mannetje dat mij in moeilijk verstaanbaar Nederlands verzekerde dat ik binnen afzienbare tijd geholpen zou gaan worden, maar zich onmiddellijk na deze mededeling weer verwijderde door de deur waardoor hij eerder naar binnen was gekomen. Ik ging maar op een van de stoeltjes zitten in afwachting van de dingen die zouden gaan komen, maar er kwam niets en de stilte begon op den duur drukkend te worden. Juist maakte ik mij op om het belletje maar weer eens te laten rinkelen, toen de deur in de

achterwand open ging en een klein Chinees vrouwtje verscheen. Ze was geheel in het zwart gekleed en droeg op haar hoofd een eveneens zwarte hoge hoed. Of ik nog even geduld wilde hebben. Vervolgens verdween ze weer door de deur waarachter ik even later gebonk en gestommel hoorde en daarna een schreeuw. Toen keerde de stilte terug.

Inmiddels was het buiten gaan regenen en het zag er niet naar uit dat de bui van korte duur zou zijn. Ik speurde met mijn ogen naar een oud roddelblaadje of een beduimelde sportbijlage van de krant voor wakker Nederland die zich in dergelijke etablissementen meestal plegen op te houden, maar vond niets, zodat ik de witte tegeltjes maar begon te tellen. Het viel niet mee, want ik raakte steeds de tel kwijt en moest dan weer helemaal overnieuw beginnen. Juist toen ik in het goede ritme zat en het ogenblik naderde waarop ik definitief zou weten hoeveel tegeltjes zich op vloer en wanden bevonden, ging de deur achter de vitrine weer open en verscheen opnieuw het Chinese mannetje, deze keer gehuld in een wijde zwarte cape.

Ha, daar bent u, zei ik, ik had graag een kroket willen hebben, die daar, en ik wees op de ongebakken versnapering die achter het glas zo alleen lag te zijn als een niet doorgetrokken drol in een toilet op de maan. Maar het mannetje vroeg me op te staan en met zachte dwang leidde hij me naar de buitendeur, onderwijl tegen mij zeggend dat de betreffende kroket speciaal voor mij bestemd was, alleen voor mij en voor niemand anders. Al die tijd had deze speciaal voor mij bestemde kroket hier op mij liggen wachten, maar nu, nu ging hij sluiten. Vervolgens duwde hij me zachtjes de deur uit en draaide die achter me in het slot.

Verbouwereerd deed ik enige stappen in de regen en terwijl de natte herfstbladeren me in het gezicht waaiden, keerde ik me om. Het mannetje was nergens meer te bekennen en alle lichten in het zaakje waren uit. Boven de deur zat een langwerpige bord waarop in met de hand geschilderde letters stond: Snackbar Kafka.

Maandag, 4 September 2006

Lieve Hennie,

Sorry dat ik je brief nu pas beantwoord, maar ik kon er eerder gewoon geen tijd voor vinden. Er is hier namelijk zo veel te doen dat we tijd te kort komen. Zo hebben we de afgelopen weken drie keer gegolfd, vier keer getennist, zes keer gezeild en iedere dag in een ander duur restaurant gegeten. Veel coquilles Saint-Jacques, dat is zeefruit, maar ook boterzachte biefstukken van Tibetaanse runderen die iedere dag door boeddhistische monniken gemasseerd worden. Daarom zijn ze zo mals. En heerlijke wijnen erbij... Goedkoop is het niet, maar dan heb je ook wat! Maar nu even over het been van Henk. Ik vind het spijtig om te horen dat de goedkope medicijnen niet aanslaan en je de meer geschikte duurdere niet kunt betalen, maar daarvoor hadden jullie je dan ook moeten bijverzekeren. Het argument dat daarvoor geen geld was, vind ik nogal zwak, want het is toch algemeen bekend dat je voor extra uitgaven een apart potje moet aanleggen. Iedereen heeft zijn eigen verantwoordelijkheid daarin, dus je moet niet de Sociale Dienst de schuld geven. Je kent toch wel het verhaal van de ijverige mier en de lichtzinnige krekkel die de hele dag op zijn vedel zit te spelen dat het een lieve lust is zonder zich om de toekomst te bekommeren? En dat piepen van die rolstoel is met een paar druppeltjes slaolie te verhelpen, dat kost niets, want die staat gewoon in je keukenkastje. Verder vind ik je opmerking over 'je eigen familie' en het voor moeder meenemen van een restje eten met een halve gehaktbal in een Tupperware-bakje ronduit smakeloos, want wat hadden we er anders mee moeten doen, het weggooien? Wat is er trouwens mis met het eten van frikadellen met witte bonen in tomatensaus? Je zou eens wat vaker moeten denken aan de armoe en honger in de wereld en inzien hoe bevoorrecht je eigenlijk bent. Zo hebben we hier een Frans stel leren kennen dat een zeewaardig jacht heeft van vijftwintig meter lang met Chinees personeel dat ze heel weinig betalen omdat ze anders weglopen, maar ze zijn altijd vriendelijk, vrolijk en goedlachs! Dus kop op

en niet altijd zo klagen. Het spijt me te horen dat de tandjes van Anita zo scheef staan, maar waarom zouden wij voor de kosten van die beugel moeten opdraaien, alleen maar omdat we een paar miljoen euro in de Staatsloterij hebben gewonnen? Weet je wel hoe lang we daarvoor hebben moeten meedoen en wat dat bij elkaar wel niet gekost heeft? Om te kunnen oogsten, moet je eerst zaaien, en als jullie wat minder frikadellen hadden gegeten en van het uitgespaarde geld staatsloten hadden gekocht, dan was de situatie nu mogelijk heel anders geweest... Maar ik stel voor dat we het onderwerp 'geld' voorlopig even laten rusten. Er zijn toch wel meer dingen waarover zusters met elkaar kunnen praten of schrijven? Vanaf een zonovergoten terras met uitzicht over een azuurblauwe zee, waar de ober met het lekkere kontje me net een glaasje champagne heeft gebracht, groet ik je. Ook Hans laat je groeten. We wensen jullie sterkte en hopen dat het been van Henk nog gered kan worden en dat jullie iemand vinden die de wasmachine gratis wil repareren. Je kunt je brieven trouwens gewoon hier naar hotel Royal Empire blijven sturen, want voorlopig gaan we hier nog niet weg, hoewel Jean Pierre heeft gevraagd of we op zijn jacht mee willen naar een van de eilanden waar hij een villa heeft. We houden je op de hoogte!

Je Ans

Maandag, 18 Juni 2007

Management

'Dus je zit in het management. Hoe is dat nou?'

- 'Nou, dat hangt er van af. Ik heb net een sabbatical achter de rug en nu blijkt dat tijdens mijn afwezigheid mijn netwerk aan het opdrogen is geraakt, zodat ik nu dus met een opdrogend netwerk zit. De meeste kennis is een commodity, het acquisitieproces is op zijn retour en het wordt steeds moeilijker om leads te genereren via pull marketing op het internet, waardoor het heel lastig wordt om je op je target te focussen teneinde je produkt goed in de markt te zetten. En dan kan je wel een seminar volgen of met je concullega's op de hei een beetje gaan zitten action learnen, maar je buikgevoel zegt je dat je ver verwijderd bent van een win-winsituatie en dat je aanstuurt op een gevoelige downsizing.'

'Ja ja. Zal ik met het oog op je opdrogende netwerk dan nog maar een nat pilsje voor je bestellen?'

Vrijdag, 4 Januari 2008

Mission impossible

Een tijd lang luisterde ik met mijn oor aandachtig tegen de deur gedrukt, maar in het trappenhuis klonk geen enkel gerucht. Ik besloot het er op te wagen, opende snel en geruisloos de deur en glipte naar buiten. Daarna draaide ik de deur achter me op slot met een behendig gebaar dat ik duizenden malen had geoefend. Ik drukte mijn rug en armen plat tegen de muur en hield mijn adem in terwijl ik ingespannen luisterde: nog steeds was het doodstil. Ik telde af en toen ik bij nul was begon ik de trappen af te rennen tot ik in de fietsenkelder was. In het aardedonker knipte ik mijn zaklantaarn aan en zocht in de lichtstraal naar mijn fiets, die vanwege de camouflagekleuren moeilijk te vinden was. Eenmaal buiten sprong ik snel op het zadel en over het stuur gebogen om zo min mogelijk op te vallen sprintte ik door de avond. Ik vermeed de hoofdroutes en zocht mijn weg door duistere steegjes en smalle, nauwelijks verlichte straatjes. Iedere keer als ik in de verte iemand een hond zag uitlaten sloeg ik direkt links of rechts af. Op deze manier maakte ik wel een enorme omweg maar de veiligheid kwam op de eerste plaats. Bij een onverwachte wegafzetting kwam ik tot stilstand. Ik stond voor een dilemma, want om mijn doel te bereiken zou ik nu genoodzaakt zijn een hel verlicht plein over te steken. Zou ik het risico nemen of toch maar liever onverrichterzake huiswaarts keren? Na ampel beraad besloot ik tot het eerste. Met het hart in mijn keel nam ik een aanloop en schoot vervolgens met een aanzienlijke vaart het plein op. Alles ging goed tot ik halverwege was. Toen klonken er van alle kanten harde knallen en ik voelde een stekende pijn in mijn rechter bovenbeen. Maar ik kon nu niet meer terug en moest doorzetten: hoewel ik hierdoor meer opviel en dus een makkelijker doelwit werd, ging ik op de pedalen staan en perste er alles uit wat ik in me had. Enige sekonden later was ik het plein over en stoof met een verbazingwekkende snelheid een steeg in. Ik had het gehaald! De vreugde was echter van korte duur want door het overvloedige

bloedverlies namen mijn krachten snel af en kon ik de pedalen niet meer in de rondte krijgen. Ik zag me genoodzaakt af te stappen en de fiets achter te laten. Na enkele passen weigerden mijn benen verdere dienst en moest ik kruipend op handen en voeten verder. Maar ik was er bijna! Ik sloeg een hoek om en werkte me tegen een muur omhoog. Met een allerlaatste, bijna bovenmenselijke krachtsinspanning wist ik mijn giropas in de gleuf van de pinautomaat te duwen.

Woensdag, 21 December 2005

Muziekinstrumenten

Een van de meest ondergewaardeerde muziekinstrumenten is de eekhoorn. Er zijn ook niet veel mensen meer die de eekhoorn bespelen. Waaraan ligt dat? Is het de wat ijle, hoge klank die het instrument voortbrengt, of is het het gegeven dat het mondstuk in de anus van de eekhoorn moet worden ingebracht waar het na een tijdje spelen door oprekking van de kringspier zo los gaat zitten dat het ieder moment eruit kan schieten en op de grond vallen? Dat laatste overkwam de beroemdste eekhoornblazer aller tijden, Theofiel Bomma, tijdens een concert ter ere van de verjaardag van de Duitse keizer Wilhelm de Tweede. Maar Theofiel was niet voor een gat te vangen en blies gewoon door. Zonder mondstuk drukte hij zijn lippen DIRECT op de anus van de eekhoorn en bracht het concert zonder verdere problemen ten einde. In de jaren daarna vervolmaakte hij deze directe techniek en voegde er onder andere tongbewegingen aan toe waardoor de tonen langer doorklonken. Verder gaf hij zijn collega's de raad de eekhoorn altijd voor gebruik met water en zeep te wassen en de staart dagelijks bij te scheren. Theofiel was in zijn eentje verantwoordelijk voor een tijdelijke opleving van de populariteit van zijn favoriete instrument, maar na zijn dood ging het daarmee snel bergafwaarts. En zo zijn heden ten dage nog slechts zelden de vibrerende klanken van de eekhoorn te horen. Tot groot verdriet van de echte liefhebbers van wie er nog steeds meer zijn dan menigeen vermoedt.

Maandag, 2 April 2007

Mijne dames en heren,

Ik zag uw reclamespotje op de televisie waarin u beweert dat uw zeep tijdens het handen wassen meer bacteriën doodt dan de zeep van de concurrentie. U illustreert dit met een animatiefilmpje waarin de met de zeep van de concurrentie gewassen hand nog door een flinke hoeveelheid bacteriën bevolkt wordt, terwijl op 'uw' hand slechts één bacterie te zien valt. Ik vind dit een misleidende voorstelling van zaken, want u wekt de suggestie dat het met 'uw' hand dus wel goed zit, en menigeen zal daarin trappen. Maar ik niet! Want de meesten van ons hebben namelijk niet slechts één hand, maar zijn met een páár handen uitgerust. Twee dus. En als op die andere hand zich na wassing met uw geweldige zeep ook één bacterie bevindt, kan zich de situatie voordoen dat iemand zich, na zich met uw zeep de handen gewassen te hebben, in licht euforische stemming vanwege de overtuiging dat hij die smerige rotbacteriën eens even flink te pakken heeft gehad, de handen vergenoegd over elkaar wrijft. En als er zich op die andere hand óók één bacterie ophoudt, is er vijftig procent kans dat deze van het andere geslacht is, waardoor er vrijwel honderd procent kans is dat deze twee bacteriën onmiddellijk na kennismaking aan het voortplanten slaan, want die bacteriën fokken als konijnen, waardoor ze binnen de kortste keren overál zitten en er geen houden meer aan is. Ik heb ze onder de microscoop jarenlang bestudeerd en weet dus waar ik het over heb, want je wordt gewoon misselijk als je ernaar kijkt. En nu zal u wel gaan zeggen dat er ook 'goede' bacteriën zijn, maar dat is wartaal van linkse, fascistische activisten die in dienst zijn van de KGB. Want de enige goede bacterie is een dode bacterie! Maar wij laten ons niet kisten en staan pal achter de wapperende driekleur! Dat u het maar even weet!

Met onvriendelijke groet,
Spencer Brandsen

Maandag, 27 Maart 2006

Mijne heren,

Hoewel ik uw pornosite nog steeds verreweg de beste vind en deze vrijwel dagelijks met bevredigend resultaat bezoek, zijn er toch een paar dingen die me storen en mijns inziens verbeterd zouden kunnen worden.

In de eerste plaats valt mij op dat u – net als veel van uw collega's – nogal moeite heeft met de juiste spelling van het werkwoord 'masturberen' en haar vervoegingen. Zo is er bijvoorbeeld dikwijls sprake van 'mastuberen' en 'mastruberen' en dientengevolge van 'mastubatie' en 'mastrubatie' waar het natuurlijk 'masturbatie' moet zijn. Gelieve hier in de toekomst wat beter op te letten. En nu ik het toch over uw taalgebruik heb: sommige formuleringen stuiten me tegen de borst. En nu moet u niet denken dat ik een conservatieve oude vent ben, want ik ben heel ruimdenkend en al sinds 1959 lid van de NVSH, maar als ik stuit op een aanduiding als 'Mokkel pijpt paard', dan moet ik toch even flink slikken. Want het woord 'mokkel' is nodeloos grof en denigrerend ten aanzien van de vrouw(!) die zich over het geslacht van de edele viervoeter heeft ontfermd. Woorden als 'meisje', 'jongedame' of 'dienstmeisje' zouden hier beduidend beter op hun plaats zijn.

Vaak kloppen de aanduidingen ook niet. Dan staat er bijvoorbeeld: 'Slet wordt hard genomen door neger', maar bij bezichtiging van de foto's blijkt er dan alleen een meisje op te staan in diverse bevallige standen. Best een leuk meisje overigens, daar gaat het niet om, en ze is bloot, maar een neger valt er in geen velden of wegen te bekennen, laat staan dat hij het meisje hard genomen zou hebben! Ja, er zijn wat foto's 'genomen', maar verder niks! En nu ik het er toch over heb: er zijn er wel erg veel van op uw site. Negers. Niet dat ik iets tegen negers heb – helemaal niet – maar wat is er eigenlijk mis met onze eigen frisse Hollandse Jongens? Die zijn bovendien van nature uitgerust met gereedschap van geringere afmetingen waardoor

de (Hollandse) kijker zich wat gemakkelijker kan identificeren met de mannen die zich op het scherpje aan de liefdesdaad te buiten gaan.

Zo, dit waren volgens mij wel de belangrijkste punten. In de hoop dat u mijn opmerkingen als opbouwende kritiek wilt opvatten, verblijf ik,

Hoogachtend,

R.S.R. Brandsen

05/29/2004:

Nacht

De nachtelijke straat lag er verlaten bij, op een magere, schurftige hond na, die tegen een vuilnisbak pistte. In de koude wind ritselden de eerste herfstbladeren over het grauwe plaveisel. Het geluid van zijn voetstappen weerkaatste hol tegen de donkere gevels terwijl de eerste regen begon te vallen.

Frodo de Hobbit baalde als een stekker en dacht tandenknarsend: 'hierover staat niets in mijn CAO'.

Maandag, 7 April 2008

Neem nou paarden [een beschouwend stukje]

Neem nou paarden. Niet dat ik iets tegen paarden heb hoor. Maar om nou te zeggen dat ik een paardenliefhebber ben... Nee, je kunt niet zeggen dat ik een paardenliefhebber ben. Nou ja, je kunt het wel zeggen, maar dan slaat het nergens op want het is niet waar. Als het mij gevraagd zou worden zou ik zeggen: mijn houding ten opzichte van het paard is ambivalent. Inderdaad, ambivalent. Want enerzijds zie ik het paard als een levensvorm die gedoogd moet worden, zoals alle levensvormen gedoogd moeten worden zolang ze er een beetje leuk uitzien of op zijn minst grote ogen hebben en als ze niet te veel in de weg lopen.

Ik bedoel: Er is niets mis met het paard 'an sich', hoewel ik ook niet vind dat hij 'eruitspringt' of iets heel bijzonders zou zijn ten opzichte van bijvoorbeeld het varken dat toch ook 4 poten heeft.

Misschien is het daarom dat ik mij erger aan zogeheten 'paardenliefhebbers'. Die beweren dat het paard geen poten heeft. Ze beweren dat het paard 'benen' heeft. Terwijl je toch gewoon kunt zien dat die poten geen benen zijn! Ik bedoel: Waar hebben we het eigenlijk over? En zo kleeft er aan het paard - waar op zich dus niets mis mee is - voor mij iets van de mensen die dat dier aanbidden. De 'paardenliefhebber' gaat tussen jou en het paard in staan en daardoor zie je het paard niet meer. Vergelijkbaar met dat van de bomen en het bos. Maar dan anders. Zoiets is het. Daarom hou ik ook meer van varkens. Want met varkens heb je dat niet. Ondertussen blijven er veel vragen onbeantwoord. Had Ankie van Grunsven bijvoorbeeld als kind al een paardegebit, waardoor zij zich door de uiterlijke overeenkomst tot paarden aangetrokken voelde, of is haar gebit door de intensieve omgang met paarden steeds meer op dat van een paard

gaan lijken, analoog aan het veronderstelde verschijnsel dat baasjes steeds meer op hun honden gaan lijken? Je weet het niet.

Ik moet nu ineens denken aan een allang dode Franse dichter die het 'paardehoofd' omschreef als 'een oude schoen met spataderen', een treffend beeld waarvan je je afvraagt waarom nooit eerder iemand er op gekomen is. Want je denkt meteen: inderdaad, het is net een oude schoen met spataderen! Maar de mensheid heeft zich duizenden jaren moeten voortplanten en de oude schoen uitvinden voordat iemand dat zag.

Vrijdag, 30 November 2007

Niemand langs de zijlijn

(ingezonden brief)

Het valt me al jaren op, dat wanneer er uit de Haagse politiek weer eens geluiden te horen zijn over 'Werk boven inkomen' en 'Niemand langs de zijlijn', meestal gekoppeld aan de wens de verzorgingsstaat terug te dringen, daar vanuit de journalistiek zo weinig kritisch op wordt gereageerd.

Kennelijk is de consensus over dit gedachtengoed zo groot dat niemand nog de moeite neemt om te kijken hoe dit streven naar arbeidsparticipatie zich verhoudt tot de mogelijkheden die de realiteit te bieden heeft. Momenteel zijn er in Nederland ongeveer 800.000 mensen met een arbeidsongeschiktheidsuitkering en 400.000 werklozen, dus opgeteld staan er 1.200.000 mensen 'langs de zijlijn'. Daar tegenover staan nog geen 200.000 vacatures. Indien alle vacatures vervuld worden blijven er dus nog steeds meer dan 1 miljoen mensen aangewezen op een uitkering. Er zijn geen aanwijzingen dat verwacht mag worden dat deze verhoudingen zich in de toekomst in gunstige zin zullen wijzigen, zeker niet wanneer men de mondiale trend in aanmerking neemt, die sinds enige jaren aangeeft dat de wereldbevolking sneller toeneemt dan het aantal banen, wat waarschijnlijk te wijten is aan de toenemende arbeidsproductiviteit per werknemer, die weer het gevolg is van het gebruik van steeds meer en snellere computers. Het zou de journalistiek sieren als ze deze kwestie eens grondig aan de orde zou stellen en de Haagse politiek uit haar wensdromen wakker zou schudden.

Spencer Brandsen, filosoof/voormalig econoom.

Dinsdag, 29 April 2008

Niet naar IJsland

Nooit ben ik in IJsland geweest, of moet ik zeggen òp IJsland? Maar hoe dan ook, ik ben er nog nooit geweest. En als het aan mij ligt gaat dat niet gebeuren ook. Nooit zal ik op het vliegveld Keflavik landen en naar Reykjavik vervoerd worden in een flybus en ervaren dat de IJslandse hoofdstad onmiddelijk de woorden 'roest' en 'rot' in gedachten brengt omdat de metalen golf platen op de vele gevels zijn aangevreten door de zeewind die ook het beton heeft aangetast tot het wapenijzer in zicht kwam en onmiddelijk begon te roesten. Nooit zal ik mij in een eindeloze lavawoestijn bevinden en mij af- vragen wat ik daar doe, omringd door weerbarstige mossen. Evenmin zal ik mij ooit door een harde, gure wind naar het aan de beeldhouwer Sigurjon Olafsson gewijde museum begeven om daar de deur gesloten te vinden. Nooit zal ik ervaren dat er in de buurt van het Muggenmeer inderdaad opmerkelijk veel muggen zijn die in de ogen branden als zwavel. Nimmer zal ik in de onmetelijke ruimte, omringd door pruttelende warmwatergaten, kokende drekputten, in een context van vaalgekleurde korsten overvallen worden door een mengeling van angst en verrukking en het besef dat je op deze plek niet wilt sterven. Ook zal ik me er nooit over verbazen dat ik weliswaar wist dat er een hoop Niets op de wereld is, maar dat ik toch niet gedacht had dat zoveel daarvan zich op èen plek kon ophouden, of dat de IJslanders er eigenaardige ideeën op na houden betreffende de afwisseling van dag en nacht. Nooit zal ik de kleine, paarse bloemetjes van de 'kreupelberken' aanschouwen en hun benaming pleonastisch vinden, of vaststellen dat ondanks de barre omstandigheden ook bij IJslanders de beebietjes als champagenkurken tussen de opengesperde dijnen vandaan knallen ongeacht het jaargetij, of gesprekken met de geharde bevolking voeren over de kobolden, elfjes en aardmannetjes in het bestaan waarvan zij allen heilig geloven, of te horen krijgen dat er ondanks alle vooruitgang aan de 'positie van de IJslandse vrouw' nog wel

het een en ander verbeterd kan worden. Allemaal niet dus. Jammer maar helaas. Ik heb het een beetje koud gekregen en ga nu de verwarming aan doen.

Maandag, 16 Oktober 2006

Ondertussen op het reclamebureau

Het gezelschap zette zich rond de designtafel waarop in het midden een ontbijtbordje stond met daarop een specimen van het nieuwe product. Een tijdje tuurde iedereen er aandachtig naar. Tja, vlees was het niet, zoveel was wel duidelijk, maar het zou toch als zodanig verkocht moeten worden om op de markt enige kans van slagen te hebben. Iemand ideeën? vroeg Joris, die de leiding had over de operatie. Mark Peter richtte zijn blik op het oneindige en maakte met zijn rechterhand draaiende bewegingen in de lucht. Met een gemaakt serieuze stem zei hij: Ik zie een jong echtpaar, dynamisch, sportief, prestatiegericht, met een lifestyle waarin ook ruimte is voor bewust kiezen...

Nadat iedereen was uitgelachen vervolgde hij: Nee, nu even zonder dollen, het zou het mooist zijn als de naam van dit nieuwe nepvlees enigszins aan vlees zou doen denken zonder dat dit onmiddellijk opvalt. Vuh Vuh Vuh Vuh Lees... Vullles! riep de jonge Vincent, en wederom lag iedereen dubbel. Vincent werkte nog maar kort op het bureau, maar had meteen al enorm gescoord met de naam voor een goedkoop zeepje: Caresse. Joris zag deze naam nu voor zijn geestesoog verschijnen en bewees dat hij niet voor niets projectleider was. Zijn hersenen werkten nu koortsachtig: Vlees, Vuh Lees, Caresse, Vuh Vuh Va... Valesse! Nee, die laatste e kon er wel af, want die was net iets te aanstellerig. Valess! Dat was het! Hij klapte de multomap die voor hem op tafel lag met een resoluut gebaar dicht en stond op. Jongens, zei hij, wat dachten jullie van Valess? Goedkeurend gemompel alom. Dus werd het Valess. Joris stelde voor maar meteen de kroeg in te duiken. Het was misschien wel wat vroeg, maar men had tenslotte iets te vieren. Al pratend en elkaar op de schouders slaand,

verdween het gezelschap de gang in. Het stukje namaakvlees bleef eenzaam op zijn bordje achter.

Maandag, 21 Augustus 2006

Ontmoeting met God (1)

Omdat ik al een tijd vertwijfeld in de duisternis ronddoolde, hief ik in wanhoop een gebed aan waarin ik God verzocht mij met een bezoek te vereren. Want je hoort wel eens dat mensen daarvan opknappen. Voor zoiets schaam je je later – als het weer wat beter gaat – diep en je verwacht er natuurlijk niets van. Maar toen ik op een avond, nadat er aangebeld was, de voordeur opende, stond daar een oude kromgegroeide man die zich moeizaam overeind hield met behulp van een antieke wandelstok. Omdat hij lang grijs haar en een enorme snor en baard had, dacht ik in eerste instantie dat het Sinterklaas was, maar het bleek toch wel degelijk God te zijn. Laat je me hier nog lang in de kou staan? vroeg Hij kribbig.

Dus liet ik Hem binnen en bood Hem mijn leunstoel als zitplaats aan, waarin Hij zich kreunend liet neerzakken terwijl ondertussen een forse wind aan Zijn Geheime Opening ontvlood. Wilt u misschien iets drinken? vroeg ik, waarop Hij te kennen gaf dat een oude klare er wel in zou gaan. Uit de keuken teruggekomen met een fles jenever en een glas schonk ik Hem royaal in. Laat de fles maar staan, bromde Hij knorrig en strekte Zijn Hand uit naar de Oude Bols. Ik zette de fles dus maar voor Hem op de salontafel. Inmiddels had De Eeuwige Zijn glaasje graanbouillon in een teug achterovergeslagen en hervulde het meteen tot de rand. Zo, zei Hij, die kunnen ze me niet meer afnemen. En wat was er nou aan de hand? Waarom moest Ik zo nodig langskomen?

Woensdag, 23 Augustus 2006

Ontmoeting met God (2)

Eh tja, nou ja, hakkelde ik, het ging toen niet zo goed met me en ik zag er als het ware geen gat meer in, en toen... Ja, ja, onderbrak God me geïrriteerd, en toen dacht je: Ik zal God maar weer eens laten opdraven, want Die heeft toch niets beters te doen? Dag in dag uit wordt Mijn hulp ingeroepen door lieden die met een beetje tegenwind te maken krijgen, maar is er ooit EEN die zich afvraagt of Ik misschien niet eens wat hulp zou kunnen gebruiken? Of Ik misschien behoefte zou kunnen hebben aan wat aandacht? De vraag stellen, is hem beantwoorden! Nee meneer, ze denken: Hij is toch almachtig, Hij heeft toch niemand nodig? Heeft Hij niet in Zijn eentje het hele Universum geschapen? In slechts zeven dagen, terwijl de bouw van een doorsneebrug toch al gauw een jaar vergt? Alsof het allemaal geen moeite kost. Kent u de uitdrukking 'There is no such thing as a free lunch'? Ja, natuurlijk. Nou, Ik kan u als aanvulling daarop melden: 'There is no such thing as a free universe'! Met trillende hand goot Hij het tweede glas naar binnen en schonk het weer vol, waarbij Hij op de tafel morste. Bloed, zweet en tranen heeft het Me gekost, vervolgde Hij nadat Hij een luide boer had gelaten, en daarbij lukte het ook nog niet eens goed. Of denk je soms dat die zwarte gaten de bedoeling waren? Gaten die alles opzuigen en waaruit Het Licht zelfs niet kan ontsnappen, dacht je dat die deel uitmaakten van Mijn plan? Nee meneer, Ik had de zaak gewoon verkeerd uitgerekend! Je moet je realiseren dat er toen nog geen computers waren, want die zijn pas veel later door jullie uitgevonden. Gelukkig heb ik op een gegeven moment de Duivel bedacht, die ik de schuld kon geven van alles wat er fout ging. Dat was niet fraai van Me, dat geef Ik toe, maar Ik moest toch wat!

Maar is er ooit iemand die zich dat realiseert? Die beseft dat het bij Mij ook niet altijd allemaal maar van een leien dakje gaat? Die zegt: U moet het allemaal maar alleen doen, kan ik U misschien ergens een handje mee

helpen? Nou, vergeet het maar, het is altijd maar ik, ik, ik. Ik heb het zo moeilijk, ik heb geen geld, ik voel me zo eenzaam, ik... Heb je enig idee hoe groot het heelal is? Kun je je enige voorstelling maken van haar onmetelijke leegte die miljoenen, nee, miljarden lichtjaren beslaat? Over eenzaamheid gesproken! Hij goot nu Zijn derde borrel achterover, Zijn hand trilde al veel minder. Hij leek nu – mogelijk door de invloed van de alcohol – enigszins te kalmeren. Ach, zei Hij gelaten, waarom vertel ik je dit eigenlijk allemaal? Wat heb jij daarmee te maken? Ik heb al te veel gezegd. Hij schonk zich een vierde jenever in, en vroeg of er 'iets te bikken' in huis was.

Ik bekende dat zulks niet echt het geval was, maar dat ik nog wel een blik tomatensoep had dat ik zou kunnen opwarmen. Ach ja, zei God, doe maar, het is beter dan niets. Veel mensen denken dat God niet eet, dat Hij geen voedsel nodig heeft. Terwijl er in het universum – behalve hier – nooit iets open is. Maar wat doe je eraan? De mensen hebben nergens weet van. Neem bijvoorbeeld alleen al het onderhoud, het onderhoud... Wie staat erbij stil dat de hele zaak ook nog eens onderhouden moet worden? En dat reserveonderdelen nergens te krijgen zijn, zodat Ik genoodzaakt ben die allemaal Zelf met de hand te vervaardigen? Jullie hebben gewoon geen idee. Maar ondertussen wel altijd maar zeuren en klagen: O, lieve God, ik heb mijn leuter in de buurvrouw gehangen en nu is mijn echtgenote erachter gekomen en heb ik ook nog een geslachtsziekte opgelopen. Ach, ach, wat moet ik nou? Terwijl Ik toch heel duidelijk gezegd heb: Gij zult niet de vrouw van uw naaste noch zijn ezel of ander vee begeren! Maar luisteren, ho maar! Ik warmde de soep op en reikte Hem een volle kom aan, die Hij luid slurpend naar binnen begon te werken. Au, Godver, dat is heet!

Blazen, zei ik, U moet blazen. Hij keek me verontwaardigd aan vanonder Zijn zware wenkbrauwen en herhaalde op kinderlijke toon: Blazen, U moet blazen... Ik moet blazen, blazen... Goh, meen je dat nou? Daar was Ik zelf nou nooit op gekomen! Zwijgend at Hij nu verder Zijn soep op, waarna Hij de lege kom op de salontafel schoof. Heeft het een beetje gemaakt? vroeg ik onderdanig. Ach, Ik heb wel eens betere soep gegeten, maar het vult en daar gaat het tenslotte maar om. Hij hief Zijn vierde glas naar me op (Proost!) en goot het met een resoluut gebaar naar binnen. Van enig trillen van de hand was nu geen sprake meer.

God rekte zich nu uit en begon te gapen. Kan Ik hier blijven pitten, vroeg Hij, Ik heb het wel een beetje gehad voor vandaag. Eh tja, ja, dat kan wel,

hakkelde ik en ging Hem voor naar de logeerkamer, waar Hij zich op de twijfelaar liet vallen. Ik wenste Hem een goede nacht en nog voor ik de deur achter me gesloten had, hoorde ik Hem snurken. Toen ik Hem de volgende ochtend een kop koffie en een beschuitje met kaas wilde brengen, trof ik het bed opengeslagen en leeg aan. Ook elders in huis was er geen spoor van Hem te bekennen. Waarschijnlijk was Hij heel vroeg vertrokken, maar ik had niets gehoord.

Twee weken later ging 's avonds de telefoon. Hallo, met God, hoorde ik Hem aan de andere kant van de lijn zeggen, Ik had zo gedacht vanavond maar weer eens langs te komen. Resoluut zei ik: Ik weet niet waar u het over heeft, u bent verkeerd verbonden!, waarna ik de hoorn met een klap op het toestel legde. Sindsdien heb ik nooit meer iets van Hem vernomen.

9 februari 2013

Oot Koetuur van Heer Ane

Het is al weer lang – té lang – geleden dat de Nederlandse couturiers Viktor en Rolf internationaal doorbraken toen ze de Parijse modewereld op z'n kop zetten door hun mannequins met binnenstebuiten gedragen kleding de catwalk op te sturen. Het verbijsterde publiek zag nu dat de onafgewerkte binnenkant van de haute couture er een stuk minder verheffend uitzag dan de buitenkant en was danig geshockeerd. Sindsdien is geen Nederlandse modeontwerper er meer in geslaagd een zo sensationele entree in de internationale modewereld te maken. Er waren incidenteel wel kleine Nederlandse succesjes, maar een grote klapper? Nee. Tot gisteren. Want toen showde de in Leusden [provincie Utrecht] woonachtige Ane Harting van modehuis Oot Koetuur van Heer Ane voor het eerst zijn Mondiale Collectie en die sloeg in als een bom.

Zoals de naam al doet vermoeden staat deze collectie in het teken van de immer oprukkende mondialisering. Maar Ane Harting had niet gepoogd de belangrijkste nationale kledingkenmerken samen te laten smelten tot één universele stijl en gelukkig maar. Want zoiets is al te vaak vertoond – onlangs nog door Björn Björeklöne en Gämle Tækkeböse in Berlijn – en deze aanpak heeft nog nooit iets anders dan karakterloze eenheidsworst opgeleverd. Nee, hij had het probleem heel anders benaderd en nationale kledingcliché's als uitgangspunt genomen – zoals de Engelse bolhoed, de Amerikaanse cowboylaars, de Duitse Lederhose, de Noorse visserstrui [enz enz] – en liet zijn modellen daarmee in steeds wisselende combinaties over de catwalk paraderen. Een idee van een zo geniale eenvoud dat je je afvraagt waarom nog nooit eerder iemand er op gekomen is.

Persoonlijk sprak mij het trio Hollandse klompen – speels beschilderd met Delftsblauwe motieven – , Japanse kimono en Amerikaanse cowboyhoed het meest aan, maar ook de rest mocht er wezen. Het Parijse publiek liet haar waardering blijken door een lange staande ovatie en het

bleef nog geruime tijd onrustig in de stad. Lang, té lang, wist jong
Nederlands talent geen potten te breken op de internationale podia, maar na
het zien van de Mondiale Collectie van Oot Koetuur van Heer Ane kan er
maar één conclusie getrokken worden...

The Dutch are back!

Maandag, 8 Augustus 2005

Papa

Papa?

Ja, jongen?

's Nachts slaap je, hè?

Ja, jongen.

En als je opstaat doe je een grote boodschap op de wc?

Eh, ja jongen.

En dan ga je ontbijten?

Ja, jongen.

En dan ga je met de auto naar kantoor?

Ja, jongen.

En daar zit je dus de hele dag achter een bureau?

Eh, ja jongen.

En dan ga je met de auto naar huis?

Ja, jongen.

En dan ga je eten?

Ja, jongen.

En dan ga je tv kijken?

Ja, jongen.

Tot het tijd is om naar bed te gaan?

Eh, ja jongen.

Het komt er dus op neer dat je je hele leven op je reet zit behalve wanneer je slaapt?

Jongen! Wil jij niet zo brutaal zijn!

Maandag, 23 Juni 2008

Pietenprotest

Wij spraken met Piet Pieters, voorzitter van de onlangs opgerichte Vereniging Landelijk Pietenprotest [VLPP].

Meneer Pieters, hoe bent u gekomen tot.., nee, laat ik het anders zeggen, vanwaar de oprichting van.., nee, ik zal het anders formuleren: hoezo een Landelijk Pietenprotest en wat houdt het in?

Het houdt in dat wij het nu eindelijk beu zijn. Beu om altijd maar weer belachelijk te worden gemaakt en als minderwaardig te worden beschouwd. Maar wij pikken het niet langer en gaan in de tegenaanval. Want de tegenaanval is de beste verdediging.

Maar wat zijn dan precies uw grieven, nee, laat ik het zo zeggen: waarom heeft u het idee dat u niet voor vol wordt aangezien?

Nou, dat lijkt me toch duidelijk! Onze naam wordt te pas en te onpas in relatie gebracht met allerhande negatieve zaken, terwijl wij statistisch volkomen normaal zijn en dus geen enkele aanleiding geven !

Eh, ik ben bang dat ik niet.., nee, ik zal het anders formuleren: ik begrijp niet waar u het over heeft..

O, begrijpt u dat niet? Bent u dan onbekend met de uitdrukking 'voor Piet Snot staan'? PIET Snot ja, geen JAN Snot! Dat betekent dat je een mal figuur slaat! Bij Swiebertje had je vroeger ook een halve gare die Malle Pietje heette! Malle PIETJE! En wat denkt u van het werkwoord 'verpieteren'? Het eten staat te 'verpieteren'! Of van 'iemand de Zwarte Piet toespelen'? En over Zwarte Piet gesproken: dat is een neger en de knecht van een blanke! Of dat men zegt dat iemand 'zich een hele Piet voelt' waarmee bedoeld wordt dat deze zich ten onrechte staat aan te stellen ! En dan 'pieterig': 'bn., bw. [klein, min, tener]: een -ventje'! Om nog maar te zwijgen van 'pietepeuterig'! Pietepeuterig! Overdreven precies! Ook al niet goed! Moet ik nog verder gaan?!

Nee, eh, het is wel duidelijk zo, maar vindt u zichzelf niet een heel, heel klein beetje piet.. nee, laat ik het..

U wou 'pietluttig' zeggen hè? Pietluttig! Kleinzielig en benepen!

Welnee, ik zocht gewoon naar de juiste uitdru..

Helemaal niet! U wou 'pietluttig' zeggen!

Goed, okee, ik wou inderdaad 'pietluttig' zeggen, maar dat is toch een hele gewone..

Ja ! Heel gewoon ja! Het interview is nu afgelopen! U kunt vertrekken!

Goed, goed, maar ik wil graag nog even controleren of ik uw naam juist gespeld heb want daar ben ik nogal een Pietje Precies in..

Eruit!!

Maandag, 3 April 2006

Plan B

Zolang de overheid de ogen blijft sluiten voor deze kwestie zullen de betrokken organisaties alles in het werk blijven stellen om via alle hun ter beschikking staande kanalen door middel van interne reorganisaties de touwtjes in handen te krijgen teneinde de gewenste structuren te torpederen en de burger met een kluitje in het riet te sturen wat onlangs bijvoorbeeld weer bleek toen het uitgelekte interimrapport door de verantwoordelijke bestuurders onder het tapijt werd geveegd en doodgezwegen alsof het de normaalste zaak van de wereld is dat de betrokken instanties zich onttrekken aan de controle van hen die rechtshalve met het toezicht op de uitvoering van Plan B belast zijn en aan wie alle relevante stukken ter inzage te dienen worden voorgelegd teneinde ruimte te scheppen voor evaluatie en de eventueel daaruit voortvloeiende corrigerende suggesties die een voorwaarde zijn voor het optimaal functioneren van de verschillende bestuurslagen omdat zonder inbreng van buiten – zoals in het verleden al meerdere malen is gebleken – de organen verkalken en zich naar binnen gericht in zichzelf opsluiten met alle gevolgen van dien om nog maar te zwijgen van de extra kosten die dit proces ten gevolge heeft waardoor de rekening zoals gebruikelijk weer op het bordje van de welwillende burger wordt geschoven die toch altijd al het kind van de rekening is terwijl het nu juist de burger is die in deze kwestie de eigenlijke opdrachtgever en eerste belanghebbende is!

Woensdag, 11 Oktober 2006

Recensie

Onlangs verscheen bij Uitgeverij Does de zoveelste ongeautoriseerde biografie van Cral Lillebelt, de vorig jaar overleden Zweedse cultschrijver, ditmaal van de hand van een zekere Björn Björelöne. Op de omslag prijkt – hoe kan het ook anders? – een foto van een schaap. Volgens de bronvermelding betreft het hier een exemplaar van het Schotse Corkshire-ras, maar zelfs iemand met een ongeïfend oog ziet onmiddellijk dat het hier een vertegenwoordiger van het Taipani-ras behelst, dat zijn oorsprong vindt in het zuiden van Nepal en na eeuwenlange omzwervingen uiteindelijk tot in de heuvels van Noorwegen doordrong. Deze onzorgvuldigheid zet meteen de toon voor het gehele boek, dat namelijk wemelt van de fouten en slordigheden. Zo wordt Stockholm genoemd als de plaats waar Gesprekken met schaapherders – Lillebelts onbetwiste meesterwerk – tot stand is gekomen, terwijl iedereen weet dat dit Göteborg was. En de essaybundel Het schaap als metafoor verscheen niet in 1956, maar in 1965. Lillebelt trouwde zijn Eva niet in Norrköping en ook was zij geen familie van de moeder van een van de leden van ABBA. En zo kan ik eindeloos doorgaan... Inhoudelijk heeft het boek niets nieuws te bieden, want Lillebelts wekenlange Schapenkaastochten, het eindeloos koffiedrinken in weilanden, de rivaliteit met Eva in de periode dat haar schapenschilderijen meer succes hadden dan zijn boeken... ach, het is allemaal al uittrenturen door anderen beschreven. Ook de perikelen die ontstonden naar aanleiding van de verhalenbundel De achterkant van het schaap zijn een ieder al bekend. Een derde reden om dit boek niet aan te schaffen, is het verband – of beter gezegd het gebrek aan verband – tussen de tekst en de illustraties. Zo wordt op bladzijde 2 verwezen naar een afbeelding op pagina 83, op bladzijde 79 wordt gerefereerd aan een illustratie op pagina 12, op pagina 183 wordt u terugverwezen naar bladzijde 7, op pagina... Ach lezer, de lust tot een verdere opsomming

ontbreekt me... En ten slotte is de kwaliteit van de afbeeldingen ook nog eens ver onder de maat, de schapen staan er erg flets bij en lijken door de gebrekkige drukkwaliteit soms twee staarten te hebben... Weet u wat we doen: we werpen dit boek met een verachtelijke grijns op de lippen in de vuilnisbak en gaan gewoon Wollen dekens nog eens herlezen, dat vorige maand uitkwam bij Uitgeverij Schaapoor in een nieuwe vertaling van Ove Jansen. Want wat er ook nog over het leven van Cral Lillebelt geschreven mag worden, het valt allemaal in het niet bij zijn onsterfelijke publicaties.

25 juli 2013

Rotnaam

Je kunt volgens mij beter geen Spencer Brandsen heten. Omdat ik er nu al tientallen jaren mee rondloop ben ik wel een beetje aan mijn naam gewend geraakt, maar ik kan me voorstellen dat hij anderen in de oren klinkt als een chronische darmziekte. Vier lettergrepen, tweemaal een r, drie s-klanken, het is allemaal wat te veel van het goede op de een of andere manier, het loopt niet lekker. Soms lees ik een door mij geschreven zin terug die knerpt en knarst als een boerenkar op een kasseien-weggetje en dan denk ik: het komt vast door mijn naam, door onbewuste beïnvloeding. En dan moet je ook nog altijd uitleggen waar je voornaam vandaan komt. Van Churchill dus.

Eigenlijk zou iedereen op zijn of haar 21ste verjaardag de kans moeten krijgen om desgewenst zelf een naam uit te kiezen, maar dat mag niet. Ja, je kunt je op internet van een 'nickname' bedienen, maar dat helpt niet · omdat je altijd weet dat het nep is, dat je niet echt zo heet. Gelukkig is er troost in de vorm van mensen die onder nog ergere namen gebukt gaan. Zo heet de president van Turkmenistan Gurbanguly Berdymukhammedov. Stel je het verkiezingsspandoek voor dat zijn aanhangers gemaakt hebben: Leve president Gurbanguly Berdymukhammedov.

En wat te denken van de naam van de zwarte acteur die onlangs een gastrol in een tv-serie speelde: Mahershalalhashbaz Ali. Nee, dan kun je misschien toch beter Spencer Brandsen heten.

19 januari 2013

Russisch kerkhof

De eens witte kruizen op de graven zijn grijs geworden
[door de uitstoot van het verkeer op de snelweg dat voortraast
van niets naar nergens in een soort perpetuum mobile]
en staan vergeten in rijen voor een al lang gesloten loket.
Op ééntje na die ontdaan van de aanslag van de tijd
oogverblindend staat te blinken in de voorjaarszon:
alleen kinderen of kleinkinderen kunnen het zijn geweest
die gewapend met schoonmaakmiddel en schuurspons
helemaal uit Rusland zijn gekomen om dit zinloze wonder
te verrichten, maar waarom toch en waarom alleen zij?
Daarover peinzend voel ik m'n ogen vochtig worden.
Wat kan ik er van zeggen: je moet er bij zijn geweest?

6 oktober 2014

Smac

LS,

Gaarne uw aandacht voor het volgende. Er worden tegenwoordig veel te veel dingen veranderd. Verandering is prima, mits het leidt tot verbetering, maar dat is lang niet altijd het geval.

Neem bijvoorbeeld Smac. Vroeger zat dat in een blikje waarvan je de bovenkant kon verwijderen door een sleuteltje aan een lipje aan de zijkant te bevestigen en vervolgens rechtsom te draaien zoals men een oude wekker opwindt. Dat was een leuk en bevredigend karweitje. Het geopende blikje hield men op z'n kop en na wat knijpen en schudden verliet het blok vleesproduct de verpakking. Een kind kon de was doen. De randen van het geopende blikje waren vlijmscherp, waardoor – als je niet oppaste – een fatale slagaderlijke bloeding zeker tot de mogelijkheden behoorde, maar dat risico vond ik niet bezwaarlijk. Integendeel, het gaf wel een kliederboel, maar je was in één klap van alle aardse misère verlost. Kortom, ik was een tevreden mens.

Maar het mocht helaas niet duren want de firma Unox kwam met een nieuw blikje: zonder sleuteltje en zonder scherpe randen. En men hoeft slechts aan een lipje op het deksel te trekken en het is open. Maar als men het ondersteboven houdt kan men schudden en knijpen tot men 340 gram weegt, de inhoud weigert hardnekkig de verpakking te verlaten! Het lijkt wel of ze het hebben vastgelast! Zodat men genoodzaakt is allerhande gereedschap in te zetten om de zaak er toch nog uit te krijgen en dan blijft er van het mooie blok Smac weinig over!

Kan men dat vooruitgang noemen? Ik dacht het niet! Deze ongein zal wel weer het gevolg zijn van het populaire 'out of the box' denken, maar ik zou liever zien dat mijn Smac 'out of the box' kwam! Meneer Unox: Ik wil m'n oude blikje terug! En een beetje snel graag!

In hoopvolle afwachting verblijf ik,

Spencer Brandsen, mukkende konsument

Maandag, 14 Januari 2008

Soms

Leonard vraagt of ik het een geschikt moment vind voor een glaasje cognac. Ja lekker, zeg ik, want ik vind bijna ieder moment eigenlijk wel geschikt voor een glaasje cognac. Hij verwijdert zich en ik heb nu de tijd om het vertrek waarin ik me bevind wat nader te bekijken. Veel donker hout en donkere kleuren. Velours gordijnen en groene, wollige vloerbedekking. Veel oude dingen. Het soort inrichting dat door veel mensen voor chic wordt gehouden, maar waar wat mij betreft de bezem van de 20ste eeuw wel eens door heen mag.

Ah, daar is Leonard alweer. Hij toont mij een fles die hij op beide handen laat rusten, de ene hand onder het kontje van de fles, de andere onder de hals, alsof hij een beebietje torst en dat zometeen gaat wiegen. Kijk, zegt hij, dit is dus een hele fijne cognac. VSOP, 17 jaar oud. Niet verkrijgbaar bij de Nederlandse slijter. Nee, zelf in Frankrijk gekocht bij een oude wijnboer die jaarlijks slechts een klein aantal flessen in de handel brengt. Nou ja, in de handel brengt.. ze zijn eigenlijk alleen voor intimi, tot welke groep hij zich gelukkig mag rekenen. Hij kent de oude man al heel lang en zoekt hem minstens 1 keer per jaar op.

Terwijl hij praat krijgt z'n stem steeds meer een Frans accent. O nee hè, denk ik geschrokken, het zal toch geen Francofiel zijn? Zo'n figuur die nooit uitgepraat raakt over de schoonheid van het Franse landschap en de Franse vrouwtjes, die bekent dat hij dan wel in Nederland geboren en getogen is, maar in zijn hart eigenlijk een Fransman is en zich pas thuis voelt als hij vanuit België de Franse grens passeert, die maar niet ophoudt de Fransigheid der Fransen te bezingen met hun zjwahduhvievruh.. Zometeen haalt hij nog een fotoalbum tevoorschijn waarin we Leonard naast de stuurs kijkende wijnboer kunnen zien staan die natuurlijk gewoon Pierre heet en een echte Franse alpinopet op zijn doorleefde kop heeft. En die Leonard Leonaaaar noemt, zo echt Frans. Leonard legt nu uit hoe

cognac gemaakt wordt. Eerst heb je witte wijn van maar liefst drie druivenrassen, te weten de ugni blanc, de folle blanche en de colombarde. Die wordt gedestilleerd volgens een methode die alambiek heet, en nee glimlacht hij, dat heeft niets met Suske en Wiske te maken.. Deze alambiek heeft 50 procent alcohol en daar gaat dan water bij waarna een tweede destillatiefase ingaat die bonne chauffe heet.

Dat klinkt goed zeg ik, en wijs aanmoedigend op de fles. Schenk dan maar eens in. Maar hij schenkt niets in. Nee, eerst moet hij nog van alles kwijt over de betekenis van het aantal sterren bij cognac, hoe meer hoe beter. Want dat heeft te maken met de ouderdom. En dan is er natuurlijk nog de juiste manier van bewaren. En de juiste drinktemperatuur. Ondertussen wordt mijn keel steeds droger en ik begin nu toch echt behoorlijk geïrriteerd te raken. Maar in plaats van wat in te schenken begint die Leonard nu over het glas waaruit cognac gedronken moet worden te oren. Veel mensen drinken cognac uit een verkeerd glas en dat schijnt hem echt aan het hart te gaan. Het enige juiste glas is een zogeheten schwenker, doceert hij. Hij zal me er even een paar laten zien en opent een wandmeubel met veel te veel houten krullen waaruit hij twee glazen tevoorschijn haalt die ik inderdaad als cognacglazen herken.

Ik vat weer moed, want zowel de cognac als de glazen zijn nu in ieder geval in hetzelfde vertrek aanwezig en het moment van de huwelijksvoltrekking tussen beide produktgroepen kan nu niet ver weg meer zijn. Maar nee, Leonard is nog niet klaar. Ogenschijnlijk hebben we te maken met twee identieke glazen. Maar dat is slechts ogenschijnlijk.. In werkelijkheid zijn er namelijk kleine, maar voor de kenner belangrijke verschillen aan te wijzen.. Nee toch..., denk ik terwijl ik mijn hartslag voel toenemen, hoe is het toch allemaal mogelijk. Wat is dat toch met die Francofielen? Dat ongelooflijke geouwehoer over de bijzonderheid van alles wat Frans is? Weet hij dan niet dat van alle Europeanen de Fransen het minst vaak onder de douche gaan? Stinkende viezerikken zijn het. En dan die eigendunk van ze en dat groteske gelul. Wel eens een boek gelezen van een Franse filosoof? Dik en zwaar genoeg om er een olifant mee buiten westen te kunnen slaan, maar niets dan complexe lucht en puberale dwarsigheid. Enorme woordwolken die.. Maar wacht, hij maakt de fles nu open, het gaat de goede kant op. Helaas, ook de fles blijkt 'zijn eigen verhaal' te hebben. Godverdomme man, vloek ik nu inwendig, wat kan mij

die fles nou schelen? Schenk nu toch eens in! Al kwam het uit een tankwagen!

Leonard is nu aangekomen bij het opwarmen van het glas. Ook heel belangrijk. En dat er niet meer dan een bodempje van de godendrank in de schwenker moet. En dan moet je dat bodempje in de schwenker laten ronddraaien zodat het aroma vrij komt en dan met je neus er boven.. Rechts van me staat op de brede vensterbank een bronzen engel van een halve meter hoog. Zal ik die eens pakken en er Leonard eens een flinke schwenker mee voor zijn harses verkopen? Of zal ik de engel der gerechtigheid met geweld in èen van zijn Franse neusgaten drijven zodat het bloed rijkelijk gaat stromen? Nee, daar kom je nooit mee weg. Ja, je zou de stervende Francofiel wel op de vloer achter kunnen laten, maar je hebt geen alibi. En natuurlijk zal je dan zien dat je tegen iemand gezegd hebt dat je vanavond naar die Leonard zou gaan, die onlangs door een onwaarschijnlijke reeks van toe valligheden tot je kennissenkring is gaan behoren. Nee, je zou gegarandeerd ingerekend worden en wat zou je dan tegen de rechter moeten zeggen? Nou, monsieur Leonard was net bezig een glas cognac voor me in te schenken toen ik ineens die engel greep en.. Nee, dat wordt minstens 20 jaar cel. Waarom moeten mensen zoals ik dit zich laten welgevalen zonder iets terug te kunnen doen? Waarom worden de slachtoffers gestraft en gaan de daders vrijuit? Is er dan geen gerechtigheid meer? Waarom zwijgt de politiek? Waar is de verlossing? Is er iemand die me kan bevrijden? Iemand.. Ergens.. Help..

06/04/2004:

Survival

Het lijkt zo aanlokkelijk: je vakantie doorbrengen op de bodem van een meer.

Maar pas op! Menigeen zag zijn droom in een nachtmerrie verkeren door een gebrek aan voorbereiding en het onderschatten van de gevaren van een verblijf onder water. Zorg er voor altijd voldoende lucifers bij u te hebben, zodat u een vuur kunt aanleggen om de aandacht te trekken van overvarende veerboten als u bent verdwaald.

Ook een volwassen tijger mag niet in uw overlevingspakket ontbreken: een langdurig verblijf onder water heeft een negatief effect op uw moreel. Als u de moed dreigt te verliezen haalt u de tijger tevoorschijn en laat u inspireren door zijn krachtige, op overleven ingestelde uiterlijk. Zorg er wel voor dat zijn staart droog blijft, want een tijger met een natte staart kan onverziene problemen opleveren. Daarover kan kapitein Robert Johnson van de Britse RAF meepraten.

In de zomer van 1999 ondernam hij een poging om over de bodem van het Gardameer naar de andere kant te lopen. De weersvooruitzichten leken gunstig, maar hij had er niet aan gedacht de effecten van het beruchte Kom-effect in te calculeren, en raakte jammerlijk de weg kwijt. Toen hij aan het eind van zijn krachten was haalde hij de tijger tevoorschijn. Maar hij had er niet aan gedacht de staart droog te houden, en de tijger begon het verzameld werk van Seth Gaaikema voor te lezen. Helemaal! Twee dagen later werd hij op het nippertje gered door een passerende vissersboot.

Maandag, 18 Juli 2005

Terreinwagen

Beste lezer,

U heeft een terreinwagen aangeschaft. Eindelijk. En u heeft gelijk. Want het was gewoon geen doen meer. Het werd echt te gek. Dat u iedere ochtend om kwart over vijf met lieslaarzen aan het moeras voor uw voordeur moest doorworstelen om uw Opel voor de zoveelste keer tot aan de assen in de bagger weggezakt aan te treffen. En voor u dan weer een boer met een tractor had gevonden om de zaak los te trekken! En dat was dan nog maar het begin van de ellende...

Nog levendig herinnert u zich dat u op een berghelling van twintig procent met het zweet in de handen een achterwiel tot boven de peilloos diepe afgrond voelde wegglijden. Want u had geen terreinbanden. En geen vierwielaandrijving. En hoe lastig was het niet om met de hand al die omgewaaide bomen van de rijweg te verwijderen? En hoeveel tijd ging wel niet heen met het zoeken naar een doorwaadbare plek in de rivier? En wat was het niet vervelend om in het Safaripark telkens op een ladder te moeten klimmen om de giraffes te kunnen voeren?

Maar dat alles is nu verleden tijd. Want u heeft een terreinwagen aangeschaft. Eindelijk. Met vierwielaandrijving. Met een bergversnelling. Met een krachtige, elektrisch aangedreven lier. En banden zó groot dat zelfs het meest zompige moeras er geen grip op kan krijgen. U heeft gelijk. Want het was geen doen meer. Het werd echt te gek.

Van harte gefeliciteerd!

3 februari 2013

Tussen droom en daad (1)

Er zijn van die projecten die wel bedacht maar nooit uitgevoerd worden. Daarvan heb ik zelf ook een voorraadjie. Zo meende ik een jaar of dertig geleden dat de wereld dringend behoefte had aan draagbare watervallen. Want watervallen waren er meer dan genoeg – grote en kleine, natuurlijke of door de mens aangelegde zoals die in Central Park – maar ze hadden allemaal een tekortkoming gemeen, namelijk dat ze niet draagbaar waren. Want hoe plezierig zou het wel niet zijn als iedereen over een draagbare waterval kon beschikken die men overal mee naar toe kon nemen? Met behulp van mijn rudimentaire tekenvaardigheid werkte ik het idee globaal uit in wat knullige schetsjes. Het zou een grotendeels doorzichtige koffer moeten worden, gewoon met een handgreep aan de bovenkant. Binnenin zat de waterval die van energie werd voorzien door een batterij of wat zonnecellen. Hij moest er zo echt mogelijk uit zien met stenen en gras en misschien zelfs een boompje en wat struiken. Je kon in speelgoed- en hobbywinkels voor modeltreintjes van alles kopen om een miniatuurlandschap te maken waar ze doorheen konden rijden, daar moest wel iets mee te doen zijn, maar dat waren details die ik later nog wel eens zou uitzoeken. Maar nee dus, het is er nooit van gekomen. Jammer eigenlijk, want stel je eens voor hoeveel vrolijker het straatbeeld zou zijn als iedereen zijn of haar eigen privéwaterval met zich meedroeg. En de kleintjes een minikoffertje met alleen een niet werkend statisch modelletje zonder water. Want kinderen maken toch altijd alles kapot.

Vrijdag, 9 Mei 2008

Uitroeptekentrut

Volgens mij ben jij een uitroeptekentrut.

Een wat?

Een uitroeptekentrut.

Wat is een uitroeptekentrut?

Dat is een trut die zonder reden achter iedere zin 1 of meerdere uitroeptekens zet.

Ik zet helemaal niet achter iedere zin een uitroepteken!

Kijk, daar doe je het weer.

Wat?

Er een uitroepteken achter zetten.

Ik zet helemaal niet overal een uitroepteken achter!!

Jawel, 2 nu zelfs.

Welnee, hoe kom je er bij!!!

Ik zie ze toch staan? Maar het is niets bijzonders hoor. In iedere straat woont minstens 1 uitroeptekentrut. Meestal is zij ook verantwoordelijk voor de organisatie van de jaarlijkse buurtbarbeque: Komt allen!! Het wordt reuze gezellig!!!

Hoe weet jij dat...

Vaak is zij, hoewel zelf in het bezit van twee honden, voorzitter van de Actiegroep Hondespoep: Wij willen geen hondespoep! Op onze mooie fijne stoep!

Nou, dat is al weer een tijdje geleden en...

En penningmeesteres van het Overlegplatform Rubbertegels Kinderspeelplaats.

Maar...

En heeft zij al 27 fotoalbums volgeplakt met familie- en vakantiekiekjes, voorzien van onderschriften als: Reeds bij het krieken van de dag waren wij uit de veren!

Hoe..

De heerlijk verse broodjes werden smakelijk verorberd!!

Ja maar...

Opa Flip had de dag van zijn leven in Madurodam!!!

Ja maar...

Het koekhappen op Koninginnedag was weer een daverend succes!!!!

Ik... ik... Jij bent gewoon een grote zak!!!!

Kijk, doe je het weer..

09/01/2004:

Vakantie

Ik moet even met je bijpraten, want we zijn op kampeervakantie geweest! Net als altijd hebben we op natuurcamping Het Bokkedeel gestaan! Fantastisch! Er is daar namelijk helemaal niets! Geen elektriciteit, geen stromend water, heerlijk! Zodoende konden we ons van ganser harte overgeven aan de talloze activiteiten, zoals het op de fiets boodschappen doen, het op elkaars kinderen passen en het urenlang voor ons uitstaren! Zalig! Voor de kinderen was er hossen in de Jojo, en 's avonds hebben we ons van ganser harte overgegeven aan het hutjemutjekoken in het noodtoilet! Daarna gingen we met allemaal heerlijk jonge gezinnen discussieeren over de vraag of vrolijk gekleurde tenten al dan niet 'moesten kunnen'! Nou, de gemoederen raakten behoorlijk verhit! Gelukkig had iedereen drank meegenomen zodat we onbekommerd konden genieten van de Sisi en de Chocomel! Ook waren er allerhande lekkernijen voor tijdens het babbelen, zoals stroopwafels, spritsen, cake-jes, zelfgebakken boterkoek, pinda's met en zonder zout, chocolaatjes, zoete en zoute dropjes, chocoprinsen, chips, kroepoek en diverse repen! Het was zo gezellig dat de meeste van ons pas om half tien in bed lagen! Volgend jaar dus weer!

Maandag, 26 September 2005

Vakantie 2

'Ja, en toen kwamen we dus op die camping en toen was het mooi weer. Maar de volgende dag toen begon het te regenen. En de dag erop ook. En het bleef maar regenen en regenen en regenen. En toen werd de hele camping een grote modderpoel. En toen dachten we eerst nog dat het wel een keer zou ophouden met regenen. Maar dat deed het dus niet. Want het bleef maar regenen en regenen en regenen. En toen dachten we: waren we nu maar naar die andere camping gegaan, want eerst hadden we eigenlijk naar een andere camping willen gaan, in een ander land ook. Maar daar waren we dus niet heen gegaan. Want we waren naar deze camping gegaan. En toen dachten we: als we niet naar deze camping waren gegaan maar naar die andere, dan waren we nu daar geweest en niet hier. Ja, zulke dingen denk je dan. Maar ondertussen zit je dus op de verkeerde camping. Terwijl je net zo goed op de goede camping had kunnen zitten. En toen besloten we dus om maar weg te gaan. Want op deze manier was er geen lol aan. Met al die regen. Er spoelde de hele tijd zoveel water door de tent heen dat je helemaal niet meer nog apart onder de douche hoefde. Dus toen zijn we maar gaan inpakken. En toen we daarmee klaar waren, wilde de auto niet starten. Want de elektronica was nat geworden. In oude auto's zit geen elektronica dus die kan dus ook niet nat worden. Maar wij hebben dus een nieuwe auto. Nou ja, nieuw, hij is twee jaar oud. Maar dat is toch nog wel behoorlijk nieuw. Maar goed, hij deed het dus niet. En toen hebben we de wegwacht maar gebeld. En toen die na drie uur eindelijk kwam, wilden ze ons eerst niet eens helpen omdat we een of ander pasje niet hadden. Maar toen hebben ze de auto toch nog gemaakt. Tegen contante betaling. Maar toen was het inmiddels dus wel al donker en ik hou er niet van om in het donker te rijden. Dus toen moesten we nog een nacht blijven. Maar om nou die hele auto weer uit te gaan pakken... Voor die ene nacht... Dus toen hebben we de luchtbedden maar weer opgeblazen en in het gangetje van het

toilethok gelegd. Want dat stond op een heuveltje en daar was het dus niet zo nat. Van het water. Wel van de urine natuurlijk. En toen hebben we daar dus geslapen. Nou ja, geslapen... Ik wist niet dat er 's nachts zoveel mensen naar de wc gingen. Maar goed, we wilden toch vroeg op. En toen we om zes uur 's ochtends naar buiten liepen... Wat denk je? Hartstikke mooi weer!

Maandag, 7 Augustus 2006

Vakantie 3.1

Hier volgt dan het beloofde reisverslag:

We vertrokken om elf uur. Er was wind, soms uit het noorden, soms uit het noordoosten. Soms ook uit andere richtingen, het varieerde. De fietspaden waren bestrooid met gebroken schelpjes. Dat knispert gezellig onder de wielen, maar de scherpe randjes kunnen soms een lekke band veroorzaken. Daardoor lieten wij ons echter niet van de wijs brengen. We genoten volop van wat moedertje natuur te bieden had. Rond halftwee zagen we een bonte kiekendief. Henk wilde hem fotograferen, maar tegen de tijd dat hij zijn fototoestel uit de fietstas had gehaald, bleek de vogel – letterlijk – gevlogen! Rond drie uur hielden we halt bij een pittoreske uitspanning waar we een lichte lunch genoten. We zagen verscheidene vrouwen met kinderwagens. Maar ook mannen die liefdevol met de kleintjes omgingen. Dat is hier in Noorwegen wel anders dan bij ons! Daarna vervolgden we onze weg in de richting van Kjeppersfjord. De wind was inmiddels gedraaid en we hadden hem nu in de rug. Althans, bijna. Soms hadden we hem recht in de rug, soms ook schuin. Al met al schoten we lekker op. Rond halfvijf vreesde Henk een lekke band te hebben, maar het bleek loos alarm. Nadat we de – inderdaad wat zachte – band hadden opgepompt, vervolgden wij onze weg. Rond halfzes begonnen we wel wat trek te krijgen. Gelukkig hadden we nog een paar gevulde koeken in de bagage zitten, die we smakelijk verorberden. Nee, niet de bagage, gekkerd, maar de gevulde koeken! De avond begon nu langzaam te vallen... Volgens onze kaart moesten we nog zes kilometer fietsen voor we bij de camping waren. Nou, dat waren er dus wat meer, waardoor we in het donker de tent moesten opzetten.

Daarna hadden we inmiddels weer flink wat trek gekregen en begaven ons naar het vlak bij de camping gelegen ". Het eten was niet geweldig en ze hadden geen bier, althans geen bier met alcohol erin. Wel alcoholvrij.

Niettemin waren onze buikjes na afloop genoeg gevuld om het een paar dagen uit te kunnen houden, wat maar goed was ook, want van de prijs schrokken we ons een hoedje! Alles is hier trouwens duurder dan bij ons. Vooral alcohol en sigaretten, maar gelukkig roken en drinken we niet. Een Duits stel vertelde ons dat de werkloosheid in deze contreien al jaren rond de drieëneenhalve procent schommelt. Inmiddels was het al tamelijk laat geworden, dus besloten we om maar een uiltje te gaan knappen. De volgende ochtend waren we al weer vroeg uit de veren. Na de tent te hebben afgebroken en opgeborgen, bestegen wij onze fietsen om onze tocht te vervolgen. Het was weer bewolkt weer, maar volgens het weerbericht zou het niet gaan regenen.

Vakantie 3-2

(Vervolg op ' ')

Allereerst komen we bij een pittoreske uitstulping waarbij we direct reserveren voor de avond. Er is een gerenommeerd fietspad waarmee je het gehele eiland bestrijkt. Aan het eind van het eiland is een drinkgelegenheid waar wij gretig gebruik van maken. We fietsen langs de zuidkust terug naar het enige dorp op het eiland dat nog de rust en huizenbouw uit de achttiende eeuw vertegenwoordigt. 's Avonds uit eten in pittoresk restaurant. De snelheid is niet groot, maar het eten daarentegen smaakt optimaal. De 'uitbaatster' (gastvrouw) is duidelijk aanwezig en weet zich verbaal goed te verwoorden. In het donker fietsen we naar 'huis' en genieten van een welverdiende nachtrust.

De volgende dag is het korte-broekenweer. We stoppen bij een oude boerderij die als museum is ingericht met alle oudheidkundige zaken van bedstee, kaasmakerij en kelder toe. Het ziet er goed uit en dan te bedenken dat ze dat in de zeventiende eeuw ook konden zonder alle mechanische middelen waar we nu kunde aan hebben.

Op de weg terug moeten we tegen de wind opboksen. Boodschappen worden gedaan voor het nuttigen van stokbrood met kaasjes.

's Avonds belanden we in het 'Piratenhuis', dat ook refereerde aan de naam door geen alcohol te mogen schenken. Het eten had geen entourage, maar was prima weg te krijgen. We kregen meer een idee van een opvanghuis voor daklozen, met name toen er een aangeschoten/dronken man binnenkwam en daar ging zitten om een maaltijd te nuttigen. De ober was een Noor die geen woord over de grens sprak en zo af en toe geholpen werd door een opa die geen stap te veel zette, zeker niet voor de prijs.

Al met al hebben we onze ogen uitgekeken en was de prijs prima gerelateerd aan de service en wat we gekregen hebben. Terug in de tent sluiten we de avond af met een spelletje. De volgende dag waait het flink uit het noordwesten. Dit in tegenstelling tot gisteren toen de wind meer uit noordoostelijke richting woei.

Na een douche en een petit déjeuner lopen we naar het kustcentrum toe vol wetenswaardigheden over de zee en het water. Er zijn veel doe-dingen die voor kinderen erg leuk zijn, niet alleen voor hen, want ook wij genieten wel van dit stukje educatie. We zien wel dat we nog veel moeten leren als we zelf willen gaan vissen en dan te benoemen wat het voor vis is en hoe te fileren. We sluiten de dag af met eigen hobby's en even toekomen aan jezelf. Tot 23.00 uur is het zo licht dat je zonder licht een boek kan lezen! Dit heeft absoluut te maken met het Noorderlicht. De nacht gaat voorbij met regen, harde wind en daarna windstilte. Dat belooft nog wat voor morgen!

Maandag, 30 Oktober 2006

Vakantieverslag E. 2006

Na heel veel drukte op ons beider werk voor ons vertrek de vouwwagen schoongemaakt en ingepakt. De rest van de week benut om wat laatste dingen te regelen en natuurlijk de auto vol te laden. De wekker op 04.00 uur gezet.

Zondag 23 juli

Na een slechte nacht met weinig slaap en veel muggen is het nog donker als de wekker gaat, maar iedereen is snel uit bed en al vlot zitten de laatste dingen in de auto. Nu is het wachten op Laurens die Lianne om half vijf komt uitzwaaien. Als hij er om 5.00 uur nog niet is en Lianne hevig op de bank in de tuin zit te huilen, mag ze hem van ons bellen. Helaas neemt hij zijn mobiel niet op, dus dan toch maar het vaste nummer gebeld. Gelukkig is zijn moeder verloskundige, dus die neemt meteen op, gewend als die is aan nachtelijke telefoontjes. Ze zal hem meteen wakker maken, zegt ze, en warempel na vijf minuten komt Laurens op zijn fiets aangestormd. Nog even een innig afscheid en om 5.15 uur dan toch eindelijk vertrokken met naast de auto Laurens fietsend tot aan de provinciale weg. Lianne is nog een tijdje een beetje sip en af en toe hoor ik een snikje. Het is ook heel wat om elkaar bijna drie weken niet te zien. Om 7.10 uur zitten we al op de ring van Antwerpen. Zo gaat ie goed. Na Antwerpen wil ik stoppen voor koffie en ben ik aan de beurt om het stuur over te nemen. Bij de eerstvolgende benzinepomp is het echter zo druk dat we besluiten door te rijden naar de volgende benzinepomp over 29 kilometer. Ik ben dan wel aan koffie toe, want anders dan voorgaande jaren hebben we geen thermoskan koffie mee omdat ik zo slim ben geweest om onze enige koffiefilters al in de kar in te pakken. En om nu de vouwwagen daarvoor open te moeten doen, is ons te veel werk. Na een heerlijk ontbijt ga ik om 8.45 aan het stuur. Voor Parijs mag Hans van mij weer het stuur overnemen, want dat vind ik toch wel vervelend, in die drukte rijden. Eerst moet Hans de TomTom nog zo

programmeren dat we in een ruime boog om Parijs heen kunnen. De zogenaamde Francilienne oftewel de N104 gaat met een flinke boog om Parijs heen. Volgens de site van de ANWB zijn er werkzaamheden op de N86 en kan je die weg maar beter mijden. Bovendien is er vandaag natuurlijk ook de aankomst van de Tour de France. Dat is nog best moeilijk dat programmeren, maar uiteindelijk lukt het Hans om de route erin te krijgen. Om 10.45 stoppen we voor een korte pauze, maar van plassen komt voor mij althans niets terecht, want Hans ziet dat op het toilet de poep aan de muur zit. Nou dank u wel, dan houd ik het wel op tot de volgende stop ergens voor Parijs, waar we ook willen lunchen. Voor Parijs hebben we ineens file, maar gelukkig moeten wij er al snel af, al wil de TomTom dat we anders gaan. Via de borden vinden we ook de weg wel, al is het een heel eind om, vinden we. Na Parijs komen we mensen tegen die we onderweg gepasseerd zijn en wel de N86 hebben gereden. Zij hebben wel een tijd in de file gestaan, maar uiteindelijk zijn we toch weer gelijk uit gekomen, dus heeft dat omrijden weinig nut gehad. We zijn dan ook vast van plan om op de terugweg gewoon de N86 te nemen. De eerste benzinepomp na Parijs is bij iedereen erg favoriet en alweer besluiten we maar om de volgende te nemen. Na een wat verlate lunch ga ik om 15.00 weer achter het stuur en vanaf nu is de weg erg rustig. Ik kan heerlijk twee uur aan één stuk 120 km per uur rijden. Dat rijdt fantastisch en zo schiet het lekker op. Om 17.00 uur weer een pauze net na afslag 10 (Montluçon), voor dit keer een ijsje en een uitgebreid bezoek aan het toilet. Hier is het wel schoon en het lucht lekker op. Om half zes neemt Hans weer achter het stuur plaats voor het laatste stuk van vandaag. Het is wel een hele lange dag zo en dat is ons wel aan te zien, denk ik. Na anderhalf uur vindt Hans het ook wel welletjes voor vandaag en gaan we bij Massiac de snelweg af. Meteen zien we een hotel en hebben ze twee kamers accompagner voor ons vrij. Wat een goed systeem met zo'n tussendeur. Zo kunnen ze de kamers ook apart verhuren. Helaas is er geen zwembad bij het hotel, al vinden de kinderen dat niet meer zo erg nu ze wat groter zijn, maar erger is dat er ook geen airco is, dus wordt het een warm nachtje. We moeten vooraf betalen, maar dat is normaal als je maar een nacht blijft en de prijs van 108 euro is ook alleszins redelijk, vind ik. Bij navraag aan de balie van het hotel gaan we in het dorp op zoek naar een pizzeria. Gelukkig maar, want zelf hadden we het niet kunnen vinden. We eten er pizza's en spaghetti met drinken erbij voor maar 40 euro!!, waar je op de autoroute alleen een paar broodjes voor krijgt. We

laten het ons heerlijk smaken en zelfs Jeroen eet zijn hele pizza met smaak op. Het is een heel leuk dorpje met kleine pleintjes en smalle straatjes. We hebben alleen geen zin om nog door het dorpje te lopen en zijn al snel terug bij het hotel. Nog even badderen en dan lekker onder de wol. Het was een lange dag en ik ben behoorlijk moe, dus gaan we vroeg naar bed. Om 10.00 uur liggen we allemaal in ons mandje.

Wordt vervolgd.

E.

Vrijdag, 2 November 2007

Van die dingen

Weet je, je moet oppassen dat sommige abberaties zich niet lusvormig ophopen. Want dan krijg je filevorming in je feedback, om nog maar te zwijgen over de roestvorming op de interne schakels. Als je de teugels te veel laat vieren zit je voor je er erg in hebt in een situatie die je ergens aan doet denken, je weet alleen niet wat. En dan kun je bruggen bouwen wat je wil, de correlatie met zwindende verdwijningen zeult dan als water dat de boer laat lopen omdat het seizoen reeds afgelopen is terwijl de kroppen nog op stal staan. En als dat dan samenvalt met het inzakken van de meterstand kun je het anker niet meer over een andere boeg gooien, en raak je aan lager wal in plaats van dat je het ruime sop kiest. Vaak wordt gedacht dat het louter een kwestie is van latrines graven, waarbij men dan over het hoofd ziet dat er op de hei geen lucifers groeien. Kortom, dat schiet niet op. Maar men is staande ziend en ziende staand en wil het gewoon niet weten, met of zonder leesbril. Aan het gloeien alleen al zou men kunnen weten dat er een programma omgekeerd wordt afgespeeld, maar men kan de voet niet van het gas krijgen, de trekhaak blijft twijfelachtig en zelfs onder de moeilijkste omstandigheden blijven de sappen doorstromen alsof er geen warenwet bestaat. En dan kijken ze nòg raar op als de wortels losschieten en het stopcontact afgedekt blijft. Ja, ik trek me er niets van hoor, en ga gewoon door met het ze uitleggen, maar soms vraag je je wel eens af waar je het eigenlijk voor doet. Van die dingen ja, van die dingen...

Vrijdag, 13 Juni 2008

Verroest

Er was eens een oude auto waarop de tijd duidelijk haar sporen had achtergelaten: verf was er niet meer te bekennen en tot in de kleinste hoeken en gaten heerste de roest. De auto voelde zijn einde naderen en zei tot de roest: als je zo doorgaat is er binnenkort niets meer van me over en dan is het ook met jou afgelopen. Want als jij helemaal mij bent geworden zal ik uit elkaar vallen en jij dus ook. Nu ben je nog een samenhangend geheel, maar dan zal je nog slechts uit miljoenen kleine roestdeeltjes bestaan die door de wind de vergetelheid in zullen worden geblazen. Dat schiet niet op, dus je kunt beter ophouden met je uit te breiden. Daar zit wat in, zei de roest, maar ondertussen ging hij gewoon door met waar hij al die tijd al mee bezig was, want zo is roest nu eenmaal, het zit in hun aard en ze kunnen er niets aan doen. Dus viel de auto al snel helemaal uit elkaar en de roest dus ook. Binnen de kortste keren waren de roestdeeltjes over een grote oppervlakte verspreid en als je heel goed luisterde kon je op allerlei eenzame plekken een zacht geweeklaag horen: papa.. mama.. waar zijn jullie? Ik wil naar huis.. Maar er was niets meer aan te doen.

Woensdag, 30 Mei 2007

Verstandelijk uitgedaagd

Of ik voor Het Blaadje niet een stukje wilde schrijven over de plaatselijke geestelijk gehandicapten, mede omdat ze net een nieuw pand hadden betrokken. Nu heb ik het niet zo op idioten, maar je wil de beroerdste niet zijn, dus heb ik me begeven naar de H.Worststraat nummer 11, een statig en goed onderhouden eind-negentiende-eeuws pand waar ik na het bestijgen van drie monumentale stenen traptreden aanbel.

Even later wordt de deur geopend door een bebaarde man van middelbare leeftijd die me vriendelijk vragend aankijkt.

Ik ben van Het Blaadje, zeg ik, en ik kom voor de gekken. De glimlach van de man bevriest, maar hij hervindt zich en zegt: Gekken hebben we hier niet.

Nou ja, reageer ik, geestelijk gehandicapten dan.

Wij spreken liever van 'verstandelijk uitgedaagden', zegt hij.

Hahaha, lach ik, ja, zo kan je ze natuurlijk ook noemen, hoewel je je daarbij dan wel afvraagt voor wie de uitdaging geldt, voor de gehandicapten of voor hun omgeving! De man kan hier niet om lachen, maar geeft toch mee als ik hem opzij duw om me toegang te verschaffen tot een hoge, ruime hal waarop verscheidene deuren uitkomen. Waar moet ik zijn? vraag ik, ik bedoel waar zitten ze? We kunnen het best naar het dagverblijf gaan, stelt de man voor, daar zijn ze op dit moment creatief bezig. De tweede deur rechts.

Ik open de bordeauxrood geverfde deur en kom in een grote, in het zonlicht badende ruimte waar ongeveer een dozijn mafkezen aan tafels zit te knoeien met klei, papier en verf. We proberen ze zinvol bezig te laten zijn, stelt de man met de baard. Ik bekijk het werkstuk op het dichtstbijzijnde tafeltje.

Een kwijlende jongen zonder oogleden zit gebogen over een vormeloos hoopje klei. Wat moet dat voorstellen? vraag ik. Een kabouter, zegt ie. Een

kabouter? Ik vind het meer lijken op een drol van iemand met darmproblemen, zeg ik. Ja, je kunt wel zinnig bezig willen zijn, oreer ik verder, terwijl ik hem over z'n bol aai, maar een beetje klieren kan iedereen. Maar bijvoorbeeld een kerncentrale ontwerpen, dat is wel even andere koek! Voor bijval wend ik mijn hoofd naar de bebaarde man, maar die kijkt heel zuinig. Nou ja, zeg ik, het is toch zo? Neem nu die Jostiband, die bewijst toch alleen maar dat die imbecielen mongolen zijn? Je kunt ze toch veel beter gratis banden laten plakken voor de bevolking? Want er zijn in dit land miljoenen fietsen en die raken allemaal wel eens lek. En de volwaardige mensen hebben wel belangrijkere dingen te doen dan die te plakken, dus dat kan je beter aan die debielen overlaten. Na een cursus van drie maanden moeten ze het toch wel kunnen, en dan doen ze eens wat terug voor de maatschappij, want hier zitten ze alleen maar geld te kosten. En na elke tiende geplakte band wordt dan Willempie van André van Duin gedraaid, als beloning. Want dat vinden jullie wel leuk hè?

Ik begin nu Willempie te zingen en dans erbij in het rond. Willempie gaat er altijd in! Willempie maakt je blij van zin! Bloemkole! Bloemkole! Er staat een paard in de gang!

De bebaarde man diept nu een scheidsrechtersfluitje uit zijn ribfluwelen broek op en begint daarop hard te blazen. Een menigte hulpverleners stormt even later binnen en voor ik het in de gaten heb, lig ik buiten met een bebloed hoofd op de stoep. Nou, dat is dus wat mij betreft eens maar nooit weer! Want die gekken zelf zijn me reuze meegevallen, maar de mensen eromheen, die lijken wel niet goed bij hun hoofd!

Woensdag, 11 April 2007

Vreemd

Ik weet eigenlijk niet of ik er anderen mee lastig moet vallen, maar gisteren had ik een hele rare dag. Ik stond 's middags in de slaapkamer op de eerste verdieping wat wasgoed op te vouwen en wierp een terloopse blik op de tuin beneden (ik heb mijn tuin op de begane grond). Iets trok mijn aandacht en ik keek wat beter. Er stond een man in de tuin. Dat was op zichzelf al eigenaardig, want ik was alleen thuis en verwachtte geen bezoek. Maar nu komt het: Die man in de tuin was ik zelf! En dat kon dus helemaal niet, want ik was immers in de slaapkamer op de eerste verdieping! Nadat ik enigszins van mijn verbazing was bekomen, besloot ik de zaak aan een nader onderzoek te onderwerpen. Ik liep de trap af en door de woonkamer de tuin in. Maar de man – die ik zelf was – was nergens meer te bekennen. Toen keek ik omhoog naar het slaapkamerraam en schrok. Want de man stond nu in mijn slaapkamer door het raam naar buiten te kijken! Ik dus weer de trap op, maar in mijn slaapkamer was niemand. Ik keek door het raam in de tuin en daar stond die man weer. Dus ik weer naar beneden, maar in de tuin was niemand. Maar de man stond nu weer voor – of beter gezegd achter – het slaapkamerraam. En ik was het duidelijk zelf, of op zijn minst iemand die er frappant veel op leek. Dus ik weer naar boven, maar daar was dus weer niemand. Enfin, dit ritueel herhaalde zich 7 (zeven) keer en toen was de man definitief verdwenen. En – voor alle duidelijkheid – ik heb dus maar één trap. Daarna kreeg ik een erectie, wat ook al gek was, want ik heb mijn erectie altijd in de ochtenduren en niet 's middags. Behoorlijk vreemd dus, dit alles. En 's ochtends was er ook al iets merkwaardigs geweest, want in de brievenbus vond ik een aan mij geadresseerde gewatteerde envelop waarin een boek zat met de titel Alles over dwerghamsters en hun urine. En ik had helemaal niets besteld. Wat ik me nu afvraag, is of al deze gebeurtenissen iets met elkaar te maken hebben, of dat ze gezien moeten worden als afzonderlijke 'events' die zich

door een speling van het lot toevallig op een dag tezamen opgestapeld hebben. Ik weet niet of iemand hier iets mee kan, maar ik moest het gewoon even kwijt.

8 maart 2015

Vuurwerkincident in Dorpsstraat

In de Dorpsstraat in Stampersgat is vanmiddag een rotje ontploft waardoor verscheidene inwoners geschrokken zijn. Onze verslaggever Wouter Kamgaren sprak met een van de slachtoffers, mevrouw Jansen.

-

Mevrouw Jansen, kunt u vertellen wat er precies gebeurde?

-

Dat kan ik zeker. Ik stond vanmiddag om 2 uur - hoewel het ook iets later of vroeger geweest kan zijn, maar veel zal het niet schelen - vanmiddag zo globaal rond 2 uur dus stond ik op mijn balkonnetje de plantjes water te geven toen ik ineens een harde knal hoorde. PANG! dus, maar dan veel harder.

-

En mevrouw Jansen, wat ging er toen door u heen? Schrok u van die harde knal?

-

Jazeker, meneer Kamgaren, dat kunt u wel zeggen. Ik schrok mij een hoedje en liet van schrik pardoos de gieter uit mijn hand vallen. Bovenop een plantje dat helemaal geknakt raakte!

-

Een plantje?

-

Ja, een blauw viooltje. Het is geknakt en geplet. Ik heb het steeltje nog wel rechtop gezet en er een plakbandje omheen gedaan maar ik denk niet dat het nog goedkomt. En dat allemaal vanwege dat rotje. Zoiets zou toch niet mogen gebeuren, meneer Kamgaren?

-

Het mág ook niet mevrouw Jansen, want vuurwerk afsteken is alleen op Oudejaarsavond tussen 22.00 en 2.00 uur toegestaan, dus u kunt bij de rechter een eis tot schadevergoeding indienen.

-

Dat zal ik zeker overwegen, meneer Kamgaren, maar nu moet ik gaan want de aardappels staan op.

-

Het vuurwerkincident heeft in Stampersgat diepe sporen nagelaten, want mevrouw Jansen was beslist niet de enige die geschrokken is.

-

In verband met mogelijke traumatisering van de slachtoffers, opvang en eventuele geestelijke begeleiding en ondersteuning, voeren in het buurthuis dat als tijdelijk crisiscentrum is ingericht, vertegenwoordigers van diverse instanties koortsachtig overleg over een plan van aanpak, maar bijzonderheden daarover kunnen we pas in de loop van de avond verwachten.

Maandag, 2 Juli 2007

Wees blij

Het lot is grillig en het leven onrechtvaardig, daar is niets aan te doen. Maar als we weer eens door de voorzienigheid hardhandig om de oren zijn geslagen, hebben we de neiging om ter vergelijking te kijken naar mensen die het beter lijken te hebben getroffen dan wij. Terwijl het natuurlijk meer troost biedt om een vergelijking te maken met degenen die het nog zwaarder hebben te verduren. En die zijn er altijd.

Neem nou Jaap de neger. Jaap de neger, ja, u leest het goed. En u voelt meteen dat er iets niet lekker zit. U hebt het gevoel dat een neger geen Jaap dient te heten. Dat het niet kàn. Nou ja, het kàn wel, maar het hòort niet. En dat is nou precies wat àlle mensen denken als ze aan Jaap worden voorgesteld. En Jaap weet dat. En hij vindt het niet leuk. Maar ja, wat kan hij er aan doen? Maar dat is nog niet alles. Jaap is namelijk ook nog Moslim. Niet dat hij er veel aan doet, maar hij is het toch. En dat werkt ook niet in zijn voordeel, want hoewel het geloof in Allah niet dommer is dan het geloof in andere Goden, hebben Moslims de laatste jaren te kampen met een dalende populariteit. En dat voelt Jaap heel goed. Maar we zijn er nog niet, want Jaap is ook nog homosexueel. En dat gaat er bij zijn geloofsgenoten niet zo soepel in. Daar bovenop komt dat Jaap een dwerg is. Maar Jaap is net één centimeter te lang om lid te mogen worden van de Dwergenclub. Ja, ze vonden het zelf ook lullig, de mensen van de Dwergenclub, maar ze moesten toch 'ergens een grens trekken'. Jaap vindt dat iedereen die 'zich een dwerg voelt' een dwerg is, maar zo ver willen ze bij die club niet gaan. Al met al kun je niet zeggen dat Jaap het erg getroffen heeft. En daar komt dan nog bij dat hij al drie maanden aan de slingerschijt is. Het is bar en boos en spuit aan alle kanten eruit, zodat Jaap soms gewoon niet meer weet waar de diarree begint en hijzelf ophoudt en omgekeerd.

Nee, Jaap is niet te benijden. Dus als u binnenkort op uw loszittende wc bril de krant zit te lezen en na gedane zaken opstaat waarbij de bril aan uw

billen blijft plakken tot u rechtop staat, waarna hij met veel lawaai achter de toiletpot stort, en u zich dan omdraait en voorover buigt om hem op te rapen waardoor uw bril van uw neus glijdt en in de toiletpot valt die u nog niet had doorgetrokken, wees dan niet boos of verbitterd, maar denk aan iemand die er slechter aan toe is dan u.

En wees blij.

Wees blij dat u die ander niet bent.

Wees blij dat u bijvoorbeeld Jaap de neger niet bent.

Maandag, 20 Augustus 2007

Werk werk werk

Onlangs realiseerde ik me weer eens dat er in Nederland weinig mannen van mijn leeftijd kunnen zijn die in hun leven net zo weinig betaalde arbeid hebben verricht als ik en dat het zelfs niet uitgesloten is dat ik op dit punt recordhouder ben. En dat het op de een of andere manier zonde zou zijn om niet eens uit de doeken te doen hoe dit allemaal zo gekomen en gegaan is.

Ter inleiding wil ik iets vertellen over een documentaire die ik ooit op de tv zag, waarin een aantal jonge muizen - maar het kunnen ook ratten of varkens zijn geweest, u moet zelf maar invullen wat u het beste uitkomt - een soort labyrint werden ingestuurd. Al spoedig bleken er qua gedrag twee soorten te zijn, die ik vanaf nu soort A en soort B zal noemen. Soort A stormde zeer levenslustig, enthousiast, onderzoekend en actief het doolhof in, mateloos nieuwsgierig naar wat er zich achter iedere volgende bocht zou bevinden, ook al was dit dan altijd weer zo'n beetje hetzelfde.

Voor het menselijke equivalent van deze soort kunt u denken aan de helaas [hè hè hè] te vroeg overleden krokodillenworstelaar Steve Irwin en zijn vrouw, Jan Peter Balkenende, of Kees van Kooten, die allen voortdurend manisch over de aardbol stuiteren en alles even leuk, mooi, geweldig en interessant lijken te vinden. Soort B daarentegen had er duidelijk minder zin in en betrad onwillig, en pas na van achteren geduwd te zijn, half slaperig het labyrint, aarzelend en voorzichtig de weg zoekend, soms zelfs na een halve meter al weer teruglopend alsof ze het allemaal al wel gezien hadden. Voor de menselijke tegenhanger moet u zich een combinatie van Levi Weemoedt, Oblomow en Gerard Reve voorstellen, ongeveer, types die het meer 'van thuiszitten moeten hebben'.

U voelt nu vast al aankomen dat ik tot soort B behoor, maar dat voelt u dan verkèèrd aankomen, want soort B is in vergelijking met mij nog een wonder van activiteit en ondernemingszin. Nee, om mijzelf in dit verband te kunnen classificeren heb ik soort C moeten verzinnen, een soort die in de

vrije natuur vrijwel uitsluitend in plantaardige vorm voorkomt. Waar, als het over mensen gaat, soort B een grote onwilligheid vertoont op het gebied van het verlaten der eigen woning, daar mag men in het geval van soort C gerust spreken van een vrijwel totale weigering. Sterker nog, het gaat niet te ver te beweren dat soort C de allergrootste moeite heeft buiten twee heel bepaalde ruimten binnen het huis te geraken, te weten de slaapkamer en het toilet. Men kan zelfs nòg verder gaan met specificeren en stellen dat soort C eigenlijk het liefst in het geheel niet uit bed wenst te komen en dit slechts doet wanneer het echt niet anders kan. Ieder weldenkend mens begrijpt natuurlijk onmiddellijk dat een dergelijk houding ten aanzien van het leven niet van de ene op de andere dag uit de lucht komt vallen, zoiets zit er meestal al van jongs af aan, dus van nature in. Zo ook bij mij. Het begon al bij mijn geboorte, want ik weigerde botweg naar buiten te komen. Wat uiteraard geen verbazing hoeft te wekken, want in een baarmoeder zit je lekker warm en beschermt en over de voedselvoorziening en het verwijderen van afvalstoffen hoef je je geen zorgen te maken. Een baarmoeder is eigenlijk een huis, slaapkamer en toilet in 1. Alles binnen handbereik en totaal verzorgd.

Wordt vervolgd.

Maandag, 25 Februari 2008

Werk werk werk 2

Waar was ik gebleven? O ja, ik zat dus van alle gemakken voorzien in de buik van mijn moeder te dagdromen. Het was er aangenaam warm en rustig, slechts nu en dan drongen er gedempte geluiden uit de buitenwereld door. Ik had het volkomen naar mijn zin en koesterde geen enkel verlangen naar een verandering van de situatie die wat mij betreft tot in lengte der dagen zou mogen voortduren.

Lange tijd ging het wat dat betreft naar wens, maar op een zekere dag gebeurde er iets vreemds: De wanden van mijn schuilplaats begonnen verontrustend te vibreren en de vloer uitbundig te golven.. Ik schrok me een ongeluk. Wat was dit? Je had toen nog geen internet dus ik kon geen informatie over dit verschijnsel bij elkaar googelen.. Maar even later namen de trillingen af en keerde de rust weer. Niets aan de hand dus kennelijk. Maar ik had het mis, want na een tijdje begon het opnieuw en ditmaal was het heftiger. Ik begon me nu echt zorgen te maken. Het was, hoe zal ik het zeggen... het was alsof de muren op me af kwamen..

Het is typisch menselijk om een ongewenste verandering van de status quo niet onder ogen te willen zien, en er gingen dan ook heel wat perioden van toenemende vervormingen van mijn woon- en verblijfplaats overheen voordat de verschrikkelijke waarheid eindelijk tot me doordrong: Men wilde me er uit hebben! De huur werd opgezegd! M'n moeder wilde van me af!

Me eenmaal bewust van de ernst van de situatie besloot ik met een grimmige trek rond de lippen mijn positie tot het uiterste te verdedigen en een ware titanenstrijd ving aan, die drie volle dagen en nachten zou duren, tijdens welke, naar ik later hoorde, mijn vader ettelijke malen de kraamkamer binnensmonds vloekend verliet en mompelde dat dit wat hem betreft 'eens maar nooit meer' was.[Een voornemen waar weinig van terecht gekomen is, want ik kreeg later nog twee zusjes. Maar dit terzijde.]

Nu ja, wat kan ik er verder over zeggen? Ik heb echt geweldig mijn best gedaan, maar uiteindelijk moest ik de strijd opgeven, en deed ik mijn intrede in de boze buitenwereld. Ik was helemaal blauw van alle inspanning en bracht niet de vereiste geluiden voort, hoe hard de vroedvrouw mij ook op het zitvlak kletste, en omdat zij katholiek was en vreesde dat ik reeds in dit prille levensstadium het tijdelijke met het eeuwige ging verwisselen, gaf zij mij een zogenaamde 'nooddoop' zodat ik in ieder geval vrij van erfzonde het hiernamaals zou betreden. Later ben ik ook nog eens 'officieel' gedoopt, wat een dubbele bescherming oplevert, zodat het nu wel heel raar moet lopen als ik niet in de hemel kom. Hoe dan ook, ik had, blauw van inspanning en zuurstofgebrek mijn intrede in de wereld gedaan en de terugweg was definitief afgesneden.

Maandag, 12 December 2005

Winter in Leusden

Donkere wolken pakten zich samen boven Leusden Centrum. Het was eind november en een gure wind streek langs de huizen in de Rozenstraat. In de keuken van nummer 13 schildte Anja van Bakel met woeste gebaren de aardappels. Anja was boos. Boos op de regering die had aangekondigd te gaan bezuinigen op de huursubsidie. Als bijstandsmoeder zou zij daarvan het slachtoffer worden. En ondertussen zouden de mensen met de hoogste inkomens er volgend jaar dankzij het nieuwe belastingstelsel weer eens op vooruitgaan. Het was altijd hetzelfde: de armen werden steeds armer en de rijken rijker. Nee, met deze reactionaire regering was het land ten dode opgeschreven. Door haar onbesuisde bewegingen waren de schillen dik en de aardappelen miezerig klein uitgevallen. Ze zette de pan met krielaardappeltjes op het vuur en draaide de gehaktballen om. In het keukenkastje keek zij naar de rij blikgroenten en probeerde te bepalen welke groente zij vandaag eens zou opwarmen. Uiteindelijk maakte ze een blik sperziebonen open, stortte de inhoud in een pannetje en zette het op een laag pitje. Zo, dat was dat. Het was inmiddels gaan regenen en Anja staarde door het keukenraam minutenlang in het zwarte gat van haar achtertuintje.

Het eten stond al enige tijd op tafel te dampen toen Anja de voordeur hoorde dichtslaan. Had Layla vanwege het slechte weer haar fiets op de zaak laten staan en was ze met iemand meegereden in de auto? Layla betrad nu de open 'leefkeuken' en zei: Ik heb mijn fiets op de zaak laten staan en ben met Suzanne in de auto meegereden. Vanwege de regen. En er staat ook een koude rotwind. Ja, zei Anja, ik dacht al dat je de fiets op de zaak had laten staan en met iemand was meegereden. Gelijk heb je, met die regen. En er waait inderdaad een gure wind. Een echte novemberwind. Je kunt goed merken dat de winter voor de deur staat. Ik dacht straks nog: Als ik Layla was zou ik de fiets op de zaak laten staan en met iemand in de auto meerijden. Want het is echt hondenweer.

Layla had inmiddels haar jas uitgetrokken en in de gang aan de kapstok gehangen. Ze nam plaats aan de gedekte keukentafel en bekeek fronsend de uitgestalde gerechten. Hè, gatver, alWEER sperziebonen! Als je het ergens anders beter kunt krijgen, ga je daar maar naar toe, reageerde Anja bits. Het is geen Soeki Jakkie, of hoe die dure buitenlandse troep heet die ze je bij Patrick thuis voorzetten, maar een eerlijke Hollandse maaltijd waar niets mis mee is. Je zou eens wat dankbaarder moeten zijn en je wat vaker realiseren dat er iedere dag duizenden kinderen sterven van de honger! O jee, gaapte Layla, daar gaan we weer..

Na het eten wasten Anja en Layla zoals gebruikelijk samen af waarna Anja koffie ging zetten. Terwijl zij daarmee doende was, vroeg ze of haar dochter misschien zin had om 'straks een spelletje te doen'. Nee, daar had ze geen zin in. Ze vond spelletjes 'kinderachtig' en ging languit op de driezitsbank liggen met de Veronica-gids. Anja liet van haar teleurstelling niets merken en zette de koffiekopjes op de met fraai imitatie natuursteen beklede salontafel. Wil je er een koekje bij? vroeg ze. Maar ze wist het antwoord al. Sinds ruim een jaar at Layla geen koekjes meer en deed ze zoetjes in haar koffie en thee. Want ze was doodsbang dat ze dik zou worden.

Is er vanavond iets leuks op tv? vroeg Anja. Maar ook daarop wist ze het antwoord al. Nee, klonk het vermoeid, alleen Terug van Gisteren. Maar dat is pas over een half uur. Anja nam plaats in de versleten fauteuil en nipte aan haar koffie. Heb je nog iets meegemaakt vandaag? vroeg ze. Nee, zei Layla, zonder uit de Veronica-gids op te kijken. Dat zeg je nu altijd, zei Anja. Er gebeurt toch af en toe wel eens iets op je werk? Dat kan toch haast niet anders? Niet echt, zei Layla, nou ja, we hebben vandaag de nieuwe gezichts crème van Pour Vous binnen gekregen. Er zit Alowa Vera in waardoor beginnende rimpels met dertig procent verminderd worden. Het is een kruidenextract, die Alowa Vera. Ik heb een proefflacon meegenomen. Zit in mijn jaszak. O, zei haar moeder. Ze had geen enkele interesse in zulke oppervlakkige zaken als cosmetica, kleding en schoenen, en zou liever zien dat haar dochter eens wat meer belangstelling toonde voor dingen die ECHT belangrijk waren, maar ze troostte zichzelf met de gedachte dat Anja nog jong was en nog helemaal aan het begin van haar menselijke ontwikkeling stond. En dan was er natuurlijk nog de puberteit die zo haar eigen eisen stelde...

Layla had inmiddels de Veronica-gids in een hoek gesmeten en staarde voor zich uit. Haar koffie liet ze koud worden. Je koffie wordt koud, zei Anja, maar ze kreeg slechts een onduidelijke grom als antwoord. De volgende vijftien minuten zwegen beiden. De stilte zoemde als een onheil, maar werd gelukkig al spoedig overstemd door het huilen van de wind die de regen in vlagen tegen de ramen sloeg. Begint Terug van Gisteren al? vroeg Anja. Zometeen, reageerde Layla lusteloos terwijl zij met de afstandsbediening de televisie aanknipte. Inderdaad!, galmde een opgewonden vrouwenstem door de leefhoek, het wast inderdaad veel schoner! Ik gebruik vanaf nu geen Middel X meer! En te zien was hoe een vrouw kordaat een wit kartonnen pak met daarop een grote, zwarte letter X met een demonstratief gebaar in de vuilnisemmer wierp. Kan het wat zachter? vroeg Anja. Haar dochter drukte even kort op de afstandsbediening en een keurig kortgeknipte man in pak met stropdas sprak hen toe: U wilt nu eindelijk uw droomkeuken! Maar waarom zou u te veel betalen? De geluidssterkte was nauwelijks geringer dan voorheen. En zo proberen ze je altijd maar weer geld uit je zak te kloppen! zei Anja geërgerd. Dat is geen probleem als je geld HEBT, riposteerde Layla.

Anja was net met ingehouden woede bezig een weerwoord voor te bereiden toen Terug naar Gisteren begon. Zoals altijd werd eerst verteld Wat Voorafging: Monica was zwanger van Justin, maar Justin had inmiddels iets met de ex van Rosita die op haar beurt een geheime relatie onderhield met de schoondochter van de buurvrouw die net een abortus had ondergaan tegen de zin van haar vriend in, die overigens nog steeds worstelde met zijn bisexualiteit.

Nadat Terug naar Gisteren was afgelopen, stond Layla op en verliet zwijgend de huiskamer. Wat ga je doen? riep Anja haar na, maar het antwoord was onverstaaanbaar. Zeker weer surfen en iemelen, dacht ze. Ondertussen was er op de televisie een consumentenprogramma begonnen. Deze keer zou aandacht besteed worden aan waar je op moest letten bij de aanschaf van potgrond. Want menigeen verkeerde in de veronderstelling dat het allemaal een pot nat was, die potgrond, maar daarin vergiste men zich dan schromelijk! Ook was er aandacht voor de – vaak aanzienlijke – prijsverschillen tussen elektrische tandenborstels. Anja bracht de koffiekopjes naar de keuken en waste ze af. Daarna staarde ze een tijdje naar de geplooid gordijnen in de woonkamer. Twee dagen was ze ermee zoet geweest, met het wassen van de gordijnen. Eerst de linkerhelft, daarna

de rechter. Want samen pasten ze niet in de wasmachine. Het resultaat was haar tegengevallen. Want het stond weliswaar buiten kijf dat ze schoner waren dan voorheen, maar de frisgele kleur die ze bij aankoop hadden gehad, was toch niet teruggekeerd. Dat viel ook niet te verwachten, want ze hingen er al jaren en de rook van zestig sigaretten per dag had natuurlijk ook zijn tol geëist, maar toch. Ze opende het keukenkastje onder de gootsteen en liet haar ogen lange tijd rusten op het voordeelpak Wasmiddel X...

Anja zette de tv uit en ging op de bank liggen. In haar hoofd nam ze de dag nog eens door: boodschappen gedaan, gestofzuigd, het tweede gordijn gewassen, eten gekookt. Een drukke dag dus. Eigenlijk had ze zich voorgenomen het aanvraagformulier voor de huursubsidie ook nog vandaag te zullen invullen, maar ze vond het mooi geweest. Ze keek op de klok. Negen uur. Over drie uur kon ze pas naar bed. Ze pakte een denksportblaadje en peinsde een tijdje over een woord van twintig letters dat met een h begon en op een k eindigde. Ook kwamen er – onder andere – een y, een t en een r in voor. Maar ze kon haar hoofd er niet bij houden en legde het blaadje op de tafel. Tien over negen inmiddels. Layla zou vanavond wel niet meer naar beneden komen. Even overwoog ze nog wat in de krant te lezen, maar aangezien ze haar woede over het schandalige kabinetsbeleid meteen weer voelde oplaaien, zag ze daarvan af. Zou ze misschien een flesje wijn opentrekken? Misschien maar beter van niet, dacht ze. Ze dronk gemiddeld anderhalve fles per dag en ze realiseerde zich wel degelijk dat dat iets te veel was. Maar nadat een harde windvlaag de regen tegen de ramen had gestriemd, veranderde ze van mening en liep naar de keuken. Uit het kastje linksonder haalde ze een fles Côtes du Rhône tevoorschijn en bekeek het etiket. Een euro en negennegenentig cent in de aanbieding bij de Aldi. Dat was toch geen geld! Ze had dan ook maar meteen zes flessen ingeslagen. Een heel gesjouw was het nog geweest. Tot haar voldoening zag ze dat de fles 0,75 liter bevatte. Meestal was dat 0,70 liter. Dus eigenlijk was het NOG goedkoper! Nadat ze de schroefdop van de fles had gedraaid, schonk ze een wijnglas tot tweederde vol. Want aan glazen die tot aan de rand volgegoten waren, herkende je de alcoholist. En het oog wilde natuurlijk ook wat: een glas dat voor tweederde gevuld was, zag er gewoon eleganter uit dan een glas waar geen druppel meer bij kon.

Terwijl ze van de leefkeuken naar de woonkamer liep, nam ze een slok uit het glas. Nou, dat viel niet tegen. Je zou nooit denken dat het maar 1

euro 99 had gekost. Haar buurman had nogal de neiging om de wijnkenner uit te hangen en ze zou hem eens een glas voorzetten om hem te foppen! Want het leek haar sterk dat hij zou raden dat dit kostelijke vocht van de Aldi kwam. Ze zette de tv aan. Oei, wat stond ie hard! Ze temperde het volume via de afstandsbediening. Een voetbalveld verscheen op het scherm. Bah, dacht ze, altijd en eeuwig dat voetbal, maar ze zocht toch geen andere zender. Een commentaarstem vertelde dat AZ tegen Roda JC had gespeeld waarbij de periodetitel op het spel had gestaan. AZ had gewonnen met 1 tegen 0. Het doelpunt was gevallen in de 89ste minuut. Roda JC was tijdens de eerste helft de betere ploeg geweest, maar was in de tweede helft ingezakt. Nu verscheen een blonde voetballer sprekend in beeld. Hij was moeilijk te verstaan omdat hij de tweede helft van ieder woord inslikte, maar hij wist toch duidelijk te maken dat zijn ploeg – Roda JC – volgens hem in de eerste helft 'de overhand' had gehad, maar in de tweede helft was weggezakt. Jammer, maar niks aan te doen. Soms zat het mee. En soms zat het tegen. De bal was immers rond. En een ongeluk zat in een klein hoekje. Nu verscheen de studio in beeld waar de presentator met de trainer van Roda JC de wedstrijd nog even doornam. Henk – ik mag toch wel Henk zeggen? Dat mocht. Henk, volgens mij had Roda in de eerste helft inderdaad het betere van het spel. Henk beaamde dit: In de eerste helft zat er bij ons gewoon meer voetbal in het spel, qua voetbal dan. Maar in de tweede helft was het steeds stroever gaan lopen. Er was 'sleet' in zijn ploeg gekomen die steeds verder 'wegzakte'. Toch was hij niet helemaal ontevreden, want zijn ploeg had weliswaar met 1-0 verloren, maar dat had net zo goed andersom kunnen zijn. Ondertussen had Anja haar glas leeggedronken en was naar de keuken gelopen om het opnieuw te vullen. Heel even overwoog ze de fles mee naar de kamer te nemen, maar zag daar toch maar van af. Want hoewel de kans klein was dat Layla zich vanavond nog zou vertonen, wilde ze toch niet het risico lopen dat haar dochter haar zou aantreffen met een nog bijna volle fles wijn op tafel. Het kwam haar voor dat dat een rare indruk zou maken. Ze was toch zeker geen alcoholiste? Terug in de woonkamer zette ze de tv af en luisterde enige tijd naar de regen die onvermoeibaar tegen de ramen sloeg. Zou ze misschien een plaatje opzetten? De Stones bijvoorbeeld? Sympathy for the devil? Please to meet you, hope you guess my name. But what's puzzling you is the nature of my game! Ja, dat waren nog eens tijden. De Stones, Bob Dylan, Clapton en Jimi Hendrix! Dat kwam nooit meer terug. Wat een

verschil met de zouteloze gladde deuntjes die regelmatig uit Layla's kamertje op de eerste verdieping de trap afwaaiden. Van die enge jongensgroepjes die door een reclamebureau in elkaar werden geflanst. Die jochies met hun griezelig witte gebitjes konden waarschijnlijk niet eens zingen of een instrument bespelen, maar de moderne jeugd tippelde erop en had niet eens in de gaten dat ze belazerd werden waar ze bij stonden. Alles draaide tegenwoordig om het uiterlijk, om de oppervlakte!

Bij nader inzien zette ze toch maar geen plaat op. Want het was al vrij laat en de Stones moest je hard draaien. Ze keek naar haar wijnglas op de salontafel en stelde vast dat het half leeg was. Volgens sommige mensen kon je daaraan merken of iemand een pessimist of een optimist was: pessimisten hadden het over een halfLEEG glas, optimisten repten van een halfVOL glas. Anja vroeg zich af wie van beide partijen gelijk had. Want ze konden moeilijk ALLEBEI gelijk hebben. Laten we uitgaan van een vol glas, dacht ze. Wat gebeurt er vervolgens? Er worden een paar slokjes uit genomen. Dan is het glas halfleeg. En daarna wordt het alleen nog maar leger. Tot het helemaal leeg is. Ze voegde de daad bij het woord en dronk het glas leeg. Nu is het glas leeg, dacht ze. Eerst was het glas vol, daarna was het HALFleeg, nu is het HELEMAAL leeg. Ze liep naar de keuken en haalde de fles wijn waarmee ze langzaam haar glas volschonk. Halverwege deze handeling dacht ze: Nu, althans daarnet, want het is al weer voorbij, was er even een heel kort moment waarop het glas halfVOL was. Maar dat duurde maar een onderdeel van een seconde. Omdat haar hoofd inmiddels duizelde van de wetenschappelijke inspanningen nam ze een grote slok uit haar glas – dat daardoor weer precies halfLEEG raakte – en probeerde tot een slotsom in deze kwestie te geraken. Na enige minuten peinzend voor zich uit te hebben gekeken, kwam ze tot de conclusie dat de pessimisten het bij het rechte eind moesten hebben. De optimisten konden alleen gelijk hebben in een universum waarin halflege glazen altijd onmiddellijk weer volgeschonken werden. Zodat er nooit, ooit, ergens een glas leeg zou raken...

Nog wat namijmerend over de kwestie keek ze naar de kat die net door het kattenluikje binnen was gekomen. Kleddernat was ie. Je hoorde altijd dat katten een hekel hadden aan water, maar dan was haar Blackie waarschijnlijk de uitzondering die de regel bevestigde. Terwijl ze haar inmiddels weer lege glas volschonk, vroeg ze zich af hoe dat eigenlijk kon. Hoe de uitzondering de regel kon bevestigen. Stel, dacht ze, dat je honderd

katten hebt die niet van water houden. Als er EEN kat is die van mening verandert en besluit om dagelijks in bad te gaan, dan klopt de regel dus eigenlijk al niet meer. En hoe meer katten tot hetzelfde besluiten, hoe minder er van de regel overblijft. Maar waarom zei dan iedereen dat uitzonderingen de regel bevestigden? Terwijl ze die juist ontkrachtten? Ik ben vanavond wel filosofisch bezig, dacht ze. De kat was inmiddels op de bank gaan liggen. Hij werd oud. Vroeger was hij gitzwart geweest, maar nu was zijn vacht doorwoekerd met grijze haren. Ook bewoog hij zich niet meer zo energiek als in vroeger dagen. Tja, wat wilde je, de tijd stond niet stil. Verdorie, nu was haar glas alweer leeg! Ze schonk het weer vol. Voor meer dan tweederde. Toe maar, dacht ze, het is binnenkort toch Sinterklaas. Moest ze daar dit jaar eigenlijk nog wel wat aan doen, aan Sinterklaas? Voor haarzelf hoefde het niet zo nodig, en Layla reageerde tegenwoordig uiterst lauw op ieder voorstel dat ze deed. Soms had ze het gevoel alsof ze voor haar nog maar nauwelijks bestond.

Nee, ze had zich indertijd toch wel iets anders voorgesteld van het moederschap. Ze wist het nog goed: op haar drieëndertigste verjaardag was het ineens spontaan in haar opgekomen. Om bewust voor een kind te kiezen. Waar het om ging, was dat BEWUSTE. Dat je niet net zoals iedereen zomaar voor de kat zijn kont aan het baren sloeg. Nee, BEWUST kiezen. Ineens dacht ze: Hoe zou het zijn om BEWUSTELOOS voor een kind te kiezen? Ze moest lachen en verslikte zich in een slok wijn. Na te zijn uitgehoest, schoot haar de probeerflacon van Pour Vous te binnen, die zich nog in Layla's jaszak moest bevinden. Ze liep naar de gang en viste het ding op. 'Met Aloe Vera' stond erop. Niet 'Alowa Vera' zoals haar dochter had beweerd. Ze vroeg zich af wat zoiets nou eigenlijk moest kosten. Vast niet weinig. Want er werden miljarden verdiend met cosmetica. Over de ruggen van de vrouwen die zich lieten wijsmaken dat ze hun gezicht moesten dichtplamuren en zich hullen in wolken van kunstmatige stank om de HEREN te gerieven... Bah, ze zette de flacon op tafel en schonk zich nog eens in. Ze schoot een beetje uit en het glas was nu tot de rand toe gevuld. Snel dronk zij iets uit het glas totdat het nog maar voor tweederde gevuld was. Want dat stond veel eleganter.

Ze nam nog een slok wijn: het glas was nu halfLEEG. Wat ook halfleeg was, was haar portemonnee. Meer dan halfleeg eigenlijk. Je kon zelfs wel stellen dat het bijna nooit voorkwam dat hij halfVOL was. Maar geld maakte niet gelukkig. Het kwam in het leven meer aan op de immateriële

dingen. Dat had ze haar dochter ook altijd voorgehouden. Zonder resultaat overigens. Ze was een beetje soezerig geworden van de wijn. Misschien moest ze zometeen maar in bed kruipen. Maar dat staartje wijn moest eerst nog maar even op. Want als je het bewaarde, smaakte het de volgende dag niet zo goed meer. Even later was niet alleen haar glas leeg, maar ook de fles was leeg. Helemaal LEEG. Zoals iedere avond poetste ze haar tanden in de leefkeuken en besteeg vervolgens de trap. Toen ze de deur van Layla's kamer passeerde, verhief ze haar stem om Welterusten te zeggen, maar er kwam geen antwoord. Misschien sliep ze al. Ze kleepte zich uit en ging in bed liggen. Net voordat ze in slaap viel, zag ze voor haar geestesoog heel duidelijk het woord van twintig letters dat ze morgen in het denksportboekje moest invullen: HYPOTHEEKRENTEAFTREK!

Woensdag, 22 Februari 2006

Winter in Leusden 2-2

Geroutineerd stuurde Heer Ane zijn autette door de Leusdense straten, waarin je rond deze tijd - het was 8 uur s' avonds - in alle richtingen kanonskogels kon afvuren zonder het risico te lopen dat je een levend wezen zou raken. Overdag kon dit overigens ook, met uitzondering van het plein voor het winkelcentrumpje [centrette], waar men soms wat vrouwen met kinderwagens aantrof die bezig waren met het inslaan van de dagelijkse boodschappen.

Na enige minuten parkeerde hij zijn Fiat voor de deur van Anja die hem even later binnen liet. In de huiskamer lag Layla op de bank de Veronicagids te lezen. Op zijn groet reageerde ze nauwelijks.

'Hoe is het hier?' vroeg hij.

Nou, niet best, zei Anja. Ik ben nog steeds aangeslagen van de kabinetsplannen die deze reactionaire, fascistische regering ons door de strot probeert te duwen! Ze willen alweer korten op de huursubsidie en de Bijzondere Bijstand wordt verder uitgehold, wat zeg ik... eigenlijk gewoon afgeschaft! En de Sociale Dienst loopt ook al aan mijn kop te zeuren.

'Ja, dat doen ze bij mij ook', zei Heer Ane. Ze willen dat ik ga werken.

'Ja, dat bedoel ik', reageerde Anja. Ze willen dat je gaat werken. Veel gekker moet het toch niet worden! Werken? Ik? Met een dochter thuis?

'Je mag van mij best gaan werken hoor', zei Layla zonder uit de Veronicagids op te kijken, dat overleef ik wel. O ja? En wie maakt dan het huis schoon? En wie zorgt er dan voor dat er eten op tafel komt?

'Och', zei Layla. Eens per week een stofzuiger door het huis jagen kan ik ook wel en het opwarmen van blikken groente moet toch na enige oefening onder de knie te krijgen zijn.

Anja opende haar mond voor een tirade aan het adres van haar dochter maar omdat er op dat moment achter op het raam van de leefkeuken werd

geklopt, sloot zij hem weer en liep naar de achterdeur om de buurman binnen te laten.

'Hallo Henk', zei ze. 'Hoe is het?'

'Z'n gangetje', antwoordde Henk. 'Z'n gangetje. Het is trouwens guur weer. Waterkoud. Je kunt echt merken dat de winter voor de deur staat. Maar gelukkig regent het niet meer.'

'Nu niet nee', zei Anja. 'Maar morgen begint het weer. Misschien zelfs vanavond al. En aan het eind van de week gaat het vriezen.'

- 'Vriezen? Daar hoor ik van op. Maar gelukkig hebben we centrale verwarming. Een prachtige uitvinding: je draait maar aan een knop en het wordt warm.'

Henk - een gedrongen, vrijwel kale man van rond de 45 - was inmiddels in de woonkamer gearriveerd en groette Heer Ane [Hoe is het? Ach, z'n gangetje, z'n gangetje]. 'En Layla? Hoe is het met Layla?' [Ach, z'n gangetje, z'n gangetje, onverholen sarcastisch].

'Jaja, nou. Wel behoorlijk warm hier', zei Henk en ging onhandig op de versleten, met namaakleder bekleedde poef zitten. 'Als het te warm is kun je altijd nog de deur van de koelkast openzetten', zei Heer Ane in een poging grappig te zijn. 'Dan wordt het kouder.'

'Nou..', zei Henk. '..dat weet ik zo net nog niet. Want als je de deur openzet moet die motor veel harder werken en die geeft zijn warmte dan weer aan de kamer af.'

'Het raam', zei Heer Ane. Het raam is ook een mooie uitvinding. Als het te warm is kun je het raam openzetten. Dan wordt het kouder. Behalve als het buiten warmer is dan binnen. Maar in dat geval doe je de verwarming uit terwijl de koelkast gesloten kan blijven en..'

'Heren', viel Anja - die van mening was dat er nu wel lang genoeg geen aandacht aan haar was besteedt - hem in de rede. 'Heren, heeft u misschien trek in een glaasje wijn?'

Maandag, 20 Maart 2006

Winter in Leusden 2-3

Nou.. ja, daar hadden de heren best zin in. Het was misschien nog wat vroeg voor wijn, maar gezelligheid kende immers geen tijd? Nee, een glaasje wijn zou er best in gaan. Anja repte zich naar de leefkeuken, haalde een fles van haar wonderwijn uit de kast en ontkurkte hem, er daarbij zorg voor dragend dat het etiket voor niemand behalve zijzelf zichtbaar was. Ze schonk drie glazen voor tweederde vol, zette ze op een dienblaadje en hield dat de heren voor die er ieder een glas afnamen. Het laatste glas nam ze zelf ter hand. Ze hief het omhoog en zei: 'Proost heren.'

Hierop namen ze alledrie een slok. Vervolgens viel er een stilte die Anja al snel te lang ging duren. 'En heren, smaakt hij een beetje?' vroeg ze zo opgewekt mogelijk. Henk hield zijn glas tegen het licht van de kroonluchter met plastic kristal en draaide het heen en weer. Malende bewegingen van zijn kaken wezen er op dat hij bezig was tot een kwaliteitsoordeel van gewicht te komen. 'Eén euro negenennegentig bij de Aldi he?' waren de verlossende woorden die hij sprak. 'Tja, voor dat geld kun je natuurlijk niet veel verwachten, maar de prijs in aanmerking genomen is hij zo slecht nog niet. Ik heb hem trouwens ook ergens voor 1 euro 89 in de aanbieding gezien, maar waar was dat nou toch? Het ligt op het puntje van mijn tong maar ik kan er niet opkomen..'

'Prima wijntje hoor', zei Heer Ane, die weinig ophad met allerlei wijnproefaanstellerij en bijvoorbeeld altijd Bavaria bier kocht omdat dat nu eenmaal het goedkoopst was. En daar rond voor uitkwam. Ondertussen was Layla opgestaan en had zwijgend de kamer verlaten, nagekeken door Heer Ane die vaststelde dat het al een hele vrouw aan het worden was. Helemaal geen onaantrekkelijke meid, helemaal niet.. Er zou alleen wel wat meer vlees aan mogen zitten. At ze wel genoeg?

Maandag, 20 Maart 2006

Winter in Leusden 2-3

Nou.. ja, daar hadden de heren best zin in. Het was misschien nog wat vroeg voor wijn, maar gezelligheid kende immers geen tijd? Nee, een glaasje wijn zou er best in gaan. Anja repte zich naar de leefkeuken, haalde een fles van haar wonderwijn uit de kast en ontkurkte hem, er daarbij zorg voor dragend dat het etiket voor niemand behalve zijzelf zichtbaar was. Ze schonk drie glazen voor tweederde vol, zette ze op een dienblaadje en hield dat de heren voor die er ieder een glas afnamen. Het laatste glas nam ze zelf ter hand. Ze hief het omhoog en zei: 'Proost heren.'

Hierop namen ze alledrie een slok. Vervolgens viel er een stilte die Anja al snel te lang ging duren. 'En heren, smaakt hij een beetje?' vroeg ze zo opgewekt mogelijk. Henk hield zijn glas tegen het licht van de kroonluchter met plastic kristal en draaide het heen en weer. Malende bewegingen van zijn kaken wezen er op dat hij bezig was tot een kwaliteitsoordeel van gewicht te komen. 'Eén euro negenennegentig bij de Aldi he?' waren de verlossende woorden die hij sprak. 'Tja, voor dat geld kun je natuurlijk niet veel verwachten, maar de prijs in aanmerking genomen is hij zo slecht nog niet. Ik heb hem trouwens ook ergens voor 1 euro 89 in de aanbieding gezien, maar waar was dat nou toch? Het ligt op het puntje van mijn tong maar ik kan er niet opkomen..'

'Prima wijntje hoor', zei Heer Ane, die weinig ophad met allerlei wijnproefaanstellerij en bijvoorbeeld altijd Bavaria bier kocht omdat dat nu eenmaal het goedkoopst was. En daar rond voor uitkwam. Ondertussen was Layla opgestaan en had zwiingend de kamer verlaten, nagekeken door Heer Ane die vaststelde dat het al een hele vrouw aan het worden was. Helemaal geen onaantrekkelijke meid, helemaal niet.. Er zou alleen wel wat meer vlees aan mogen zitten. At ze wel genoeg?

Woensdag, 12 April 2006

Winter in Leusden 2-4

Omdat door het vertrek van Layla de driezitsbank was vrijgekomen verruilde Henk zijn ongemakkelijke positie op de poef voor een comfortabeler plek op de bank. Anja en Heer Ane namen plaats in de bijbehorende leunstoelen. Henk was werkzaam in de ijzerwarenbranche en kon uren achtereen praten over schroeven, boutjes, moertjes, borgringetjes, spijkers, verkoperde scharnieren voor binnen en buiten en aanverwante artikelen. Daarom vroeg nooit iemand hem iets over zijn werk. Maar Henk hoefde nooit tot praten te worden aangemoedigd. Zo begon hij nu verslag te doen van het bezoek dat hij samen met zijn vrouw Rosita en zoontje Henk junior de afgelopen zaterdag had gebracht aan de nieuwe brandweerkazerne. De oude brandweerkazerne was afgebroken en op dezelfde plek was een grotere brandweerkazerne verrezen. En zaterdag had men daar een open dag georganiseerd zodat de burgerij met eigen ogen kon zien hoe nuttig de gemeenschapsgelden besteed werden. Op de parkeerplaats had men gedemonstreerd hoe een brand werd geblust: een grote stapel rechthoekige strobalen was met benzine overgoten en aangestoken waarna de deur van de nieuwe kazerne was opengegaan om ruim baan te maken voor de nieuwe brandweervagen van het korps die met loeiende sirene op de vuurhaard was toegesnel en binnen de kortste keren de brand had geblust. Om dit karwei te klaren had er zelfs geen brandweerman hoeven uitstappen want boven op de brandweervagen zat het laatste technische snufje: een draaibaar waterkanon dat vanuit de bestuurderscabine bediend kon worden.

Maar wat Henk het meest gefascineerd had, was dat de brand niet met water werd geblust maar met schuim. 'Ik dacht altijd dat het met water ging, maar het gaat dus met schuim! Wit schuim! Er komt tegenwoordig geen water meer aan te pas!'

'Ja, de moderne techniek staat voor niets', meende Heer Ane, terwijl hij zijn lege glas aan Anja liet zien die meteen opstond en naar de keuken snelde om de fles te halen. Het had nu geen zin meer het etiket te verbergen.

Winter in Leusden 2-5

Terwijl zijn glas werd bijgevuld ,vervolgde Henk zijn monoloog. 'De techniek staat inderdaad voor niets, Ane. Het is ongelooflijk wat ze tegenwoordig allemaal kunnen. Zo was vorige week mijn broer op bezoek die me zijn nieuwe BMW kwam laten zien. Ik weet niet precies wat hij doet, behalve dat er een hoop Engelse woorden bij te pas komen, maar het schijnt aardig te verdienen, want anders zou hij natuurlijk nooit een BMW kunnen betalen. Maar goed, hij kwam laatst dus langs en nam me mee naar buiten om die auto te laten zien. Ik vond hem niet mooi want er zaten allerlei rare plooiën in en de kofferbak stak op een rare manier uit, maar volgens Herman - want hij heet Herman - was dat juist heel modern, die lelijkheid, want daardoor kreeg de auto personality. Ja, zo zei 'ie het: ", alweer een Engels woord. Nou ja, het zal wel, ik heb geen verstand van auto's en ga bovendien liever op de fiets. Maar goed. Hij zegt: 'moet je eens even kijken.' En hij ging in de auto zitten en drukte op een knop waarna er een soort computerschermje uit het dashboard klapte. Het hoorde bij een zogenaamd GPS-systeem waarmee hij via een satellietverbinding precies te weten kon komen waar hij was. Hij drukte nog wat knopjes in en toen verscheen er een kaart van Leusden Centrum op het schermje. 'Kijk', zei Herman: 'DAAR ben ik, het klopt precies!' 'WAAR ben je dan?' vroeg ik, want ik begreep het niet helemaal.'Nou, HIER! Ik ben HIER!' 'Ja, zei ik, maar je wist toch al dat je HIER was en niet ergens anders?' Ja, natuurlijk wist hij dat al, maar daar ging het niet om. Het ging er om dat het technisch heel knap was dat die auto dat voor je uit kon rekenen. En bovendien kon het wel eens gebeuren dat je NIET wist waar je was en dan was het toch een hele uitkomst. 'Maar,' zei ik, hoe kun je in Nederland nou niet weten waar je bent als er om de honderd meter verkeersborden staan? Op die manier kon je toch onmogelijk verdwalen? Goed, dat was zo, maar hij moest voor zijn werk ook wel eens in Duitsland zijn. 'Maar', zei ik, in Duitsland staan toch ook om de honderd meter van die verkeersborden? Nou, en toen werd hij een beetje kwaad en nam afscheid. Want er was iets met " en " of zo. Maar

volgens mij was ie gewoon kwaad. Evengoed toch knap dat ze zoiets kunnen maken, met die satellieten en zo.

Maandag, 1 Mei 2006

Winter in Leusden 2-6

'Inderdaad', zei Heer Ane. 'Ze kunnen veel tegenwoordig, de techniek staat voor niets. Zo was er laatst bij mij in de straat een kat helemaal tot in de top van een boom geklommen. Maar toen hij helemaal bovenin zat durfde hij niet meer naar beneden en begon angstig te miauwen. Er kwamen steeds meer vrouwen met kinderwagens omheen staan, maar dat hielp allemaal niets. Toen had iemand kennelijk de politie gebeld want er kwam een brandweerwagen met een hydraulisch uitschuifbare ladder aangereden. Een brandweerman beklom de ladder en kwam even later met de kat onder zijn arm weer naar beneden. Er werd geapplaudiseerd, maar misschien was dat iets te voorbarig want nadat de ladder weer was ingeschoven reed de brandweerwagen achteruit met zijn grote, dubbele wielen over een hondje heen dat even niet goed oplette. Helemaal plat was ie.'

'Aaaah, wat zielig', zei Anja ontgaan en sloeg de hand voor de mond. 'Nou, zielig, zielig..' relativeerde Heer Ane. 'Het was zo'n klein opgeschoren poedeltje. Zo'n aanstellerig keffertje. Dus veel was er niet aan verloren. Maar een van de vrouwen begon te huilen, misschien was dat het bazinnetje.'

'Het is de keerzijde van de techniek', wijsgeerde Henk. Toch heb ik eens in de Nieuwe Revu gelezen dat poedels de intelligentste honden zijn. Qua ras. 'Nou,' reageerde Heer Ane, dan was dit kennelijk een wat minder begaafd exemplaar.

Ontgaan staarde Anja naar haar bijna lege glas. Toen scheen ze te ontwaken, sloeg het restje wijn achterover en ging in de keuken een nieuwe fles halen. Ze draaide de kurkentrekker er in en begon te rukken maar de kurk wilde er niet uit. Godver, zei ze even later met een van inspanning rood aangelopen hoofd, wat zit dat kreng vast. 'Laat mij het maar even proberen', zei Henk die op zijn zoldertje iedere dag een half uur met gewichten trainde en even later galmde de bevrijdende door de kamer. Anja

schonk de glazen zorgvuldig voor tweederde vol. 'Ja ja, nou nou', zei Henk. 'Het is allemaal wat. Maar het is de keerzijde van de techniek. Ieder voordeel heeft zijn nadeel.' Maar, zo meende Anja, het was toch andersom: Ieder nadeel heeft zijn voordeel?

Maandag, 8 Mei 2006

Winter in Leusden 2-7

'Nee', zei Heer Ane. 'Oorspronkelijk was het . Maar onze grootste filosoof, Johan Cruijff, draaide dat op een gegeven moment om. Toen werd het , want Johan praat met een Spaans accent. Daar stond iedereen van te kijken, maar het kan bij een heleboel spreekwoorden en gezegden. Neem bijvoorbeeld . Dat kun je ook omdraaien. Dan krijg je . Of neem . Dat wordt dan . Of neem..

'Dus het moet eigenlijk zijn?' viel Anja hem in de rede. 'Maar waarom heeft Johan Cruijff dat dan omgedraaid?'

'Tja', zei Heer Ane, 'dat is nou typisch Johan Cruijff, die heeft altijd wat aparts. Hij bekijkt de dingen altijd net even anders, hij heeft een andere.. een andere.. kom, hoe heet dat nou?'

'Insteek', zei Henk 'Hij heeft een andere insteek.'

'Juist, insteek! Dat is het. Hij heeft een andere insteek. Dat is typisch Johan Cruijff. Dat hij een andere insteek heeft.'

Maandag, 15 Mei 2006

Winter in Leusden 2-8

De drie hoofden draaiden werktuiglijk in de richting van de open leefkeuken: er werd op de achterdeur geklopt. 'Dat zal Rosita zijn', meende Henk. En inderdaad, nadat Anja de achterdeur had geopend betrad Henk's echtgenote de kamer. Ze was een kleine, ietwat mollige vrouw van 43 die er echter dankzij de veelvuldige bezoeken aan haar eigen zonnebank [van een bekende Zuidnederlandse firma] die tussen de fitnessapparaten op de zolder was geïnstalleerd, minstens tien jaar ouder uitzag. Maar in haar ogen fonkelde nog een jeugdige daadkracht.

'Het is warm hier', verzuchtte ze, terwijl ze haar gebreide felroze vest uittrok. [Rosita behoorde tot het soort mensen dat de buitenwereld voordurend op de hoogte houdt van alle ondergane gewaarwordingen: Ik heb het warm! Ik heb het koud! Ik moet plassen! Ik moet poepen! Ik heb honger! Ik heb dorst! Ik ben moe! Ik heb slaap!].

'We hadden het er daarstraks nog over', zei Anja. 'Maar het kan beter te warm zijn dan te koud. Dat vind ik tenminste.'

'Als er voor staat is het niet goed', zei Henk, Denk maar aan 'Tuthola'. Iedere keer als iemand opmerkte dat iets te dit of te dat was maakte Henk deze woordspeling. 'Inderdaad', deed Heer Ane een duit in het zakje, het kan het beste niet te zus of te zo zijn. Maar precies er tussen in, dan is het optimaal.

'Wil je ook een glaasje wijn?' vroeg Anja.

'Ach ja, waarom niet', meende Rosita. Dat heb ik eigenlijk wel verdiend.

'Druk, druk, druk?' vroeg Heer Ane schalks, maar zijn ironie werd door Rosita niet opgemerkt. Ja, altijd maar bezig zijn he? Je bent nooit klaar. Maar ik ben er nu uit. Wat de badkamer betreft. Vanmiddag heb ik roze hartjes gekocht. Zelfklevende plakplaatjes. Die doe ik op de badkamerkastjes. Van links naar recht, hoe heet het, horizontaal. En dan ook op de muur van de gang en langs de trapleuning naar beneden, de hoek om,

weer de gang door en dan laat ik ze doorlopen tot over de keukenkastjes. Zodat je een thema hebt. 'Zouden lichtblauwe hartjes niet beter zijn?' meende Heer Ane, die ooit een keer bij Henk en Rosita in de huiskamer was geweest en het niet had kunnen nalaten op te merken dat vrijwel alles daar rozegekleurd was: De muren, de gordijnen, de lampenkapjes en het bankstel met kwastjes dat door Rosita hoogstpersoonlijk met roze pluche was overtrokken. Lichtblauw?, vroeg Rosita achterdochtig. Waarom lichtblauw? Omdat jullie kind een jongetje is. En als er een jongetje wordt geboren wordt de babykamer toch altijd lichtblauw geschilderd en ook de babykleertjes moeten dan toch lichtblauw zijn?

'Ach ja.. een jongetje, ja', zei Rosita, Hij ligt er al in. Het is een lekker ventje. En zo voorlijk. Vanmiddag zei ie een hele zin. Een hele zin! Hij zei: 'Ik ga nooit meer naar school.'

'Maar hij is toch al zeven?' bracht Heer Ane in het midden.

'Ja, zeven is ie', beaamde Rosita. En dan toch al een hele zin!

Maandag, 22 Mei 2006

Winter in Leusden 2-9

Op dat moment piepte er een mobiele telefoon en begon iedereen naar zijn toestelletje te zoeken. Het bleek dat van Heer Ane te zijn. Het was zijn vader. Enige minuten luisterde Heer Ane naar wat deze te vertellen had, daarbij af en toe prevelend en brommend terwijl zijn gezicht steeds verder betrok. Tenslotte zette hij het apparaatje uit en stopte het weer in zijn broekzak.

'Wat kijk jij ineens zuur', merkte Anja op, Slecht nieuws?

'Het was mijn vader', zei Heer Ane.

'Je vader?' vroeg Anja. Is hij nog steeds zo lastig? Je hebt het al een tijdje niet over hem gehad.

'Hij heeft de uitslag van het onderzoek vandaag gehad, want hij heeft laatst een onderzoek gehad', verklaarde Heer Ane omslachtig. En nu hebben ze ontdekt dat hij aan een ernstige vorm van ouderdomsdiabetes lijdt. Zijn ene voet is half verrot, die moet er af. En misschien daarna ook nog zijn onderbeen. En misschien is dat ook nog niet genoeg. Dat er later nog meer af moet. En zijn andere been is ook al aangetast.

'Ach Jezus', zei Anja geschrokken, die net Rosita een voor tweederde gevuld wijnglas had overhandigd, wat een ellende.. Zal ik voor de schrik dan nog maar wat wijn voor je inschenken?

Ze wachtte niet op Heer Ane's antwoord maar snelde onmiddellijk met diens lege glas naar de keuken. Net voordat ze er wijn in schonk bedacht ze zich, zette het glas in de gootsteen en haalde een bierglas uit de kast dat ze tot aan de rand toe vulde. Nadat een beteuterde Heer Ane het glas in enkele teugen had geleegd besloot hij om naar huis te gaan want hij voelde een sterke behoefte om even alleen zijn. Hij nam afscheid en voor hij weg reed keek hij nog even opzij naar het raam waarachter Anja, Henk en Rosita hem zorgelijk gadesloegen. Terwijl hij zijn autette op de automatische piloot door de uitgestorven straten loodste zag hij voor zijn geestesoog zich een

soort roadmovie afspelen waarin hij zich dag en nacht over eindeloos
lijkende wegen van ziekenhuis naar ziekenhuis spoedde, met naast zich zijn
steeds korter wordende vader.

Winter in Leusden 3-1

Het was koud en bewolkt weer. Layla zat achterop bij Patrick, die zijn brommer met hoge snelheid door de Leusdense straten joeg die - op enkele mensen die hun hond of kinderwagen uitlieten na - volkomen uitgestorven waren. Ze maakte zich zorgen. Want ze waren op weg naar het huis van Patrick en diens ouders waren de vorige dag naar Parijs vertrokken voor een van hun vele korte vakanties. En omdat er aldus behalve Patrick niemand thuis was vreesde Layla dat het vandaag wel eens zou kunnen gaan gebeuren. Het. Tot dusverre had ze de boot af kunnen houden, maar haar arsenaal aan smoesjes en excuses was inmiddels uitgeput. Niet dat de gedachte aan sex met Patrick haar op zichzelf tegenstond - ze gingen tenslotte al 37 dagen met elkaar dus het werd zo onderhand wel eens tijd - maar het probleem was dat ze zich om tot vleeselijke gemeenschap te komen zou moeten uitkleden en haar lelijke dikke lijf met de uitpuilende buik aan zijn blikken zou moeten blootstellen. Ze zou natuurlijk kunnen voorstellen om het in het donker te doen, maar dat zou ongetwijfeld bevreemding wekken. Of misschien zou ze in ieder geval haar T-shirt met lange mouwen kunnen aanhouden, maar ook dat zou waarschijnlijk vreemd overkomen.

Patrick liet met de afstandsbediening de garagedeur openzoemen en parkeerde zijn brommer naast de zwarte Saab cabriolet van zijn moeder. Via een deur in de zijmuur betraden ze het huis en beklommen de brede trap naar Patrick's kamer, die hij op advies van de Rolling Stones geheel zwart had geverfd: de muren, de kozijnen, het plafond, alles was gitzwart.

Terwijl Layla op een voor haar doen ongebruikelijk zedige manier met de knieën tegen elkaar op de rand van het bed ging zitten, liep Patrick naar zijn stereoinstallatie. Even later barstte er een oorverdovende kakafonie van gierende, zwaar vervormde gitaren uit de manshoge luidsprekerboxen los waar overheen een zanger met hoge stem zijn ongenoegen over het leven in het algemeen en het zijne in het bijzonder probeerde duidelijk te maken. Layla fronste haar wenkbrauwen: Dit was wel iets heel anders dan de jongensgroepjesmuziek met de ultrawitte tanden..

Woensdag, 7 Juni 2006

Winter in Leusden 3-2

Die avond zat Layla alleen op haar kamer die haar, na het vertoeven in die van Patrick, ineens ongehoord klein voorkwam. En niet alleen haar kamertje leek kleiner: het leek wel of ALLES minder groot was dan ze zich kon herinneren. Haar bed, de tuin, haar moeder: het was alsof alles een paar maatjes gekrompen was.

Ze liet zich in haar vlinderstoel onderuit zakken en begon de gebeurtenissen van de dag door te nemen.

Na het opzetten van de muziek was Patrick daar uitleg bij gaan geven. Het betrof een band uit Detroit - dat eens welvarend was geweest dankzij een bloeiende autoindustrie maar door Japanse concurrentie en mismanagement in een vervallen spookstad was veranderd - die haar beklag deed over armoe, werkloosheid, verveling en uitzichtloosheid. Maar, zo meende Patrick, je moest dat zien als een metafoor - een begrip dat hij haar meteen uitlegde - want eigenlijk wilde de muzikanten duidelijk maken dat de hele wereld eigenlijk een soort Detroit was. Want ook als je geluk had, zag het er niet best uit. Werken, eten en kindertjes maken, en s'avonds als een zak zand voor de tv hangen. Als je het zo ver schopte had je mazzel. En natuurlijk dingen kopen. Veel schoenen en kleren en leuke dingen voor in huis zoals miniatuurwinkelwagentjes die je in de vensterbank kon zetten. En voor de mannen allerlei elektrisch aangedreven apparaten die veel lawaai konden maken maar na aankoop niet zelden in de kast belandden om nooit gebruikt te worden. Maar het was 'natuurlijk altijd handig om ze in huis te hebben'. Hoewel al deze dingen nieuw waren voor Layla vond de teneur er van wel weerklank in haar binnenste. Ze had het voor zichzelf nooit zo geformuleerd maar ook zij had - zo besepte ze zich ineens - vaak het idee dat het leven weinig te bieden had. Bewijzen kon ze het niet maar zo 'voelde' ze het vaak. Zoals ze ook had gevoeld dat Patrick geen zin had gehad om met haar naar bed te gaan. Wat ze overigens uitstekend kon

begrijpen: Wie zou zin hebben om met zo'n vette olifant in bed te duiken? Nee, ze kon Patrick absoluut niets verwijten. Alleen een NOG strenger dieet kon hier uitkomst bieden.

Wat Layla niet wist, was dat Patrick al weken van te voren had gedroomd van zijn eerste binnentreding in haar 'Geheime Zone' [1923 - 2006] en uit angst om zijn kruit voortijdig te verschieten tot 2 maal toe zijn 'Liefdeswapen' ter hand had genomen tot de 'Raket naar de Eeuwigheid' tot ontbranding was gebracht. Misschien kwam het daardoor dat hij op het moment dat alles samenspande om de initiatie mogelijk te maken een weerzin had gevoeld ten aanzien van het lichaam van Layla en zich voor het eerst had afgevraagd:

Maandag, 12 Juni 2006

Winter in Leusden 4-1

Ontspannen gleeed de autette van Heer Ane op deze zonnige vrijdagmiddag door de lege Leusdense straten. Heer Ane's blik bleef even rusten op een zwangere vrouw achter een kinderwagen en een man die gapend stond te wachten tot zijn hond klaar was met kakken. 'Er wordt iedere dag kei- en keihard gewerkt om dit alles mogelijk te maken', dacht hij grimmig. In de loop der jaren had hij ze zien komen, de pasgetrouwde stelletjes, als een stroom waarvan de bron nooit scheen op te drogen. Ze hadden hun intrek genomen in een van de vele ,sterk op elkaar lijkende, van baksteen gemetselde en met een rood puntdakje getooide dozen. Nog maar nauwelijks waren de bruidsboeketten verwelkt of de buikjes van de bruidjes begonnen al geruststellend te bollen. Hij parkeerde zijn autette voor Anja's woning waar hij al een paar weken niet was geweest. Even later belde hij met het kratje bier in de hand aan. Anja deed open en leek blij verrast hem te zien: 'Nee maar, Ane, leef jij ook nog?.' 'Zeker, zeker, onkruid vergaat niet.'

In de huiskamer met de aangrenzende open leefkeuken zat Henk achterovergeleund op de bank met een glas wijn in de hand. 'Zozo', zei Heer Ane, 'Nu al aan de drank? Moet je niet werken?' Nee, Henk had vanwege het mooie weer de middag maar vrij genomen, er was toch niet veel te doen geweest op de zaak.

'Maar wat heb je daar bij je?', vroeg Henk, 'Neem je tegenwoordig je eigen bier mee?'

'Ja, dit is bier van Euroshopper, het goedkope merk van s'lands grootste kruidenier. Tot voor kort dronk ik Bavaria, maar dat hebben ze onlangs dermate in prijs verhoogd dat het me te gortig werd. Dus nu drink ik dit. Het kost bijna niets en na een paar flesjes proef je de waterige smaak al bijna niet meer. Wil je het eens proberen?'

'Ach ja, waarom niet', antwoordde Henk en even later reikte Heer Ane hem 1 van de 2 flesjes aan die hij met een door Anja behulpzaam aangereikte opener voor consumptie toegankelijk had gemaakt.

Henk nam een slok die hij met een peinzende blik enige tijd door zijn mondholte liet circuleren.

'Ja, nogal waterig, maar daar weet ik wel iets op', zei hij terwijl hij opstond en het huis via de leefkeuken verliet om opmerkelijk snel weer terug te keren met in zijn ene hand een halve liter Amstel en in de andere een beugelfles Grolsch. Hij vroeg Anja om enige schone bierglazen.

'Kijk', zei hij, 'Dit drink ik meestal', en vulde een glas tot de helft met Amstel en voor de rest met Grolsch. 'Want ik vind Amstel te zoet en Grolsch te bitter, maar bij elkaar is het precies goed. Ik noem het Gramshtel, proef maar.'

Heer Ane nam het glas aan dat hem werd voorgehouden en nam bedachtzaam een slok.

'Gramshtel', declameerde hij op gedragen toon. 'Een volwassen pilschener voor de rijpere drinker die alles gewend is'.

Maandag, 19 Juni 2006

Winter in Leusden 4-2

'Hoe is het trouwens met je vader?', vroeg Anja terwijl Henk doorging met het mengen van alternatieve biercombinaties. 'Is zijn voet er al af? Of uh [hoopvol], niet?'

'Ach nee', zei Heer Ane enigzins geïrriteerd, 'Ze hadden hem gezegd dat dat misschien uiteindelijk zou kunnen gebeuren als hij zich niet liet behandelen en toen heeft hij er meteen maar van gemaakt dat.. nee, het gaat prima met hem. Hoewel hij gisteren belde dat hij last had van duizelingen, dus er blijft hoop.'

'Je bent wel wreed Ane', zei Anja. 'Je kent mijn vader niet', meende Heer Ane. Ondertussen had Henk - die, verdiept als hij was in zijn alchemistische bezigheden, het gesprek niet had gevolgd - een nieuwe cocktail bereid die hij Heer Ane voorhield. 'En wat vind je hier van?'

Heer Ane nam een slok, liet het gouden vocht met een peinzend gezicht in zijn mondholte circuleren omdat hij dat Henk eerder had zien doen en bracht verslag uit van zijn bevindingen.

'Mijn complimenten, dit is een lekker biertje. Alles zit er in: Bitterheid, zoetheid, maar in een volmaakte balans. Het geheel wordt wat getemperd door een vage toon van..'

'Dat is de Euroshopper' zei Henk, 'Die verdunt het wat. Het is een mengsel van 25 procent Amstel, 25 procent Grolsch en 50 procent Euroshopper. Ik noem het Eurogramschtel.'

'Eurogramschtel', zei Heer Ane, terwijl hij dromerig in de verte tuurde, 'Eurogramschtel, een godendrank bereid uit natuurlijke grondstoffen en het zuiverste mineraalwater uit de eigen met de hand gegraven eeuwenoude bron. Volgens een generaties lang overgeleverd geheim recept dat in een antieke kluis wordt bewaard, waarvoor twee tachtigjarige maagden de wacht houden'. 'Je moet copywriter worden', vond Henk, 'Maar fijn dat je het lekker vindt. Het is tot nu toe ook mijn persoonlijke favoriet. En denk

eens aan de prijs. Amstel en Grolsch smaken het best maar die kosten respectievelijk 36 en 37 eurocent per pijpje van 0,3 liter. Terwijl Euroshopper maar 17 cent kost. En Eurogramschtel kost dus minder dan een kwartje per 0,3 liter. Ja, je bent en blijft natuurlijk een Nederlander.'

Maandag, 3 Juli 2006

Winter in Leusden 4-3

Ja, zei Heer Ane, wij Nederlanders hebben de reputatie gierig te zijn. 'Ons bin zunig.' Ik las eens een definitie van een Nederlander, ergens. Die luidde als volgt: Een Nederlander is iemand die eerst uitreken wat iets kost om er vervolgens van af te zien. Henk en Anja grinnikten. Je vraagt je af waar of dat het vandaan komt, die zuinigheid, vervolgde Heer Ane, want zoiets moet toch een oorzaak hebben, zou je denken, de dingen komen meestal niet uit de lucht vallen. Hoe komt het dat een heel volk te boek staat als krenterig en knieperig? Vragen, vragen, altijd maar vragen... Armoede zou een goede reden voor zuinigheid zijn, maar Nederlanders behoren al eeuwen tot de rijkste mensen op deze planeet, dus dat kan het niet zijn, zou je zeggen. Maar wat is het dan wel?

Tja, zuchtte Henk, ik zou het niet weten. Jij stelt ook altijd van die rare vragen, hoe kom je op zoiets? Op zo'n vraag?

Geen idee, zei Heer Ane na het doorslikken van een grote teug Eurogramschtel, het komt gewoon aanwaaien. Je vraagt je ineens iets af zonder te weten waarom. Zo had ik bijvoorbeeld al duizenden uren vanaf mijn balkon naar het bejaardentehuis aan de overkant gestaard, waar nooit iets gebeurt, dus het is heel rustgevend, net als een aquarium, maar je hebt er geen onderhoud aan, en de verpleegsters daar hebben een soort wit uniform aan met broekspijpen die minstens dertig centimeter te kort zijn. Nooit had ik me afgevraagd waarom het zo was, waarom al die pijpen zo kort waren, en ineens vroeg ik het me af. Ik nam aan dat er een praktische reden voor was en heb het bejaardentehuis gebeld om het te vragen, waarom die pijpen zo kort waren. De vrouw die ik aan de lijn kreeg, bleek volgens eigen zeggen al twintig jaren met die pijpen rond te lopen, maar had zich nog nooit afgevraagd waarom ze zo kort waren. Maar ze zou het navragen en of ik dan bijvoorbeeld de volgende dag wilde terugbellen.

Dat heb ik gedaan en die vrouw zei toen dat er in het hele bejaardentehuis niemand was die het wist, waarom die pijpen zo kort waren, en dat ook niemand zich dat ooit had afgevraagd. Kijk Henk, jij vindt dat ik rare vragen stel, maar wat IK raar vind, is dat een heel bataljon verpleegsters jarenlang in broeken op tweederde van de ware grootte rondloopt en dat er dan niemand is die zich ooit afvraagt waarom dat zo is.

Misschien komt het door zuinigheid, meende Anja, die zich met een glas rode wijn in de hand in het gesprek mengde, want in zo'n korte broek gaat minder stof en die is dus goedkoper dan een gewone broek. En is dat misschien ook de reden, Ane, dat je je al dagen niet geschoren hebt? Dat het goedkoper is? Nee, zei Heer Ane, vorige week ging mijn elektrische scheerapparaat kapot, hij deed gewoon niks meer, en toen heb ik bij Albert Heijn weggooischeermesjes gekocht. Maar ik kwam er te laat achter dat je die dingen pas NA het scheren moet weggoeien. Dus zodoende.

Maandag, 17 Juli 2006

Winter in Leusden 4-4

Henk en Anja lachten. Hij kan soms leuk uit de hoek komen, hè Henk?, zei Anja. Zeker, beaamde Henk, en dat wordt beloond met een vers bereid glas Eurogramschtel. Wil jij niet ook eens even proeven, Anja? Maar nee, Anja had een hekel aan bier en hield het liever bij rode wijn.

Over scheermesjes gesproken, Ane, zei Henk, sommige scheren beter dan andere, ook als ze uit hetzelfde doosje komen. Hoewel je natuurlijk ook kunt zeggen dat sommige scheermesjes botter zijn dan andere. Hoe zou dat komen? Zuinigheid kan het niet zijn, meende Anja, want een dunner mesje moet scherper zijn dan een dikker mesje, waar dus meer materiaal in gaat en dat dus duurder is. Of zie ik het verkeerd?

Ik weet het niet, zei Heer Ane terwijl hij een vol glas Eurogramschtel van Henk aannam, maar het zou iets te maken kunnen hebben met de productietolerantie. Die mesjes zijn heel dun, dus als er een kleine afwijking in de dikte zit, maakt dat relatief gezien meteen veel uit. Vanuit het mesje gezien zeg maar. In verhouding dus.

Ja, zei Anja, dat zou het kunnen zijn. Die mesjes, en niet alleen die mesjes, zouden trouwens een stuk goedkoper zijn als er niet zoveel loze verpakking omheen zat, en dan zouden er niet zoveel afvalbergen zijn die het milieu...

Zeg Ane, onderbrak Henk Anja's betoog, over zuinigheid gesproken, eet jij nog steeds alleen maar gehaktballen?

Inderdaad, antwoordde Heer Ane op wiens bovenlip zich een grote bierschuimsnor aftekende, ik ben net de eenentwintigste week ingegaan. Hahaha, lachte Henk, eet je echt al... al... vijf maanden alleen maar gehaktballen?

Zeker, zeker...

Krijg je daar nou nooit eens genoeg van? Komen die dingen zo onderhand je neus niet uit?

Nee, althans: niet meer. In week vijf had ik een tijdelijke inzinking, toen begonnen ze me ineens fors tegen te staan, maar toen ben ik gedurende een aantal dagen overgeschakeld op saucijzenbroodjes. Zelf gemaakt met bladerdeeg uit het vriesvak. En ik heb zo'n klein elektrisch oventje. En dan met spinazie uit een potje van Hak erbij. Koud, want het saucijzenbroodje is al warm genoeg. En een hardgekookt ei erbij. Maar na een dag of vier vijf raakte ik verstopt. Van dat bladerdeeg, denk ik, want dat is eigenlijk wit brood zeg maar en dat stopt ook. Dus toen ben ik weer overgegaan op gehaktballen en sindsdien staan ze me niet meer tegen. Integendeel, ik kijk iedere dag uit naar het tijdstip waarop ik mijn gehaktbal kan nuttigen.

Woensdag, 26 Juli 2006

Winter in Leusden 4-5

Maar, vroeg Henk, zit je dan zo krap in de financiën, Ane, dat je vijf maanden achter elkaar gehaktballen moet eten? Want als je genoeg geld hebt, doe je zoiets toch niet, lijkt me. Je ontwierp toch boeken of zo?

Boekomslagen, boekomslagen, ik ontwierp boekomslagen. Heb ik jaren gedaan. Ik heb de wereld verrijkt met roemruchte titels als 'Drie maatjes kleiner in 2 weken', 'Wat mijn magnetron nog meer kan', 'Geluk: De cursus', 'Hoe maak ik mijn kind intelligenter zodat ik minder afiga', en het absolute hoogtepunt 'Management met metaforen', waarop een aardbol omcirkeld wordt door een enorme adelaar. Met een hakenkruis erbij had het ook nazipropaganda kunnen zijn, maar bij de uitgever waren ze er erg enthousiast over. Sommige dingen veranderen kennelijk nooit. Maar met boekomslagen kun je als freelance grafisch ontwerper vandaag de dag geen droog brood meer verdienen, want die uitgeverijen fuseren de hele tijd en dan is er altijd wel een grafisch ontwerper die bevriend is met een van de directeuren...

En ik ben ook nog reclamefotograaf geweest. Vijfentwintig jaar lang ben ik iedere dag met zware tegenzin naar mijn werk gegaan om daar allerlei troep voor in Blokker-foldertjes en zo te fotograferen.

Nou nou, zei Henk, vijfentwintig jaar met tegenzin... Er zullen toch ook wel eens dagen zijn geweest dat je dacht van: hè ja, lekker, dingen fotograferen?

Nee, zei Heer Ane beslist, nee, nooit! Er is nooit een dag geweest dat ik er zin in had! Nooit! Vandaar dat ik er geen problemen mee heb dat ik nu een uitkering ontvang, hoe laag die ook is. Ik vind dat ik mijn bijdrage aan de samenleving voldaan heb, nu moeten anderen het maar doen. Zelf doe ik helemaal niks meer, ze zoeken het verder maar uit. Tja, het is natuurlijk ook niet niks als je vijfentwintig jaar... iedere dag met tegenzin... haperde Henk beteuterd.

Zal ik dan nog maar een Eurogramschtel voor je inschenken? Graag, met niet te veel schuim, want anders hap je zo in de lucht.

En hoe ziet je dag er tegenwoordig dan uit, zo met dat niks doen? vroeg Henk terwijl hij – bijna routineus al – de bieren mengde. Nou, ik sta 's ochtends op, niet te vroeg, zo rond een uur of elf. En dan? Nou, niks 'en dan', dat was het eigenlijk wel zo'n beetje. Ik drink twee koppen koffie waarna ik leegloop in de plee. Rond een uur of halfeen neem ik mijn eerste glaasje ouzo, met flink wat water erbij. Want je moet rustig beginnen. Haastige spoed is zelden goed. Met mijn drankje in de hand ga ik dan op de bank zitten en begin te mijmeren.

Maandag, 2 Oktober 2006

Winter in Leusden 4-6

Maar als je dan op de bank zit te mijmeren met je eerste glaasje aangengende Ouzo in de hand, wilde Henk weten, waarover mijmer je dan?

Tja, dat kan van alles zijn, zei Heer Ane, vaste regels zijn er niet. Maar ik mijmer vaak over het einde van het leven. Over de dood dus eigenlijk. Maar dan concludeer ik al snel dat het wel ongeveer hetzelfde zal zijn als voor je geboorte. En dat ken je dus al. Daar ben je dus snel over uitgemijmerd, maar gek genoeg keert het onderwerp vaak terug.

En dat er allerlei gevaren zijn die de volksgezondheid bedreigen waarvan vrijwel niemand zich bewust is, zoals het deel uitmaken van de klassiek georiënteerde popgroep Ekseption. He? Ja, drie leden daarvan zijn al overleden, alle drie waren ze nog maar in de vijftig en dat kan je toch geen toeval meer noemen. Misschien is het een straf van God voor hun verkrachten van Bach en Beethoven, maar je vraagt je dan toch wel af of de overheid niet moet waarschuwen voor de risico's die verbonden zijn aan het toetreden tot de restanten van deze popgroep.

Of ik kijk naar mijn voeten en denk dan: Rare dingen eigenlijk, voeten, er zitten 5 tenen aan terwijl een kat er maar 4 heeft en toch ook niet omvalt. Dat wij mensen dus eigenlijk tenen teveel hebben. Omdat de evolutie naar men beweert toch naar doelmatigheid streeft.

Of dat je vaak leest en hoort dat de moderne mens het zo druk druk druk heeft en de hele tijd 'koortsachtig' bezig is, terwijl je op straat toch nooit mensen tegenkomt waarvan je de indruk krijgt dat ze een tranquillizer nodig hebben. Integendeel, je denkt eerder aan koffie en pepillen, zo traag als alles gaat.

Of dat het niet ondenkbaar is dat er allerlei ziektes bestaan waar niemand nog ooit van gehoord heeft. Dat er bijvoorbeeld een hoogst besmettelijk virus is waarvoor alleen Smurfen gevoelig zijn en dat tot gevolg heeft dat ze langzaam maar zeker in Vader Abrahams veranderen. Allemaal. En dat de

Smurfen op die manier uiteindelijk zouden uitsterven. En hoe het dan verder moet met die Vader Abrahams, qua voortplanting. Geslachtelijk gaat het niet - vraag maar aan Paul de Leeuw - dus dat het dan door middel van deling zou moeten.

Of ik vraag me af hoe je bij een vlinder kunt zien of het een mannetje of een vrouwtje is. Moet je dan tussen hun beentjes kijken?

Tjonge, zei Henk, jij mijmert nogal wat af. Maar ik zie dat je glas leeg is. Zal ik nog maar een Eurogramschteltje voor je mengen? Ach ja broeder Henk, doet u me er nog maar eentje. Ook zoiets: Nederlanders schijnen steeds minder bier te drinken terwijl ik bij mezelf juist een omgekeerde tendens waarneem.

Maandag, 9 Oktober 2006

Winter in Leusden 4-7

Tjonge, zei Henk, nadat hij twee glazen bier had ingeschonken, jij mijmert wel aparte dingen, Ane. Ik bedoel, ik mijmer ook wel eens wat, maar dat zijn dan meestal wat wat uh... aardsere dingen zeg maar, meer met de voeten op de vloer. Vaak gaat het dan over mijn werk. Zo hebben we laatst op mijn werk nieuwe koperen houtschroeven binnengekregen waar aan de buitenkant een dun laagje zink omheen zit. De fabrikant beweert dat deze nieuwe ontwikkeling grote voordelen biedt in verband met...

Wijn, onderbrak Anja hem, omdat ze vond dat het zo onderhand hoog tijd werd om ook weer eens een duit in het zakje te doen om te voorkomen dat het een 'herengesprek' werd. Wijn, daar hoor je ook wel eens over dat die steeds minder door Nederlanders gedronken wordt terwijl ikzelf juist...

Weet je wie weinig met hun voeten op de vloer staan? viel Heer Ane haar in de rede, Suske en Wiske! Suske en Wiske? Henk keek verbaasd. Ja, en Lambiek en Jerommeke en Sidonia ook. Iedereen eigenlijk. Ik heb laatst De Gladde Glipper – dat is nummer 149, nog van Willy Vandersteen zelf – gelezen en daarin bevindt zich 119 keer iemand in de lucht zonder dat daar enige aanleiding of verklaring voor is. Allemaal 'airborne'. De afstand tot de aarde varieerde van een decimeter tot ruim een halve meter boven de grond. Er staan zelfs tekeningen in waarop Suske en Wiske zich op bromfietsen voortbewegen waarvan de wielen zich toch al gauw vijftien centimeter boven het wegdek bevinden, hoewel je dat bij stripfiguren natuurlijk altijd moeilijk kan inschatten. 119 keer? vroeg Henk ongelovig. 119 keer, en dan heb ik de gevallen waarin iemand bijvoorbeeld aangereden wordt door een auto of een klap van Jerommeke krijgt niet eens meegerekend. Tja, meende Henk, als je een klap van Jerommeke krijgt... En ze zitten ook een keer in een luchtballon en dat heb ik ook niet meegeteld. En ook niet die keer dat Wiske aan de noodrem van de trein gaat hangen omdat ze net uit het coupéraampje gezien heeft hoe een dief met een zwart maskertje op de deur

van het postkantoor met een breekijzer aan het forceren is. Wat raar dat hij bij een postkantoor probeerde in te breken, zei Anja, die zich net een nieuw glas wijn had ingeschonken. Wat valt er nu te stelen in een postkantoor? Post? Postzegels? Misschien schreef die inbreker veel brieven... Maar het is inderdaad wel merkwaardig dat ze zo vaak door de lucht zweven. Kan het zijn dat ze in België soms minder zwaartekracht hebben?

Maandag, 23 Oktober 2006

Winter in Leusden 4-8

Het begon buiten nu snel donker te worden en Anja schoof de gordijnen dicht en ontstak enige lampen, terwijl zij haar beklag deed over de vroeg invallende duisternis en de lage temperaturen.

Ach, relativeerde Henk, over een half jaar zitten we waarschijnlijk in een hittegolf en dan is het ook weer niet goed. Op de middelbare school heb ik eens een Engels versje uit het hoofd geleerd dat als volgt ging:

A man is a fool
When it's hot he wants it cool
When it's cool he wants it hot
He always wants what he has not.

Op de een of andere manier leek me dat iets... iets fundamenteels uit te drukken. Het is in ieder geval vaak van toepassing, heb ik gemerkt. Maar verder ben ik lang niet zo filosofisch ingesteld als jij, Ane.

Heer Ane leek verbaasd. Vind je dan dat ik filosofisch ben ingesteld?
Ja, meende Henk, met al dat gemijmer en zo.

Maar dat heeft toch niets met filosofie te maken, Henk? Hoewel ik daar wel een bepaalde belangstelling voor heb. Zo heb ik laatst iets over Heidegger gelezen en werd toen nogal gegrepen door zijn kijk op de ontologische indifferentie ten aanzien van de epochale constellatie van het Dasein in het kader van de zijnsverlatenheid van de existentie in de geworpenheid als zodanig. Zoals de dingen zich voordoen in het bestaan van de daadwerkelijke existentie. An sich. Zeg maar.

Dat gaat me boven de pet, Ane.

Tja, het is ook nogal specialistisch, veel jargon. Je moet je er een beetje in verdiepen, want anders kun je er geen touw aan vastknopen. Vanuit de leefkeuken vroeg Anja of de 'heren' misschien iets wilden eten. Maar geen van beide heren had trek.

Als ik drink, eet ik meestal niet en omgekeerd drink ik niet als ik eet, zei Heer Ane. Veel mensen doen het graag tegelijkertijd, eten en drinken, maar bij mij schijnt dat op de een of andere manier niet te werken. Alcohol schijnt trouwens een remmende werking op het hongergevoel te hebben, misschien dat dat ermee te maken heeft.

Dat zou best kunnen, veronderstelde Henk, want ik heb ook altijd minder trek als ik iets gedronken heb. Zal ik dan wat blokjes kaas snijden? vroeg Anja, dat er toch iets te knabbelen is voor het geval dat?

Daar hadden de heren geen bezwaar tegen. Ondertussen boog Heer Ane zich over de mogelijkheid van een zwaartekracht die zich plaatselijk minder sterk deed gelden dan elders. De noord- en zuidpool zijn afgeplat, doceerde hij, dus daar zou de zwaartekracht theoretisch minder moeten zijn, net als in België, als dat lager zou liggen dan de omringende landen, hoewel ik niet denk dat het veel uitmaakt. Aan de andere kant wegen stripfiguren natuurlijk maar heel weinig.

Woensdag, 8 November 2006

Winter in Leusden 4-9

Tja, zei Henk, je staat er eigenlijk nooit zo bij stil, althans ik niet, maar een stripfiguur heeft inderdaad maar heel weinig gewicht. En het is nog niet eens eenvoudig om uit te maken wat dat gewicht dan precies is, ik bedoel: moet je bijvoorbeeld alleen de drukinkt wegen of moet je het gewicht van het papier waarop het gedrukt is meerekenen?

Heel scherpzinnig, Henk, meende Heer Ane, maar die moeilijkheden zijn door middel van de filosofie te omzeilen als je ervan uitgaat dat stripfiguren mentale concepten zijn en dat hun verschijning op papier in dezen eigenlijk bijzaak is.

Hè?

Ja, een stripfiguur is geen reproductie van iets in de werkelijkheid en dankt zijn bestaan uitsluitend aan de fantasie van zijn of haar schepper. Op die manier bestaat een stripfiguur helemaal niet als zodanig en heeft dus dientengevolge een gewicht van nul, want gedachten wegen niets. Henk zweeg enige tijd peinzend voor zich uit, nam een flinke slok bier en zei: Maar als het waar is dat stripfiguren helemaal niets wegen, dan is het eigenlijk helemaal niet gek dat ze zo vaak in de lucht zweven, want dat zie je toch ook bij astronauten?

Precies! zei Heer Ane. En als je het op die manier bekijkt, klopt alles en is het probleem opgelost. Vanwege zijn gewichtloosheid staat de stripfiguur in een heel andere, veel flexibelere relatie tot de werkelijkheid dan wij mensenkinderen.

Potverdomme, zei Henk, volgens mij heb je gelijk. Maar ik heb er een beetje koppijn van gekregen. En dorst. Wil jij nog een pilsje, Ane? En zal ik voor jou een wijntje meenemen, Anja? Dat laatste moest hij herhalen, want Anja zat met een bijna leeg glas in de hand in gedachten verzonken naar haar schoenen te staren.

Eh ja, graag, Henk...

Nadat Henk alle glazen opnieuw had gevuld, viel er een zwijgen. Het leek alsof de filosofische krachtsinspanningen onze vrienden danig hadden uitgeput, en ook was er nog door niemand van de kaasblokjes gegeten.

Na enige tijd leek Anja te ontwaken. Ze nam een slok van haar wijn en vroeg aarzelend aan niemand in het bijzonder: Maar dan weegt God toch ook niks?

Maandag, 13 November 2006

Winter in Leusden 4-10

De rest van de avond verliep zoals verwacht mocht worden onder deze omstandigheden: het niveau van de conversatie daalde naar gelang het alcoholpromillage in het bloed steeg. Rond een uur of twaalf stond Heer Ane op met de mededeling dat als hij nú niet naar huis ging het er waarschijnlijk niet meer van zou komen. Anja bood hem het logeerbed op zolder aan, maar Heer Ane sliep het liefst in zijn eigen bed. Na zijn jas te hebben aangetrokken en afscheid te hebben genomen, toog hij op weg. Nog voor hij het einde van de straat bereikt had, kreeg hij er al spijt van Anja's aanbod afgeslagen te hebben. Het was kouder dan hij verwacht had en een harde, gure wind sneed hem bijna de adem af. Maar teruggaan was zijn eer te na en hij zette er stevig de pas in. De straten lagen er verlaten bij onder een onbewolkt uitspansel dat beurtelings op hem drukte en aan hem trok. Ongeveer op de helft van de route zag hij aan de overkant van de straat een man onder een lantaarnpaal staan, wiens hond bezig was met urineren. Door de wind waaide de in de stilte klaterende straal precies over zijn schoenen, wat hij niet scheen te bemerken. God is goed en Allah is groot, dacht Heer Ane en voelde zowaar enige warmte. Toen hij wat later zijn flat in het oog kreeg, viel hem op dat bij de burens nog licht brandde. Opmerkelijk, want meestal lag op zaterdagavond iedereen om hooguit elf uur op bed, wat ook geen wonder was omdat ze de halve dag schoenen- en kledingwinkels in en uit waren geslenterd met jengelende kinderen aan hun zijde. En dan ook nog de auto wassen.

Heer Ane opende de voordeur en beklom de trappen naar zijn appartement zonder enig gerucht te maken. Bij zijn burens stond het bovenlicht van de slaapkamer open en vandaaruit bereikten alarmerende geluiden zijn oren: Aaaaah! Aaaaah!, kermde de buurvrouw, het doet zo'n pijn! Ik kan niet meer! Ik kan niet meer! Kom kom, reageerde een bazig klinkende vrouwenstem, we zijn er bijna. Daar komt er alweer een.

Drukken drukken drukken drukken drukken! Toe maar toe maar toe maar toe maar! Zet door zet door zet door zet door! Het gekerm van de buurvrouw ging nu over in een soort gerochel. Jaaaa! Daar istie, het is een jongetje! De buurvrouw begon nu te huilen en hij meende ook wat snikken van de buurman op te vangen. Heer Ane had eens gelezen dat een bevalling voor buitenstaanders vaak een onsmakelijke vertoning was, maar dat de direct betrokkenen door de natuur allerlei stoffen in het bloed gejaagd kregen die heftige emotionele stormen in hen veroorzaakten waardoor zij later naar de gebeurtenis verwezen in termen van 'De mooiste dag van ons leven'. Omdat de nieuwe wereldburger het inmiddels op een indringend blèren had gezet, schoot Heer Ane snel zijn flatje in om aan de schrille klanken te ontsnappen. Na zijn tanden gepoetst te hebben, kroop hij in bed en gleeed spoedig in een droom waarin hij op de wc zat terwijl een enorme verpleegster met snor hem ongeduldig toeschreeuwde:

Zet door zet door zet door!!

Woensdag, 22 November 2006

Winter In Leusden 5

Ondertussen had Layla een volledige metamorfose ondergaan. Verdwenen waren de naveltruitjes van angorawol en de roze lippenstift, voor Layla bestond nog slechts één kleur: zwart. Letterlijk van onder naar boven: haar schoenen, haar broek, haar T-shirt, de make-up en het kapsel, alles was gitzwart. Ze wekte de indruk al een tijd in het graf te liggen en er slechts even uit te zijn gekomen om een luchtje te scheppen. Dit was dan ook de reden geweest dat de parfumeriezaak waar zij werkzaam was haar dringend had verzocht met onmiddellijke ingang om te zien naar een andere betrekking. Van die tyfuslijers mag je tegenwoordig niet eens meer zelf uitmaken wat je aantrekt!, had ze tegen haar moeder geklaagd, en Anja had haar gelijk gegeven. Inderdaad, waar bemoeiden ze zich mee? Na het aanvragen van de uitkering was ze niet vaak meer thuis geweest. Anja wist niet waar ze precies al die tijd uithing, maar vond het beter er maar niet naar te vragen. De jeugd werd toch al door de maatschappij in een eng keurslijf gedwongen en bovendien was ze toch inmiddels oud genoeg om niet in zeven sloten tegelijk te lopen? De weinige keren dat Layla haar gezicht thuis liet zien, vertelde ze haar moeder vrijwel niets en verdween direct naar haar kamertje vanwaaruit dan even later de in een eerder hoofdstuk reeds genoemde rockgroep met de zanger die 'zijn ongenoegen over het leven in het algemeen en het zijne in het bijzonder' met hoge stem boven de elektrische vervorming probeerde uit te schreeuwen, het hele huis probeerde te vullen. Soms kwam ook Patrick mee, al even zwart uitgedost en even zwijgzaam als Layla. Omdat sommige lezers het bijzonder interesseert: Nee, tot een volledige geslachtsgemeenschap tussen hen was het nog steeds niet gekomen. Hoewel Patrick op zijn eigen manier wel om Layla gaf, stond haar magerte hem nog steeds genoeg tegen om een vleselijke vereniging in de weg te staan. Layla weet deze lichamelijke terughoudendheid nog steeds aan haar dikte. Daarom had zij een extra

streng dieet voor zichzelf bedacht dat haar slechts de consumptie van drie pinda's, één dropje en twee droge crackers per dag toestond. Bovendien wandelde en fietste ze veel. Het resultaat was er dan ook naar, ze was dunner dan ooit. Maar dus nog niet dun genoeg kennelijk, want Patrick stak nog steeds geen vinger naar haar uit. En dat deed haar veel verdriet. Op dit moment zit ze alleen in haar kamertje met een keukenmes. Ze weet ook niet hoe het komt, maar ze heeft veel zin om met het mes in haar onderarm te gaan kerven. Heel voorzichtig. En dat doet ze dan ook. Heel voorzichtig. Snijden is het zeker niet, zelfs geen kerven. Krassen is het juiste werkwoord. Voorzichtig krassen. In een rechte lijn. Na een tijdje ontstaat er een rode streep die door het opzwellen van het onderliggende weefsel verhoogd komt te liggen. Als een dijk.

Woensdag, 29 November 2006

Winter in Leusden 6.1

Heer Ane werd langzaam wakker en herinnerde zich de droom waar hij nog half in vertoefde. Daarin was het schemerig en ongeveer een halve meter boven een weiland zweefde een kudde koeien met gestrekt afhangende poten. De koeien zongen. Meerstemmig. Heer Ane bevond zich in het midden van de kudde en speurde tevergeefs naar zichzelf in het rond. Pas toen het zingen ophield, drong het tot hem door dat hij zelf het gezang had voortgebracht. Daarna stond hij bij zijn auto. Hij zocht in zijn jaszak naar zijn sleutels, maar kon ze niet vinden.

Het beeld vervaagde en hij werd zich bewust van het feit dat hij in zijn bed lag. Een vaag, onaangenaam hol gevoel in zijn maag probeerde hem duidelijk te maken dat er vandaag iets gedaan moest worden waar hij helemaal geen zin in had. Hij wreef de slaap uit zijn ogen en wierp een blik op de wekker die al jaren ongebruikt op het nachtkastje stond. Vijf voor negen. En toen wist hij het weer: hij zou om tien uur zijn vader in Hoogland ophalen en hem naar Schiphol brengen. Want noch zijn leeftijd van 93 jaar, noch zijn beginnende incontinentie, zelfs niet het gegeven dat hij zonder hulp nauwelijks nog kon lopen, waren voor hem aanleiding om van zijn tweede reis naar de familie in Canada af te zien. En Heer Ane meende zeker te weten dat de overzeese verwanten in het geheel niet zaten te wachten op de strompelende, aan alle kanten lekkende ouwehoer uit Holland met zijn eindeloze monologen over fietstochten die hij in 1937, of was het 1938 of 1939, nee, het was wel degelijk in 1937, op de Veluwe of in Noord-Brabant had ondernomen.

Zacht vloekend begon Heer Ane in een voor zijn doen ongehoord hoog tempo aan zijn ochtendritueel van koffiezetten, poepen en douchen, en om kwart voor tien trok hij zijn jas aan en de deur achter zich dicht op het moment dat de nieuwe wereldburger in de naastgelegen woning een treffende imitatie van het luchtalarm inzette, die hem deed beseffen dat hij

een lichte kater had. Nadat hij de auto had gestart en de motor even liet warm worden omdat hij eens ergens had gelezen dat het rijden met een koude motor onnodige slijtage kon veroorzaken, greep hij zonder te kijken in het bakje gekopieerde cd's en duwde een schijfje in een gleuf in het dashboard. Frank Zappa. The torture never stops. Hij schakelde de eerste versnelling in en de autette gleed soepel als altijd van zijn plek. Net voordat hij het bord met 'Hoogland' passeerde, begon het zachtjes te regenen.

Vrijdag, 8 December 2006

Winter in Leusden 6-2

Heer Ane parkeerde zijn autette in het donker voor Anja's betegelde voortuintje en belde even later aan met een fles rode wijn in de hand. Heer Ane, zei Anja nadat ze had opengedaan, hoe is ie? Zijn gangetje, zijn gangetje, antwoordde Heer Ane als gebruikelijk. Een hoop gelazer weer met m'n vader, maar daar wil ik het niet over hebben. Hij overhandigde Anja de fles wijn en betrad het halletje waar hij zijn jas aan de kapstok hing.

Ondertussen bekeek Anja het etiket van de wijnfles. Rioja, stelde ze vast, kwam dat niet uit Spanje? Heer Ane had inmiddels in een van de versleten relaxfauteuils plaatsgenomen en hield een doorzichtig plastic zakje met een groenige inhoud omhoog. Nee, zei Anja, dat is toch niet wat ik denk dat het is? Toch wel, meende Heer Ane, ik was laatst even in Amersfoort en liep langs een koffiешop en toen dacht ik, ik heb al heel lang niet meer geblowd, weet je wat, ik ga gewoon wat weed kopen. Even later poogden Heer Ane en Anja in eendrachtige samenwerking een ouderwetse joint te fabriceren, wat nog niet meeviel omdat iedere vaardigheid onderhoud door oefening vergt. Maar uiteindelijk wisten ze toch een van een filter voorziene toeter samen te stellen die er misschien wat verfromfaaid uitzag, maar theoretisch toch het gewenste resultaat moest kunnen opleveren. Nadat Anja voor Heer Ane een glas bier en voor zichzelf een glas wijn had ingeschonken, werd de joint aangestoken en weldra lurkten ze om de beurt aan de magische trompet, wat al snel uitputtende hoestbuien tot gevolg had omdat de weed tegenwoordig wel iets sterker was dan vroeger...

Lekker wijntje wel, meldde Anja met een rood hoofd nadat ze was uitgehoest. Vind ik ook, bevestigde Heer Ane. Een licht fruitige geur, maar het is twijfelachtig of je het rood fruit kunt noemen, eerder bosvruchtachtig, maar geen zwarte bessen. Weinig afdronk, de wijn ebt ongemerkt weg. Heel soepel, de fijne ervaring zit in het begin, bij de geur en het naar binnen

komen. En zo hoort het ook. Nadat de wijn de tempel van het lichaam heeft betreden, moet hij zich verder koest houden...

Gedurende enige ogenblikken keken Heer Ane en Anja elkaar zwijgend aan. Daarna barstten ze allebei tegelijk in een lachbui uit. Die duurde nogal een tijd voort, want iedere keer als hij leek uitgewoed, hoefden ze elkaar alleen maar even aan te kijken om het vuur opnieuw te ontsteken. Maar uiteindelijk keerde de rust terug in de woning aan de Rozenstraat. Terwijl hij de tranen nog uit zijn ogen wreef, begon Heer Ane nu te vertellen dat hij bezig was de muren van zijn flatje te schilderen 'omdat het zo onderhand wel weer eens tijd werd': 'Ik ben onder De Vergietlamp begonnen te verven en werk volgens mijn favoriete methode. Dus met een klein kwastje en één steen tegelijk. Daar hebben verscheidene mensen in het verleden om moeten lachen, maar ik voel me er prettig bij. Nou ja, bij wijze van spreken dan. Maar ik vind dat je zo veel meer contact legt met de geest van je woning. Die is tenslotte ook voornamelijk uit losse stenen opgebouwd en door ze dan ook een voor een te schilderen, word je als het ware meer één met je omgeving. Dat je er een band mee krijgt. En indirect ook met Moeder Aarde, want het gebouw staat tenslotte in de vruchtbare bodem van Moeder Aarde. De Indianen hadden dat al vroeg door. Vandaar dat ze ook veren in hun kapsel deden en pijpen gingen roken. Aardewerken pijpen uiteraard. En zo zaten ze dan te roken. Onder hen was de grond en boven hen het luchtruim van de gevederde vrienden. En van God. En zij zaten er precies tussenin. De pijp symboliseerde Moeder Aarde, de tabak de planten die uit Moeder Aarde groeiden en door Haar ondersteund en gevoed werden. En met het omzetten van de tabak in rook die naar de hemel steeg, bewezen ze eer aan de vogels en de Schepper. Heel harmonieus allemaal. Je zou er bijna Indiaan van worden. Aangezien de meesten tegenwoordig aan de drank schijnen te zijn, zou de overgang misschien niet eens zo groot zijn.'

Maandag, 8 Januari 2007

Winter in Leusden 6-3

Zwijgend dronken en rookten Heer Ane en Anja enige tijd voort. Toen verbrak Heer Ane de stilte.

– Eigenlijk hadden ze ergens wel gelijk, die Indianen, meende hij.

– Omdat ze aan de drank gingen?

– Dàt misschien ook, maar ik bedoel dat ze poogden om hun omgeving te bezielen, dat ze de dingen min of meer als goddelijke verschijningen zagen. Zeg maar. Een beetje in de richting van het pantheïsme.

– Het Pan Thee wat?

– Het pantheïsme. Ken je dat niet? Dat is dat als men zegt dat de natuur en alles een manifestatie van God is, dat God en de natuur dan een en hetzelfde zijn. En dat je dus zelf ook een onderdeel van God bent en omgekeerd God ook een onderdeel van jou. Snap je?

– Hmm...

– Nou, kijk, je hebt bijvoorbeeld het heelal, en dat bestaat voornamelijk uit niets. Lege ruimte. Deze tafel ook.

– Hoe kan dat nou? Deze tafel is toch heel stevig?

– Ja, maar als je heel klein was, zo klein als een atoom, dan zou je er dwars doorheen kunnen kijken. En als je nog kleiner was... Een atoom bestaat uit een kern waaromheen andere nóg kleinere deeltjes cirkelen. En als je je dan dat atoom voorstelt als een kathedraal, dan is de kern zo klein als een vlieg en de eromheen vliegende deeltjes zouden niet groter dan stofjes zijn. Dus er zou heel veel lege ruimte overblijven. En zo is het in het groot met het heelal ook. Het schijnt zelfs dat het grootste deel van het heelal nog moet worden uitgevonden, zó leeg is het. Snap je?

– Hmm... Maar als het heelal voornamelijk uit niets bestaat, dan bestaat God dus volgens die pantisten ook voornamelijk uit niets? Als het hetzelfde is.

Dus. Zeg maar.

– Eh... inderdaad, dat heb je heel goed gezien. Dan bestaat God ook voornamelijk uit niets. Want alles is God en omgekeerd idem dito hetzelfde. Dus als de natuur weinig dichtheid bezit, moet God dus ook een laag soortelijk gewicht hebben.

– Vandaar misschien dat we zo weinig van hem merken, veronderstelde Anja. – Zeker, zeker, maar je kan het natuurlijk ook als een hele knappe prestatie van God zien, dat hij in alles, hoe gering het ook is, een stukje van zichzelf heeft weten te stoppen. Heb ik je al verteld dat ik laatst nieuwe luidsprekers heb gekocht?

– Nee.

– Nou, ik heb dus laatst nieuwe luidsprekers gekocht, nou ja, tweedehands. Ik vond de oude nog best voldoen, maar ze begonnen gewoon letterlijk uit elkaar te vallen. Dus dan moet je wel. Maar nu heb ik dus luidsprekers waarvan de conussen – dat zijn de dingen die trillen en aldus het geluid voortbrengen – gemaakt zijn van aerogel, ken je dat?

– Nee.

– Nou, dat is dus een materiaal dat voor 99,8 procent uit lege ruimte bestaat. Het is uitgevonden door de ruimtevaart om kleine stofdeeltjes in het heelal mee op te vangen zonder ze te beschadigen. Want die gaan heel hard die deeltjes, maar als je ze wilt opvangen, moet je ze afremmen en als dat te abrupt gebeurt, gaan ze stuk, want ze zijn natuurlijk maar heel klein.

– Dus het bestaat voor 99,8 procent uit niets, dat spul.

– Ja, het is bijna volledig eh... virtueel.

– Maar in dat geval moet er dus heel veel God in zitten?

– Reken maar, het zit boordevol met God, tot de rand toe, daarom klinkt het ook zo goed!

Maandag, 15 Januari 2007

Winter in Leusden 6-4

Eh... weet je, Ane... Ik weet niet of het er iets mee te maken heeft, maar soms sta ik 's avonds in de keuken uit het raam te staren... in de tuin die dan eigenlijk een soort zwart gat is... en dan heb ik het idee dat alles zo groot en koud en leeg is... en dan heb ik soms het gevoel alsof... alsof...

– Alsof je in je blote kont op een ijsvlakte in de buurt van de Noordpool staat?

– Ja... hoe weet jij dat?

– Ach, niets menselijks is me vreemd, dus ook de melancholie niet. Maar ik heb er iets op gevonden. Ieder jaar neem ik op 1 november de Finse nationaliteit aan.

– Hè?

– Ja, het moet tenslotte uit de lengte of uit de breedte. Dat gevoel is er nu eenmaal, daar is niets aan te doen, dus dan kan je er maar het beste een passende entourage bij bedenken. En Finland is dan heel geschikt. Een groot, koud en leeg land waarin zich hier en daar Finnen ophouden, norske zwijgzame types die enorm veel drinken en vaker dan anderen de hand aan zichzelf slaan, wat natuurlijk geen wonder is als je de helft van het jaar zo'n beetje in het donker zit. En dan stel ik me voor dat ik in mijn blokhut zit, buiten is het minstens twintig graden onder nul en de wind jaagt stuifsnieuw over de ongenaakbare vlakte, maar dat maakt niet uit, want jij hoeft nergens naar toe en zit lekker warm binnen bij de open haard met een pilsje in de hand.

– Maar jij hebt toch centrale verwarming?

– Ja, maar ik zet de tv aan en doe gewoon zo'n openhaard-dvd in de speler met het geluid flink hard zodat het lekker knettert. Pits! Pats! Net echt. Eventueel kun je ook nog een reproductie van een landschap van Akseli Gallen-Kallela – de schilder van de Finse ziel – aan de muur hangen. Ik zie het in de toekomst nog wel eens een trend worden, dat je je gevoel

niet aanpast aan je omgeving, maar dat je de omgeving aanpast aan je gevoel door van nationaliteit te veranderen. Als Fin zit je in Nederland goed tot in ieder geval 1 mei. Daarna kun je het beter wat zuidelijker zoeken. Hoewel sommigen ook als Fin de zomer doorgaan, maar dat is meer iets voor de echte liefhebbers, de diehards. Zoals je ook mensen hebt die de Mount Everest willen beklimmen of met krokodillen worstelen. Maar dat is niets voor ons soort mensen.

Enige tijd tijd zwegen ze. Toen vroeg Anja:

– Wat kost dat eigenlijk, zo'n openhaard-dvd?

Maandag, 22 Januari 2007

Winter in Leusden 6-5

Nadat Anja de glazen opnieuw had volgeschonken, vervolgde Heer Ane:

– Toch is het met kou en leegte net zoals met veel andere dingen: dat het relatief is. Het hangt er maar van af wat je ermee doet. Laatst zag ik in de krant een lijst staan van de gelukkigste volken op onze planeet. Nederland stond op de dertiende plaats, wat niet gering is als je je realiseert dat er toch al gauw minstens honderdenvijftig landen zijn. Maar tot mijn verbazing stond Finland op plaats zes. Tot mijn verbazing, omdat je dat met al die kou en leegte en alcohol en zelfmoorden daar niet zou verwachten. Kennelijk weten die Finnen toch goed met hun lot om te gaan. En door Fins te worden, stijgt je dus zomaar zeven plaatsen op de ranglijst. Anja zat met rode oogjes te overwegen of er nog een joint gedraaid moest worden, en het duurde even tot de woorden van Heer Ane tot haar doordrongen.

– Welk land stond er eigenlijk op de éérste plaats, Ane?

– Denemarken, geloof ik.

– Denemarken, daar ben ik nog nooit geweest.

– Ik wel.

– En hoe is het daar, in Denemarken?

– Het is net Nederland, maar dan erger. Je kan beter dood wezen.

– Ja, dat schiet niet op.

– Nee, dat schiet niet op, hoewel het er dus van afhangt hoe of dat je met de dingen omgaat. Zo realiseerde ik me laatst dat ik omgeven word door allerlei dingen, van alles en nog wat, maar dat ik daar niets aan heb.

Anderen wèl, maar ik dus niet.

– Hoe bedoel je?

– Nou, ik heb bijvoorbeeld een bejaardentehuis bij de hand, maar ik ben niet bejaard. En er is een kerkhof, maar ik ben niet dood. En er zijn kinderspeelplaatsen en scholen, maar ik heb geen kinderen. Er zijn kappers, maar het kan me weinig schelen hoe m'n haar zit, en als het te lang wordt,

knip ik er zelf wel een stuk af. Er zijn kleding- en schoenenwinkels, massa's kleding- en schoenenwinkels, maar ik heb genoeg aan één paar schoenen en twee broeken en wat T-shirts. En er zijn meubelboulevards, maar mijn tweezitsbankje zit nog prima. En er zijn plasma-tv's, maar wat moet je daarmee als er toch nooit iets interessants wordt uitgezonden? En zo kan ik nog wel even doorgaan.

– Ik heb er nooit zo bij stilgestaan, Ane, maar dat heb ik dus eigenlijk ook wel. Dat ik aan de meeste dingen niks heb. En met mensen is het net zo. Dat ze vaak best aardig zijn, maar dan beginnen ze te praten en dan denk je: Alles goed en wel, maar wat moet ik hier in vredesnaam mee?

– Precies, zo werd ik laatst in het trappenhuis aangesproken door mijn buurman. Hij wilde van me weten 'wie er vanavond ging winnen'. Ik begreep er niets van, maar het bleek dus om een of andere voetbalwedstrijd te gaan. Zo'n man gaat er gewoon van uit dat iedereen van voetbal houdt.

– Maar zulke mensen hebben nooit ergens last van. Die buurman van jou weet vast niet eens waar Finland ligt... Zo heb ik hierachter een buurman die alles van broodroosters weet, echt álles.

– Maar broodroosters interesseren je niet.

– Nee, maar ik heb wel een tosti-ijzer.

Maandag, 29 Januari 2007

Winter in Leusden 6-6

Heer Ane fronste zijn wenkbrauwen en trok een gezicht alsof hij scherp luisterde.

– Anja, hoor jij dat nu ook?

– Wat?

– Dat geluid buiten. Het lijkt wel muziek.

– Ik hoor niets. Volgens mij is het net zo doodstil als altijd. Misschien beeld je het je in, dat heb je soms met weed.

Maar Heer Ane liet zich niet van de wijs brengen, stond op om de gordijnen een stukje te openen en tuurde in het duister van de Rozenstraat. Al spoedig bleek dat er met zijn oren niets aan de hand was, want het geluid zwol steeds verder aan en het was wel degelijk muziek.

– Nu hoor ik ook wat, zei Anja, het is geloof ik een muziekkorps. En inderdaad, er kwam een muziekkorps in straf tempo de straat binnengemarcheerd. De melodie die gespeeld werd, was nu ook duidelijk te horen. Het was: Van je hela hola, houd er de moed maar in. Maar er werd niet bij gezongen. Het geluid had inmiddels een oorverdovend volume bereikt en onder de verbaasde blikken van onze Leusdenaren trok het korps, dat uitsluitend uit in rood met gouden uniformen gehulde leden van het mannelijk geslacht bestond, aan Anja's gevel voorbij. Maar het was nog niet afgelopen. Achter de muzikanten volgden ongeveer honderd bejaarden die in een carré opgesteld evenzovele rollators voortduwden. Daar weer achteraan kwamen honderd mannen met een vol winkelwagentje, op de hielen gezeten door honderd vrouwen met een kinderwagen.

– Wist jij dat we hier zoiets hadden? vroeg Heer Ane.

– Nee, dit is voor mij nieuw, bekende Anja, die inmiddels ook voor het raam was komen staan. Nog nooit eerder gezien. Maar kijk, er komt nog meer!

En inderdaad, na de vrouwen met de kinderwagens volgde een stoet schreeuwende kinderen die allemaal een lampionnetje aan de hand meevoerden. Daarna kwamen een brandweerauto en een peloton politie te paard.

– Ik vind het maar een vreemde vertoning, meende Heer Ane. En hoe kan zoiets bestaan zonder dat wij er ooit weet van hadden?

– Misschien is het iets nieuws en heeft het in Leusden Nu gestaan. Leusden Nu was het gratis huis-aan-huisblaadje dat Heer Ane altijd ongelezen in de vuilnisbak gooide en bij Anja onmiddellijk na ontvangst in de kattenbak verdween.

– Ja, dat zou kunnen, want die lezen we al jaren niet meer. Zonde eigenlijk, want er staan vaak boeiende dingen in. 'Hondenbelasting dit jaar 0,7 procent gestegen' bijvoorbeeld. Of 'Sijsjespeergaarde in verband met werkzaamheden aan het wegdek tijdelijk afgesloten voor alle verkeer'. Of 'Ruilbeurs voetbalplaatjes in wijkcentrum groot succes'.

Anja schoot in de lach.

– Hoort die vrachtwagen er ook bij, Ane?

– Ik weet het niet, maar volgens mij komt er hierna niets meer. Dit is het laatste.

Op de zijkant van de vrachtwagen stonden links van een afbeelding van een opgewekt kijkende vis de woorden 'Eet meer vis', en rechts ervan 'Dan dit adres...'

– Maar dat rijmt toch helemaal niet? meende Anja.

– Nee, maar ik vermoed dat de visboer gedacht heeft dat het toch allebei op een s eindigde en dat wel mooi genoeg vond. Je hebt nu eenmaal niet zoveel literaire visboeren.

Inmiddels lag de straat er weer vertrouwd doods en leeg bij. Alleen aan de overkant liet een man zijn hond uit.

Heer Ane en Anja wisten nog steeds niet wat ze ervan moesten denken. Misschien toch maar weer eens de Leusden Nu inkijken.

– Nu ja, besloot Heer Ane terwijl hij de gordijnen weer dichtschooft. Je moet maar denken dat het voor een beetje afleiding zorgt, zulk straatrumoer.

Maandag, 5 Februari 2007

Winter in Leusden 6-7

Terwijl Anja met het puntje van haar tong tussen de lippen en een oude krant op haar schoot een joint trachtte te draaien, werd er op de achterdeur die op de leefkeuken uitkwam geklopt.

– Ach Ane, kan jij even opendoen, want ik zit hier met... zei Anja, waarop Heer Ane opstond. Het was Henk die, nadat de deur voor hem geopend was, met een fles wijn in de hand Anja's woning binnentrad.

– Nee maar, Henk! Waar heb jij de laatste tijd uitgehangen? vroeg Anja terwijl ze van haar bezigheden opzag.

– Tja, zei Henk, ik heb mijn broer een week te logeren gehad. Hij zette de fles wijn op de salontafel.

– Het ging namelijk niet zo best met hem en dan komt ie altijd naar mij toe. Hij zegt: Henk, als ik me kloten voel, kan ik altijd zo goed met je praten.

– Komt ie ook wel eens als het goed met hem gaat? wilde Anja weten.

– Nee... nooit eigenlijk. Maar het is je broer, hè?

Heer Ane had de fles wijn inmiddels ter hand genomen en las het etiket hardop voor.

– Château Marginant Minimale Contrôlée. Klinkt wel goed.

– Ik weet niet of het wat is, zei Henk, ik drink liever bier. Ik heb gewoon maar wat uit de kast gepakt. Maar wat hangt hier voor een eigenaardige lucht?

– Dat is weed. Marihuana. Lief van je om een fles wijn mee te brengen, maar wat was er nu met je broer? vroeg Anja.

– Nou ja, zei Henk, als ik het goed begrepen heb, draait het om de hoeveel-cilinders in de motor van zijn auto.

– Hè?

– Ja, nou ja, je moet weten dat mijn broer heel anders is dan ik. Hij vindt dat er vooruitgang in zijn leven moet zitten. En daar bedoelt hij mee dat het

ieder jaar MEER moet worden. Meer dan het jaar ervoor. Hij ziet het leven als een 'uitdaging' waarin je je 'kansen moet pakken', waar je dan 'helemaal voor moet gaan'. 'Zuh skai is zuh limit', dat zegt hij ook vaak. Henk, zegt hij dan bijvoorbeeld, je wil toch niet je hele verdere leven hier blijven drinken? Maar dat vind ik dus helemaal geen probleem en dat snapt ie dan niet.

– Maar wat heeft dat dan met die cilinders te maken? wilde Anja weten. – Nou, dat zit zo, die vrouw van hem is net zo. Net als mijn broer. Die wil ook altijd meer. En nu wil ze bij hem weg omdat ze vindt dat hij niet genoeg zijn best doet, want hij heeft een auto met zes cilinders, en zij vindt dat hij er al lang een had moeten hebben met acht cilinders. Of meer.

– Maar waarom is dat dan beter?, als je meer cilinders hebt, wilde Anja weten.

– Dat weet ik toevallig, viel Heer Ane in, met meer cilinders krijg je minder trillingen. Het gaat om een ronddraaiende beweging die in het geval van een viercilinder in vieren wordt gedeeld en bij een zescilinder is het in zessen enzovoort. En hoe meer cilinders, hoe gelijkmatiger en uitgebalanceerder het gaat. Als je maar genoeg cilinders hebt, merk je niet eens meer dat er een motor in je auto zit. Hoe meer cilinders je motor heeft, hoe minder je ervan merkt.

– Hmm, bromde Anja, nadat ze haar joint had dichtgeplakt, dus meer is in dit geval dus eigenlijk minder.

– Ja, zei Heer Ane, een beroemde architect heeft ooit eens gezegd dat minder meer is. En dit is het tegenovergestelde. Het is omgedraaid.

– Ja, zei Anja. Ik wist trouwens helemaal niet dat Johan Cruijff naast voetballen ook nog aan architectuur deed. Toch wel een veelzijdig iemand.

Vrijdag, 23 Februari 2007

Winter in Leusden 6-8

Anja had haar joint gereed, stak er de brand in, en nam om hoestbuien te voorkomen met een getuit mondje een heel voorzichtig trekje.

– Maar zijn er geen andere motoren die weinig trillen? wilde ze weten, ik bedoel, ze kunnen zo veel tegenwoordig.

– Jawel, zei Heer Ane, je hebt ook elektrische motoren, die zitten bijvoorbeeld in treinen, maar daar moet zeg maar een stekker aan voor in het stopcontact, dus met een auto kom je er niet ver mee.

– Met batterijen kan toch ook? meende Henk.

– Ja, maar die zijn heel zwaar en binnen de kortste keren leeg, dus dat schiet niet op. En dan heb je nog wankelmotoren, die trillen ook heel weinig.

– Op de naam afgaand zou je niet zeggen dat die weinig trillen, zei Henk.

– Nee, omdat je denkt dat ze 'wankelen', maar Wankel, Felix Wankel, was de uitvinder van die motor, en die draait net zo soepel als een twaalfcilinder. Dat komt doordat er geen zuigers en drijfstangen en zo in zitten, zoals bij een stoommachine. Daarom is hij een stuk lichter en compacter dan een zuigermotor. En hij loopt gewoon op benzine.

Anja reikte Henk de joint aan, maar deze aarzelde [Henk, niet de joint].

– Moet ik dat nou wel doen? Ik heb dat nooit eerder gedaan. Ze zeggen dat je er raar van in je hoofd wordt.

– Dat is wel de bedoeling ja, neem nu maar een trekje, dood ga je er niet van, drong Anja aan. Behoedzaam nam Henk een trekje en gaf de joint daarna terug.

– Maar hoe werkt dat dan, zo'n wankelmotor? wilde Anja weten.

– Tja, dat is nog niet zo eenvoudig uit te leggen. Je moet het eigenlijk zien om het te kunnen geloven. Op het internet zijn – – animatiefilmpjes te vinden waarop je ziet hoe het werkt. Maar eigenlijk snap je het dan nog niet helemaal, zo geniaal simpel is het.

- Klinkt te mooi om waar te zijn. Hebben ze dan geen nadelen?
 - Eigenlijk niet. Nou ja, ze verbruiken wat meer benzine dan gemiddeld, maar dat is door het lage gewicht voor een flink deel te compenseren. En omdat ie zo klein is, kun je – als de motor voorin zit – de neus lager en gestroomlijnder maken. Dat scheelt ook weer in het verbruik.
 - Dus hij zuipt meer dan een twaalfcilinder?
 - Nee, meer dan een gemiddelde motor. Zeg maar eentje met vier cilinders. Of zes eventueel. Daarom zit ie in een Japanse sportwagen, want bij sportwagens telt het verbruik niet zo zwaar.
 - Maar hij verbruikt dus meer dan een twaalfcilinder?
 - O nee. Twaalfcilinders zuipen als tempeliers.
 - Meer dan een wankelmotor?
 - Ja, meer dan een wankelmotor.
 - Maar dan zou het toch veel handiger zijn als al die twaalfcilindermotoren werden vervangen door die wankelmotoren? Zuipt minder en trilt net zo weinig.
 - Ja, maar zo eenvoudig ligt het niet. Je hebt ook nog de imagokwestie.
 - ?
 - Ja, die twaalfcilindermotoren liggen onder hele lange en brede motorkappen, en als je ze zou vervangen door wankelmotoren, zou je ze in de motorruimte nauwelijks terug kunnen vinden. En de consument wil dat niet. Die wil een gevulde motorruimte.
 - Zeker mannen?
 - Nou, niet allemaal, maar voornamelijk wel.
 - Zo'n man zou zich voelen als een jongetje dat wordt betrappt met een halve leverworst in zijn onderbroek.
 - Haha, ja zoiets.
 - Maar ze kunnen die motorruimte toch ook kleiner maken zodat die wankelmotor er precies in past?
 - Ja, maar dan wordt de motorkap weer te klein. En dat wil de consument dus ook niet om imagoredenen.
 - Die zou zich voelen als een klein jongetje zonder leverworst met alleen maar een onderbroek aan...
 - Haha, ja zoiets.
- Er viel nu een stilte in. Na enige tijd verzuchtte Henk:
- Je hoort tegenwoordig wel eens dat het moderne leven zo ingewikkeld is geworden. Persoonlijk was me dat nooit opgevallen, maar ik begin geloof

ik te begrijpen wat ze bedoelen...

– En dan te bedenken dat die meneer Wankel niet eens een rijbewijs had.

Maandag, 14 Mei 2007

Winter in Leusden 7

Geachte heer Salverda,

Dank voor uw reactie van 19 april jl. op mijn klachten van 27 november 2006. In onze gesprekken van 18 januari en 15 februari jl. kon ik mij niet aan de indruk onttrekken dat u, in een poging uw organisatie te beschermen, rookgordijnen optrekt. Van een open en inhoudelijk gesprek, waarbij ik in de gelegenheid zou moeten worden gesteld mijn klachten nader toe te lichten, is tot nu toe geen sprake geweest. Nee, u wilde, zonder naar het verleden te kijken, direct naar een oplossing toe. Dit werkt zo niet.

In uw brief van 19 april jl. worden nog meer rookgordijnen opgetrokken. In een poging mij een deel van de schuld in het conflict met de afd. MO in de schoenen te schuiven, bedient u zich van termen als bijv. 'miscommunicatie' en 'botsende karakters'. Dit is volstrekte flauwekul. Al jarenlang heb ik oprecht gepoogd om via overleg het conflict te op te lossen. Van gemeentezijde heb ik alleen maar overbodig rigide en zelfs vijandig gedrag ondervonden. Laat staan constructief overleg.

De gemeente graaft zichzelf steeds verder in, met als resultaat een totaal overbodig verplicht GGD-traject, een totaal overbodige bezwaarprocedure, een totaal overbodige rechtszaak, een zeer geïrriteerde rechter, en een burger die nog meer schade wordt toegebracht. Van de gemeente Leusden verwacht ik dat medewerkers zich professioneel opstellen en op zijn minst in staat zijn tot constructief overleg. Indien medewerkers zelfs niet aan deze basale vaardigheid kunnen voldoen, is het einde zoek. Als dan ook nog blijkt dat een medewerker strafbare feiten heeft gepleegd en daar door u gemakshalve overheen gelopen wordt, houdt het al helemaal op.

Voor de rest verwijs ik u naar het advies van de adviescommissie, de uitspraak van de rechter en mijn klachten van 27 november 2006. U spreekt over gedeeltelijke(?) gegrondverklaring van mijn klachten. Over welke klachten heeft u het? Over welke gronden heeft u het? Welke klachten zijn

gegrond en welke klachten acht u ongegrond en waarom? Waarom heeft u mij, in het kader van een oplossing, de mogelijkheid ontnomen mijn klachten tegenover u nader toe te lichten?

Nu resteert er nog veel relevante informatie waar u geen kennis van heeft. De vraagtekens stapelen zich op. U heeft in mijn klachten van 27 november 2006 duidelijk kunnen lezen dat ik, gezien de ernst van de zaak, overweeg om o.a. de vertegenwoordigers van onze gemeente in de gemeenteraad in te lichten over deze onsmakelijke affaire. Dit is nog steeds actueel. U biedt mij in ruil voor het laten varen van mijn klachten een 'rusttraject' aan. Aangezien ik mij, na alles wat voorgevallen is met de afd. MO, totaal niet meer kon verhouden tot deze afdeling, is het 'rusttraject' al enige tijd domweg een feit. Ik zie dit voorstel dan ook niet als een serieuze poging van uw kant om tot een oplossing te komen. Laat staan om mijn toekomst opnieuw vorm te geven. Reeds in juni 2002 heeft het reïntegratiebureau Kliq mijn mogelijkheden om mijn zelfstandige werkzaamheden met gerichte hulp te kunnen continueren, als zeer positief beoordeeld. Leest u hiervoor het bijgevoegde rapport van dit bureau (zie bijlage).

Ik breng u in herinnering dat in september 2004 eveneens een voor mij positief advies is uitgebracht door het reïntegratiebedrijf Reafors. Een medewerker van dit bureau heeft in augustus 2004 ter plekke bij mij thuis een onderzoek ingesteld naar de mogelijkheden voor een doorstart van mijn zelfstandige activiteiten (vormgeving, fotografie en kunst).

Na herhaaldelijk aandringen mijnerzijds om vaart te maken met een traject, heeft de afd. MO hier niets mee gedaan. In plaats daarvan werd mij door deze afdeling op oudejaarsdag 2004 een verplichte tewerkstelling bij de plantsoendienst opgelegd. Het conflict was compleet. Eind 2004 was nog een klein deel van mijn netwerk intact. Met gerichte hulp en behoud van mijn bestaande netwerk zou uitbreiding van mijn activiteiten toen nog mogelijk zijn geweest. Ik had dan in mijn eigen levensonderhoud kunnen voorzien. De gemeente Leusden heeft mij sinds eind 2004 volledig onderuit doen gaan. Dit o.a. door een volstrekt overbodig en voor mij vernederend GGD-traject en tevens door een eveneens volstrekt overbodige en langdurige rechtsgang (adviescommissie + rechtszaak).

Zoals bekend is naast medicatie ook een psycholoog door mijn huisarts ingeschakeld. Ik was niet meer in staat de rotzooi met de gemeente een plaats te geven. Nog erger is dat door al deze voornoemde misère mijn nog

bestaande professionele netwerk (o.a. uitgeverijen) hierdoor volkomen verloren is gegaan. Het gevolg van dit alles is dat ik nu geen mogelijkheden meer zie deze richting van mijn activiteiten (grafische vormgeving) nog op een doeltreffende manier op te pakken. Ik neem dit de gemeente ernstig kwalijk. Wel zie ik goede mogelijkheden mijzelf nadrukkelijker te kunnen profileren in mijn kunstrichting. Galerieën hebben belangstelling voor mijn werk en hebben mij uitgenodigd om te exposeren. Dit is een blijk van waardering voor mijn werk en tevens voor mij een positieve impuls richting toekomst.

In uw brief van 19 april jl. schrijft u of het voor mij mogelijk is om met positieve energie en op constructieve wijze naar de toekomst te kijken en zo ja onder welke voorwaarden dit zou kunnen.

Welnu, het ontbreekt mij aan (financiële) middelen om mijn werk fysiek op formaat te kunnen tonen en om bijvoorbeeld o.a. in de acquisitie slagvaardig te werk te gaan. Zonder deze middelen zal ik de in mij geïnteresseerde kunstinstellingen helaas moeten teleurstellen en kom ik met alleen een bijstandsuitkering maar bitter weinig vooruit.

In dit verband herinner ik u eraan dat u in onze gesprekken heeft opgemerkt dat het tijd wordt om mijn toekomst, met steun van de gemeente, weer op te bouwen. Dit is dan ook het uitgelezen moment waarop de gemeente de door haar gemaakte ernstige fouten en de daardoor aan mij toegebrachte schade, nog enigszins kan compenseren. Eenmaal tot een voor mij bevredigende oplossing gekomen, kan daarna dit langdurige en naargeestige boek gesloten worden en kunnen we allen, zoals u wenste, gelukkig worden.

Dit neemt niet weg dat ik, mede in relatie tot mijn klachten, het functioneren van de afd. MO richting mij en medeburgers nauwlettend in de gaten zal blijven houden. Graag verneem ik op korte termijn uw schriftelijke reactie.

Heer Ane

Woensdag, 5 September 2007

Winter in Leusden 8 - [Zomer in Leusden]

Vanwege budgettaire problemen was Heer Ane al weer geruime tijd geleden overgestapt op het meest merkloze bier dat hij kon vinden, en inderdaad was de smaak nog wat wateriger dan die van zijn vorige huismerk, hoewel het etiket gelukkig het normale alcoholpercentage van vijf procent vermeldde zodat het qua werking in ieder geval geen verschil maakte. Bovendien stelde hij tevreden vast dat de waterige smaak bij dit snikhete weer eerder een voor- dan een nadeel genoemd kon worden, want wateriger betekende ook 'frisser'. Heer Ane had onlangs gelezen dat de mens de neiging had om achteraf zijn beslissingen zodanig te beredeneren dat ze met terugwerkende kracht tot de enige juiste beslissingen promoveerden, en dit gezonde mechanisme werkte ook bij hem feilloos.

Tjonge jonge, wat was het warm op deze zondagmiddag.. De hitte doordreunde de gebruikelijke stilte in Leusden Centrum en het was goed te begrijpen dat slechts enkele inwoners de beschutting van hun eigen woning verlieten om hun kindje of hond uit te laten. Zelfs op het gebied van het wassen en poetsen der vierwielaangedreven Multi Offspring Carriers was er minder activiteit dan normaal te bespeuren. Heer Ane had al ongeveer anderhalf uur op zijn balkon naar een in de wind heen en weer wiegende boomtop gestaard, omdat dat het enige was dat bewoog, en in die tijdspanne vier pijpjes bier van merk X naar binnen gegoten waardoor hij nu een aandrang tot plassen voelde en zich naar het toilet begaf. De urine kwam aanvankelijk moeizaam naar buiten maar al snel klaterde de straal weer als vanouds. Hè hè, zuchtte Heer Ane, en zoog daarna snuivend zijn longen vol lucht. Hee, wat was dat? Hij was inmiddels gewend geraakt aan de vreemde geur die zijn urine sinds een paar jaar verspreidde, en die volgens de huisarts geen kwaad kon, maar vandaag was het aroma duidelijk anders.

Het ruikt bekend, dacht hij, maar het laat zich niet gemakkelijk onder woorden brengen. Bloemen, ja, het ruikt naar bloemen, besloot hij. Seringen, het meer zoete van rozen, en van die hele kleine bloemetjes, kom, hoe heetten die ook alweer?

Allemachtig, concludeerde Heer Ane, het is een heel boeket.. Maar er was nòg iets, een geur die eerst op de achtergrond vertoefde maar nu steeds manifester werd. Ook deze rook bekend maar wat was het? Het leek de bloemengeuren uiteen te drijven en steeds meer plaats voor zichzelf op te eisen. Langzaam maar onstuitbaar werd de lucht sterker en begon de overige aroma's te overheersen. Ineens wist Heer Ane haar te duiden: het was de geur van rookworst! Nadat hij met een vijfde flesje bier weer onder de parasol op zijn balkon had plaatsgenomen, begon Heer Ane te mijmeren over de mogelijke oorzaken van de rookworstlucht, want hij had al in geen tijden rookworst gegeten, maar hij kwam er niet uit. Ineens belandde hij met een zisprong op de gedachte dat het wel heel apart zou zijn als er uitgerekend nù iemand zou aanbellen, de buurvrouw of een kennis of familielid, om hem met een bezoek te vereren, en dat deze persoon dan een bosje bloemen en een rookworst bij wijze van kadootje voor hem zou hebben meegenomen. Enige seconden later werd er aangebeld.

Vrijdag, 7 December 2007

Winter in Leusden 9

Heer Ane zwaaide vanaf zijn balcon de visite na tot de auto om de hoek verdwenen was, keerde terug naar de spaarzaam gemeubileerde woonkamer en nam het gekregen boek in de hand. Hij las de naam van de schrijver hardop voor: Geert Mak. Nooit van gehoord. Hij vroeg zich af hoe ze op het idee waren gekomen hem een boek kado te doen. Had hij ooit door woord of gebaar te kennen gegeven dat hij graag boeken las? Nee, dat was uitgesloten. Misschien hadden ze verondersteld dat iemand die wel eens omslagen voor boeken ontwierp ze vanzelf ook graag lès? Tja, je wist het niet, maar het zou best kunnen. De avond begon nu te vallen en Heer Ane overwoog of hij nog even bij Anja zou langsgaan. Nee, hij had gedronken, dus beter van niet. Maar misschien kon hij even bellen.

- Ja hallo, met Anja?

- Met Heer Ane. Hoe istie?

- Z'n gangetje, z'n gangetje.. En met jou?

- Z'n gangetje.. [Heer Ane vroeg even zich af hoe vaak hij het al gehoord had en zelf gezegd, dat het zijn gangetje ging, maar verliet deze gedachte snel.] Lees jij wel eens een boek?

- Nou, nou ja, soms..

- Zegt de naam Geert Mak je iets?

- Geert Mak, Geert Mak.. nee ik geloof niet dat.. ho! wacht eens even,jawel, daar heb ik eens een boek van gelezen ja. Maar ik weet niet meer hoe het heette.

- En waar ging het over?

- Tja eh.. eens even nadenken, het is al weer een tijdje geleden.. ja. Het ging over een familie in achtienhonderdzoveel en ze hadden een zeilmakerij. Waar ze dus zeilen maakten. En de kinderen die gingen ook zeilen maken. En toen trouwden ze en gingen kinderen maken. En die kinderen gingen dan ook weer zeilen maken. En trouwen. En toen gingen

die kinderen op hun beurt ook weer kinderen maken en die kinderen maakten ook weer zeilen. En kinderen. En tussendoor, dus als ze even geen zeilen of kinderen maakten, dan gingen ze vaak naar de kerk, maar daar ontstond toen ruzie over omdat een gedeelte van de familie op een zeker moment overstapte naar een andere kerk. En toen..

- Ja ja, het is me ongeveer duidelijk.. Heb je het boek helemaal uitgelezen?

- Ja, dat was zo gek, het begon me na een tijdje te vervelen, maar tòch bleef ik steeds de pagina's omslaan, net zo lang tot het uit was. Ik geloof trouwens dat er heel veel exemplaren verkocht zijn, van dat boek, dus ik denk dat het bij veel andere mensen ook zo ging. Het was eigenlijk een soort geschiedenisboek, en normaal hou ik daar niet van, maar bij hem dus wel. Heel eigenaardig.

Heer Ane pakte het boek op en wierp het in de prullebak.

- Ane, ben je daar nog?

- Ja hoor.

- Ik zit net te denken: je hoort wel eens dat leerlingen op school steeds minder van geschiedenis weten en dat ze het ook steeds moeilijker vinden om teksten te lezen waar geen of weinig plaatjes bij staan. Maar waarom laten ze die Geert Mak dan niet gewoon in het vervolg de geschiedenisboeken schrijven? Want dan lukt het dus kennelijk wèl om er doorheen te komen. - Hmm, misschien moeten ze die man gewoon àlle schoolboeken laten schrijven..

Vrijdag, 14 December 2007

Winter in Leusden 10

Waarin Heer Ane wederom met soepele gebaren zijn autette door de straten van Leusden Centrum navigeert, die er vanavond nog stiller en desolater bijliggen dan gewoonlijk en waarin zelfs niemand zijn hond uitlaat. Waarin Anja blij verrast is door Heer Ane's bezoek omdat het al weer een tijdje geleden is, en zich met de gekregen fles wijn richting leefkeuken begeeft. Waarin alles zijn gangetje gaat en Henk vanuit de versleten loveseat de immense stilte verklaart door deze te wijten aan het voetballen op tv, waar hij vroeger wel eens naar keek maar nu niet meer omdat het zo onsportief geworden is, waarna hij [over ronde dingen gesproken] vertelt dat hij onlangs op straat een jongetje heeft gezien dat onder begeleiding van zijn moeder poogde te fietsen op een eenwieler [zo'n circusding], wat hem slecht afging, waarop hij tegen het ventje had gezegd dat hij het sneu vond dat zijn ouders geen HELE fiets konden betalen, wat een woedeuitbarsting van de moeder tot gevolg had. Waarin Heer Ane [aanvullend] van mening is dat de mensen steeds langere tenen krijgen waardoor je er vaker over struikelt, waarop Henk verhaalt over een tv programma waar hij wèl graag naar kijkt en waarin voortdurend vallende mensen te zien zijn - bijvoorbeeld een jongetje op een schommel waar hij van af valt, of een vrouw op een ladder die de ramen staat te zemen en dan van de ladder af valt, of een kat die op de tv ligt te slapen en er van af valt, of dansende mensen op een bruiloft en dat ze dan ineens op de grond vallen. Waarin de voor- en nadelen van het drinken van bier, wijn en sterke drank op wetenschappelijke wijze tegen elkaar worden afgewogen, waarbij de uiteindelijke conclusie is dat de efficiëntie toeneemt met het alcoholpercentage, maar sterke drank gewoon [de naam zegt het eigenlijk al] te sterk is zodat je bij veelvuldig gebruik het risico loopt vroeg of laat je lever uit te pissen. Waarin Heer Ane verslag doet van zijn tiendaagse verblijf in een Drentse boomhut tijdens welke hij veel wilde ganzen heeft

gezien en zijn vriendin - als hij even uitgekeken was op de ganzen - talloze malen heeft gebeft, wat mogelijk wel of niet heeft bijgedragen aan een blaasontsteking waarvoor zij nu drie pillen per dag slikt. Waarin Heer Ane uit de doeken doet dat het hem tijdens een bezoek aan het toilet van een Drentse horecagelegenheid opviel dat het gat van de plateauoze pot hem in combinatie met de ronde dingen waaraan de bril vastzat, deed denken aan een kikker, waarbij de ronde dingen de ogen voorstelden en het gat onderin de pot het keelgat, waardoor hij het gevoel had dat hij in een kikker zijn bek stond te wateren. En waarin Anja vertelt dat ze in de krant heeft gelezen dat 'De Nederlander Anno Nu' zich vooral zorgen maakt over de misdaad en de gezondheidszorg, en dat er iedere avond op alle tv netten Amerikaanse series te zien zijn die zich in politieburo's en ziekenhuizen afspelen, en dat ze zich afvraagt hoe ze dat eigenlijk weten, die Amerikanen, dat wij hier aan de andere kant van de oceaan geïnteresseerd zijn in die onderwerpen.

Maandag, 22 Augustus 2005

Wonderen der natuur

Beste jongens en meisjes,

Jullie weten allemaal wel dat een kat vaak aan zijn reet zit te likken. Bah, jakkie, denken jullie dan, en: wat vies. Maar hebben jullie er wel eens bij stilgestaan dat het eigenlijk heel slim is van die kat om zo vaak aan zijn eigen reet te likken? Want op die manier heeft hij helemaal geen toiletpapier nodig! Reken maar eens uit wat dat per jaar scheelt! En over goedkoop uit zijn gesproken: een kat hoeft geen kleren te kopen, want die heeft ie al aan. Met exhibitionistische uitsparingen op de strategische plekken. Gratis. En hij hoeft ze ook niet in een dure wasmachine te stoppen, want hij wast zelf. Met dezelfde tong waar hij ook zijn reet mee doet. Maar als jullie jullie zachte kindergezichtjes in de warme kattenvacht begraven, ruiken jullie daar helemaal niets van! En dat zonder lekkere luchtjes uit een spuitbus!

Maandag, 31 Juli 2006

Zelf een column schrijven

Iedere columnschrijver columnt zoals hij gebekt is. Maar twee zwaluwen maken nog geen lente. Enige kennis van spelling en grammatica strekt tot aanbeveling, maar verder maakt het allemaal niet zo veel uit wat u doet. Zo gebruik ik soms een moderne en dan weer een ouderwetse spelling, net zo het uitkomt, daar zit ik helemaal niet mee. Verder ouwehoer ik meestal maar een eind weg en zie ik wel waar ik uitkom of waar het schip strandt. Over het algemeen schrijf ik over dingen die min of meer vanzelf in me opborrelen en dat kan van alles zijn. Het weer bijvoorbeeld, of eten, of zonnebrillen voor dieren, antimuggenspray, de groenteboer, het vervoeren van overtollig vet op originele manieren (dus niet op de buik en de billen of onder de kin, maar bijvoorbeeld een oorlel van drie kilo, of heel erg mager zijn, maar dan wel hele dikke onderarmen hebben), zin en onzin van moderne techniek (zoals een mobieltje dat zo klein is dat je er voortdurend naar moet zoeken omdat het kwijt is), De Vrije Wil, de zin van het leven, voor- en nadelen van diverse soorten asfalt bij verschillende temperaturen, de kans die je hebt om de hoofdprijs in de Staatsloterij te winnen (weinig), het enorme optimisme van sommige mensen – bijvoorbeeld 97 zijn en dan niet aan de dood denken, maar een wereldreis gaan organiseren – en zo zijn er nog veel meer onderwerpen waarover je een column kan schrijven. Sterker nog, er zijn niet eens onderwerpen die ongeschikt zijn voor een column! Een column kan werkelijk over alles gaan. Of over niets, dat kan ook. Het maakt allemaal echt geen bal uit. Zo zou je best een column kunnen schrijven over waarom je geen column wil schrijven. Of niet kan schrijven. Of dat je het wel wil, en ook wel kan, maar dat je het toch niet doet. Kan allemaal, is helemaal geen punt. Of dat je een column schrijft over wat een column eigenlijk is. En waar het woord vandaan komt (column is Engels voor kolom en daarmee wordt zo'n verticale baan bedoeld waaruit krantenpagina's zijn opgebouwd. Een horizontale variant –

een lange, dunne streep tekst die van links naar rechts over de hele pagina gedrukt is, behalve wanneer het een Arabische krant is, want dan gaat het omgekeerd, dus van rechts naar links – is ook mogelijk, maar zou dan geen column meer moeten heten om spraakverwarring te voorkomen), want dat weet niet iedereen. Nee, de mogelijkheden zijn eigenlijk onbeperkt. Dus gaat u gerust uw gang.

Is deze zin de laatste zin van een column, of de laatste zin van iets anders? Wie het weet, mag het zeggen. Maar zwijgen mag ook.

Maandag, 30 Juli 2007

Zelf schrijven

Men zegt dat de eerste zin het moeilijkst is, maar die staat er nu al. Als men zin heeft, of de noodzaak voelt, om iets te schrijven zou men bijvoorbeeld met de vorige zin kunnen beginnen. Een goed begin is het halve werk en de eerste klap een daalder waard. Maar hoe nu verder? Op dit moment aangekomen zou men met een ontevreden trek rond de lippen het papier waarop het voorgaande geschreven staat kunnen verfrommelen en in de prullenbak werpen.[Als men op een computer werkt kan men deze uit het raam gooien en een nieuw exemplaar uit de kast trekken]. Maar dat gebeurt nu dus niet want anders was deze zin er niet geweest. Maar laten we eens aannemen dat het wèl was gebeurd. In dat geval liep men nu door de huiskamer te ijsberen op zoek naar inspiratie. Men zou een tijdje uit het raam kijken om vast te stellen dat er nog steeds geen gaatje zit in het egaal grijze wolkendek waaruit nu al tien dagen motregen miezert. De blik blijft een tijdje hangen op een wit bestelwagentje waarop in grote letters staat: pannenkoekenhuis 'In Den Potsenmaecker'. En misschien vraagt men zich af waarom een pannenkoekenhuis nu niet eens gewoon pannenkoekenhuis 'Het Pannenkoekenhuis' zou kunnen heten. En wat is dat trouwens voor onzin dat je tegenwoordig pannenkoek moet schrijven in plaats van gewoon pannekoek, zonder extra n. Alsof je meerdere pannen nodig hebt om een pannekoek te bakken, terwijl de ervaring leert dat dit met niet meer dan één [1] pan ook prima gaat. En misschien komt de gedachte op aan de plaatselijke kinderkledingboetiek die al decennia gebukt gaat onder de naam 'Humte Tumtetot'. Of 'Homte Truttekut'. Of... En dat men deze winkel nog steeds niet kan passeren zonder agressieve neigingen te krijgen en zin te hebben om de eigenaresse - want het is natuurlijk een vrouw, hoewel een homoseksuele ex-dameskapper niet helemaal is uit te sluiten - eens de broek van de de reet te trekken om haar met een Spaans rietje eens flink op de billen te meppen. En men zou zich kunnen afvragen waarom men nu ineens

moet denken aan lang geleden toen men logeerde bij Ome Harrie in Sittard, de lievelingsoom die altijd aardig was en ondanks de consumptie van driekwart liter jonge jenever per dag nooit dronken werd. Misschien had het t en ook tien dagen aan 1 stuk gemotregend, want zo gaat dat vaak met associaties. En dat men zich herinnert dat er in de straat waar Ome Harrie woonde een huis stond dat opviel omdat er in de voorgevel een enorme ruit zat die er later was ingezet en op een kitscherige manier koperkleurig spiegelde en waardoor je slechts vanuit bepaalde hoeken in het interieur kon kijken. Nooit was er een levend wezen te zien, maar wel, midden in de kamer, een enorme witte concertvleugel met openstaande klep. En dat men het gevoel had dat dat niet in orde was. Dat een zwarte vleugel beter was geweest en dat er op een zo'n duur muziekinstrument toch gespeeld diende te worden. Terwijl er toch eigenlijk niets aan de hand was. Want de vleugelfabrikant had gewoon zijn geld gekregen en de kopers wilden alleen maar aan de buitenwereld laten zien dat ze het betalen konden. Iedereen tevreden dus zou je zeggen. Maar t och klopte het voor het gevoel niet. De vleugel vroeg erom bespeeld te worden, zoals een typemachine vraagt om gebruikt worden, en een leeg vel papier om betekend of beschreven te worden, ook al is het maar door iemand met weinig talent die niet weet wat er op moet komen te staan.

Vrijdag, 3 Augustus 2007

Zelf schrijven 2

Stel, u wilt zelf ook wel eens wat schrijven. Voor Bicat bijvoorbeeld. De eerste vraag die zich dan waarschijnlijk aandient is: waarover? Het onderwerp dus. Op dat gebied zijn vele mogelijkheden die onder andere afhangen van uw geslacht. Als u bijvoorbeeld een vrouw bent, is de kans groot dat het over 'Kleding' of 'Relaties' zal gaan. Als u een man bent is het waarschijnlijk dat de onderwerpen 'Eten', 'Neuken' of 'Sport' als eersten aan de poort van uw hersenen zullen kloppen. U hoeft daar zelf helemaal niets voor te doen, het gaat vanzelf. Daarom zijn er enorm veel stukken proza die over kleding, relaties, eten, neuken en sport gaan. Daar is niets op tegen, maar erg origineel is het dus niet. Wat nu te doen? Wel, u kunt het bijvoorbeeld zoeken in een combinatie van deze onderwerpen. U zou in dat geval een stukje kunnen schrijven over een joggende man [sport] in merk[kleding], die al voortsjokkend een Milky Way nuttigt [eten], terwijl hij ondertussen met zijn andere hand een geheel blote kabouter ritmisch over zijn - door een speciaal daarvoor gemaakt broekluikje naar buiten stekende - penis op en neer schuift neuken]. Hoho, zult u nu misschien zeggen, we zijn er nog niet want we missen nog een 'Relationele Vrouw'! Ja ja, dat klopt, maar u liet me niet uitspreken, want ik had er al een vrouw bijbedacht die naast de man met hem meesjogt terwijl zij ondertussen een ononderbroken monoloog afsteekt waarin zij hem probeert duidelijk te maken dat ze het nu zo onderhand behoorlijk zat is en dat ze bereid is om een hoop van hem te accepteren maar dat zij niet bereid is om hem in àl zijn grillen te volgen en dat er grenzen zijn en dat hij zijn eigen verantwoordelijkheid eens moet nemen en niet moet denken dat hij altijd een puber kan blijven en dat ze alles overziende toch zo onderhand aan een scheiding zit te denken, mede ook omdat hij zo slecht luistert en ze vaak de indruk heeft dat ze net zo goed tegen de muur kan praten. Bijvoorbeeld.

Maandag, 13 Augustus 2007

Zelf schrijven 3

Het is ook mogelijk om iets te schrijven waarin de onderwerpen kleding, eten, relaties, sport en neuken in het geheel niet voorkomen, maar ik geef toe dat dat minder eenvoudig is dan het lijkt. Toch kan het. U zou bijvoorbeeld schriftelijk uw gedachten kunnen laten gaan over het aantal spaken dat een lichtmetalen autowiel idealiter zou moeten bezitten. Misschien dat u bezwaar maakt tegen dit onderwerp omdat lichtmetalen autowielen ook wel sportvelgen * genoemd worden en dus iets met sport te maken hebben, maar dan ziet u over het hoofd dat deze wielen uitsluitend aangeschaft worden omdat het aardig oogt, om esthetische redenen dus.

Nu is er op die esthetiek wel het nodige af te dingen want de meeste lichtmetalen wielen zijn nogal lelijk. Hoe komt dat?

Inderdaad, zij hebben vaak niet de juiste hoeveelheid spaken. Het zijn er bijna altijd te veel of te weinig. Drie spaken is bijvoorbeeld te weinig en duidt op jeugdige overmoed of, indien van jeugd geen sprake meer is, op de manische fase van een bipolaire stoornis, eventueel in combinatie met een plotseling opvlammende midlife crisis. Zeven - of meer! - spaken zijn weer overdreven en wijzen op een overmatige hang naar veiligheid en zekerheid. Saai dus en meer iets voor onder een Volvo stationcar of een andere MOC [Multi Offspring Carrier]. Een wiel met vier spaken is te symmetrisch en ontbeert daardoor spanning, zodat u vanzelf door reduceren en deduceren op het juiste aantal spaken uit komt, te weten vijf [5]. Zo, dat viel tot nu toe best mee toch? Tenslotte noemt u uw stukje proza een essay. Essay betekent 'poging'. U zit dan altijd goed, want of uw stukje nu wel of niet geslaagd, interessant, grappig of wat dan ook is, u pretendeert alleen maar een poging te wagen dus u zit nooit verkeerd en altijd goed. Nu bent u er eigenlijk al, u hebt een stukje geschreven. Een essay nog wel.. Rest ons nog de reactie van anderen op uw werkje. Misschien zal iemand opmerken dat hij/zij het niet met u eens is en liever een andere hoeveelheid spaken in een wiel ziet. U

kunt dit negeren, want het is duidelijk dat deze persoon er in het geheel niets van begrijpt.

Verder kan iemand van mening zijn dat uw stukje waardeloos is en dat hij/zij het zelf beter kan. Schrijftalent is heel schaars, dus u kunt deze persoon gerust uitnodigen om zijn/haar bewering in de praktijk van bewijs te voorzien. Statistisch loopt u dan weinig risico. Ondertussen heeft u bijna geen redenen meer om geen stukje - bijvoorbeeld voor Bicat - te schrijven, dus aan de slag en vooruit met de gesikte viervoeter!

* Zo draag ik zelf sportschoenen maar kom nauwelijks mijn stoel uit. Het zegt dus niks.

Maandag, 13 Augustus 2007

Zelf schrijven 3

Het is ook mogelijk om iets te schrijven waarin de onderwerpen kleding, eten, relaties, sport en neuken in het geheel niet voorkomen, maar ik geef toe dat dat minder eenvoudig is dan het lijkt. Toch kan het. U zou bijvoorbeeld schriftelijk uw gedachten kunnen laten gaan over het aantal spaken dat een lichtmetalen autowiel idealiter zou moeten bezitten. Misschien dat u bezwaar maakt tegen dit onderwerp omdat lichtmetalen autowielen ook wel sportvelgen * genoemd worden en dus iets met sport te maken hebben, maar dan ziet u over het hoofd dat deze wielen uitsluitend aangeschaft worden omdat het aardig oogt, om esthetische redenen dus.

Nu is er op die esthetiek wel het nodige af te dingen want de meeste lichtmetalen wielen zijn nogal lelijk. Hoe komt dat?

Inderdaad, zij hebben vaak niet de juiste hoeveelheid spaken. Het zijn er bijna altijd te veel of te weinig. Drie spaken is bijvoorbeeld te weinig en duidt op jeugdige overmoed of, indien van jeugd geen sprake meer is, op de manische fase van een bipolaire stoornis, eventueel in combinatie met een plotseling opvlammende midlife crisis. Zeven - of meer! - spaken zijn weer overdreven en wijzen op een overmatige hang naar veiligheid en zekerheid. Saai dus en meer iets voor onder een Volvo stationcar of een andere MOC [Multi Offspring Carrier]. Een wiel met vier spaken is te symmetrisch en ontbeert daardoor spanning, zodat u vanzelf door reduceren en deduceren op het juiste aantal spaken uit komt, te weten vijf [5]. Zo, dat viel tot nu toe best mee toch? Tenslotte noemt u uw stukje proza een essay. Essay betekent 'poging'. U zit dan altijd goed, want of uw stukje nu wel of niet geslaagd, interessant, grappig of wat dan ook is, u pretendeert alleen maar een poging te wagen dus u zit nooit verkeerd en altijd goed. Nu bent u er eigenlijk al, u hebt een stukje geschreven. Een essay nog wel.. Rest ons nog de reactie van anderen op uw werkje. Misschien zal iemand opmerken dat hij/zij het niet met u eens is en liever een andere hoeveelheid spaken in een wiel ziet. U

kunt dit negeren, want het is duidelijk dat deze persoon er in het geheel niets van begrijpt.

Verder kan iemand van mening zijn dat uw stukje waardeloos is en dat hij/zij het zelf beter kan. Schrijftalent is heel schaars, dus u kunt deze persoon gerust uitnodigen om zijn/haar bewering in de praktijk van bewijs te voorzien. Statistisch loopt u dan weinig risico. Ondertussen heeft u bijna geen redenen meer om geen stukje - bijvoorbeeld voor Bicat - te schrijven, dus aan de slag en vooruit met de gesikte viervoeter!

* Zo draag ik zelf sportschoenen maar kom nauwelijks mijn stoel uit. Het zegt dus niks.

Maandag, 10 September 2007

Zelf schrijven 4

In de vorige aflevering hebben we gezien hoe lastig het is om een stukje proza te vervaardigen waarin de begrippen 'eten', 'kleding', 'relaties', 'sport' en 'neuken' geen enkele rol spelen. Want een wakkere reaguurder wist een verband te leggen tussen het ogenschijnlijk zo neutrale lichtmetalen autowiel en 'neuken', en liep daarmee enigzins op de zaken vooruit want daar wilde ik het vandaag pas over hebben. Over dat niet alleen 'sport' maar ook de overige drie meest voor de hand liggende onderwerpen herleid kunnen worden tot het onderwerp 'neuken'. Of beter gezegd: De voortplanting. Want gaat u maar na: We moeten eten want anders gaan we dood en houdt alles op; we kleden ons in eerste instantie om beschut te zijn tegen de elementen, want toen onze voorouders rechttop gingen lopen viel ineens al hun haar er af wat nogal fris was en maar weer eens bewijst dat verandering nog geen verbetering hoeft in te houden. Als het alleen om die beschutting tegen de elementen te doen was zou u zich tot de dracht van de dakloze, licht gestoorde alcoholist kunnen beperken: spijkerbroek, t shirt, merkloze sportschoenen en een vieze baard wegens geen scheermesjes, want die is goedkoop en vergt weinig onderhoud. Maar dat doet u waarschijnlijk niet omdat u weet dat dat uw kansen op voortplanting zou beperken, want slechts identiek gekleedde specimen van het andere geslacht zouden met u willen neuken en u heeft graag een wat ruimere keus en gaat liever wat meer 'upmarket', net als de meeste autofabrikanten. Daarom brengt u met enige regelmaat een bezoek aan een kleding- of schoenenzaak. Het wordt u daarbij gemakkelijk gemaakt want iedere winkelstraat bestaat voor minstens de helft uit winkels die het soort artikelen verkoopt dat u wenst aan te schaffen. U bent namelijk niet de enige die dat verlangen koestert. Dat is overal zo. [Ook in mijn woonplaats. Vandaar ook dat uit een onlangs onder de bevolking gehouden enquête is gebleken dat men erg tevreden is over de stad, maar - minpuntje - graag wat meer kleding- en

schoenenwinkels zou willen zien..] Nu relaties. Waarom wilt u eigenlijk een relatie? Wat zegt u? Liefde? Vriend schap? Geborgenheid? Een goed gesprek? Hahahaha! Ja, maak dat de kat maar wijs! U wilt gewoon neuken! En niets anders! Als het aan u lag zou u hem er wel de hele d`ag in willen hangen! En dan is het wel handig als er iemand in de buurt is die zich daarvoor leent, zodat u niet de deur uit hoeft of er veel geld voor uitgeven! Smeerlappen! Maar goed, zand erover. Het lijkt mij onderhand wel duidelijk hoe de vork in de steel zit. Want sport wordt doorgaans beoefend met weinig kleding aan zodat men goed kan zien of alles wel op de juiste plaats zit en in de juiste verhoudingen. Dus of het de moeite waard is om er uw zaad of eicellen aan te spenderen. Want u denkt toch zeker niet dat al die joggers zich zo uitsloven om hun conditie en gezondheid te verbeteren terwijl ze nota bene weten dat de 'uitvinder' van dat gehol op 51 jarige leeftijd aan een hartinfarct is overleden? Dat zou immers àl te dol zijn. Maar, zult u nu misschien opmerken: Neuken is toch nog geen voortplanting? Er hòeven toch geen kindjes van te komen? Nee, dat is inderdaad niet nodig. Maar het gekke is dat het het daar in de meeste gevallen tòch van komt! Ondanks het ter beschikking staan van een uitgebreid arsenaal voorbehoedmiddelen dat onlangs nog door Eliv met het 'condoraaltje' is verrijkt.

Maandag, 11 September 2006

Zomaar een Amersfoorter

Op een zonnige zomermiddag raak ik op een bankje in het plantsoen in gesprek met John. Dat is een gefingeerde naam, want in werkelijkheid heet hij Johan. John blijkt een rasechte Amersfoorter te zijn. Terwijl hij aan een van zijn tatoeages krabt, vertelt hij dat hij in het woonwagenkamp is geboren, enige maanden op de lagere technische school heeft doorgebracht, maar uiteindelijk via koppelbazen in de steigerbouw is beland, waar hij een handelaar in tweedehands auto's leerde kennen die hem met drugs in aanraking bracht, vooral heroïne en cocaïne. Vanaf dat moment gaat het bergafwaarts met hem. Zijn vijf kinderen mag hij niet meer zien en ook zijn karatelessen lijden eronder. Om van het bodybuilden maar te zwijgen. Hoewel niet in het bezit van een geldig rijbewijs slaapt hij meestal in zijn auto. Soms ook ernaast. De afgelopen twintig jaar is hij voornamelijk bezig geweest met afkicken, maar echt vlotten wil het eigenlijk nog niet. Toch is John positief ingesteld. Zijn huidige situatie boeit hem niet zo, want hij weet dat de wereld binnenkort ingrijpend zal worden gewijzigd. Dat is hem namelijk medegedeeld door buitenaardse wezens die regelmatig aan hem verschijnen in de vorm van kleine, groene ezeltjes met een zonnebril op. Aan de hand van enige bijbelcitatoren toont hij overtuigend aan dat ook het koningshuis een belangrijke rol zal spelen in de komende gebeurtenissen, net als hij zelf. Maar het is hem verboden hierover in details te treden. Hij wijst op een oranje ballonnetje dat door de lucht zweeft, het is een teken. Het zal niet lang meer duren, zegt hij. Hij ziet de toekomst vol vertrouwen tegemoet. Tevreden begint hij een klein Frans kaasje op te peuzelen.

Woensdag, 19 September 2007

Zelf schrijven 5

Wat het ook altijd goed doet is een anekdote. Iets wat u bijvoorbeeld zelf heeft meegemaakt of wat iemand u verteld heeft en dat wel een beetje om te lachen was. Of juist helemaal niet. Of allebei tegelijkertijd, dat is het mooiste. Zo was er in mijn geval een aangetrouwde nicht van vaderskant die aan epilepsie leed. Zij had van haar moeder een antiek lampje nagelaten gekregen waarin men een kaarsje moest branden. Om licht te krijgen dus. Maar dit kostbare kleinood was om de 1 of andere reden helemaal in het ongereede geraakt, en haar schoonvader, mijn oom dus, die een heel handige man was die in de kelder voortdurend aan allerlei dingen zat te knutselen, had het geschonden en met emoties bekleedde antieke voorwerp onder zijn hoede genomen en na maanden passen, meten, bijvijlen en improviseren was er als uit een toverwolk ineens een volledig gerestaureerd lampje tevoorschijn gekomen. Mijn nicht nam dit geschenk dankbaar aan, maar kreeg - misschien vanwege de opwinding - meteen een epileptische aanval, waarin/waarbij zij haar zojuist verworven schat met schuim op de lippen op de vensterbank met repetatieve overtuigingskracht aan puin sloeg.. Tja, u zult wel begrijpen dat ik toen niet goed wist hoe ik kijken moest, en zo niet, dan is er voor u weinig hoop.

Op hetzelfde adres deed zich ook eens iets voor wat op zich wel aardig was, maar toch te weinig omvangrijk om met goed recht een anekdote genoemd te kunnen worden, meer een 'anekdette' eigenlijk, maar u krijgt hem evengoed van me kado. Eerst moet u weten dat mijn neef - een zoon van de lampenrestaurateur - in die tijd een beginnende kunstschilder was die hoopte met magisch realistische doeken de wereld te zullen veroveren, een weer een geheel andere oom op bezoek had die zijn schilderijen kwam bekijken met het oog op een eventuele aanschaf. Deze oom was niet alleen miljonair, maar had bovendien slecht 1 oog. In de andere kas zat een bewegingloze glazen knikker. Deze kunstleek bekeek met een serieus

gezicht dat de indruk moest wekken dat hij er verstand van had, enige werken van mijn neef, en deed op een gegeven moment ook de paar stapjes achteruit die bij het 'schouwen' van een schilderij voorgeschreven zijn. Nee, hij deed het echt helemaal als 'uit het boekje'. Vandaar waarschijnlijk ook dat ik het niet kon nalaten om bewonderend in het oor van mijn neef te fluisteren: Hij heeft een echt kunstoog.. Wat zegt u? Niet leuk? Te flauw? Nou, als u dat vindt moet u zelf maar eens in uw herinnering, die oceaan van alledaagse banale trivialiteiten die u uw leven noemt, gaan vissen naar iets wat de moeite waard is om een ander mee lastig te vallen. In plaats van weer verveeld en zelfgenoegzaam commentaar te gaan zitten leveren! En zelf nooit iets bij te dragen en schijterig buiten schot te blijven! Het is Godverdomme ook altijd hetzelfde!

Vrijdag, 1 Februari 2008

Zelf schrijven 6

Sommige mensen, waaronder Eliv, zijn van mening dat niet alle onderwerpen geschikt zijn om over te schrijven. Dat er dingen zijn die het bij voorbaat niet waard zijn om gedachten aan te wijden. Dat is een misvatting, een ernstige misvatting. Mensen die zelf iets willen schrijven moeten dit waanidee zo snel mogelijk uit hun hoofd zetten en de deur daarna stevig op slot draaien, want anders daalt de kans dat ze ooit iets zullen schrijven [die tòch al bijna verwaarloosbaar klein is] tot onder het bestaansminimum. Nee, de stof is overal om u heen in ruime mate voorhanden en ligt als het ware voor het oprapen. En als u er niets mee doet ligt dat echt helemaal aan uzelf.

Stel, u loopt bijvoorbeeld door een winkelstraatje in uw woonplaats langs de naaimachinezaak die daar al bijna sinds mensenheugenis gevestigd is. U heeft nog nooit meer dan een vluchtige blik op de etalage geworpen en heeft er zeker nooit voor stilgestaan. Want u 'hebt' niets met naaimachines. Maar vandaag is het anders. U komt tot stilstand en draait een kwartslag naar links of rechts - afhankelijk van of de winkel zich ter linker- dan wel ter rechterzijde van uw looprichting bevindt, en gaat in de etalage kijken. Dat kunt u rustig doen, want daar is een etalage voor bedoeld, en u hoeft dus niet bang te zijn dat er plotseling iemand boos naar buiten komt rennen om u te vragen wat u daar naar binnen staat te loeren en of u dat thuis ook doet. Trouwens, als ie daar niet tegen kan moet ie er maar een gordijn voor hangen of de ruit witkalken. Maar goed, u kijkt dus in die etalage en ziet daarin naaimachines. Nou, dat is meteen al een meevaller, want er mankeert dus kennelijk niets aan uw ogen. Want stelt u zich voor dat u in plaats van naaimachines dorsvlegels had gezien. Dan had u duidelijk een probleem gehad. Maar nee, gewoon naaimachines dus, niets aan de hand. Ze zien er futuristischer uit dan het exemplaar van wijlen uw grootmoeder, maar zijn toch nog duidelijk als naaimachines herkenbaar. Het meest essentiele

onderdeel, de naald, is zelfs nauwelijks veranderd. Nee, dat is nog gewoon een naald, een naald die op en neer gaat, op en neer en in en uit de stof die waarschijnlijk een kledingstuk moet worden. Maar, vraagt u zich af, zou dat tegenwoordig nog de moeite lonen, om zelf kleren te maken? Want de mensen hebben nu veel meer geld dan vroeger, dankzij de welvaart, en er is overal een ruime keus in kant en klare kleding, tegen alleszins redelijke prijzen. Wat zou dat eigenlijk kosten, zo'n naaimachine? U doet een stap voorwaarts en bekijkt enige prijskaartjes. Ai, dat valt nog niet mee.. Er gaan dagen voorbij waarop u niet de beschikking heeft over zulke bedragen.. Om geld uit te sparen hoeven ze het niet te doen, dat zelf naaien..

Maar wacht, wat zit daar verderop, een beetje verscholen? Is dat niet..? Ja, het is het een konijn! Een speelgoedkonijn van wit pluche. Wat doet die daar nou? Wat heeft een konijn nu met naaimachines te maken? Wacht eens, misschien is het een mascotte. Ja, dat zou best kunnen, want was er niet hier ergens een beddenwinkel in de buurt, een winkel waar ze uitsluitend bedden van een bepaald merk verkopen? Ja, en daar zitten allerlei pluchen paarden in de etalage. Pluchen paarden met een slaapmuts op. Nu begint het zachtjes te regenen. U kijkt omhoog en besluit maar weer eens op huis aan te gaan. Maar na enige passen blijft u stilstaan en denkt: Naaimachines, konijnen, bedden en paarden met slaapmutsen, dat is allemaal goed en wel, maar waarom heb ik nu ineens een tent in mijn broek?

Dinsdag, 19 Februari 2008

Zelf schrijven 7

Stel dat u ondanks alle tips, een goede voorbereiding en het raadplegen van een stapel standaardwerken tòch op een punt belandt waarop u iets wilt schrijven maar niet weet waarover, dan - maar ook alleen dan - kunt u uw toevlucht nemen tot de afdeling Noodgevallen en Kunstgrepen. Zo is de gelauwerde schrijver Arnon Grunberg onlangs drie weken in een Duits [of Zwitsers of Oostenrijks] hotel als kamermeisje gaan werken en heeft van zijn ervaringen verslag uitgebracht in een veelgelezen kwaliteitskrant. 'Maar levert dat dan iets interessants op..' zult u zich misschien afvragen. Nou, in dit geval dus niet echt, hoewel ik eerlijk moet toegeven dat ik danig opkeek van zijn constatering dat de glimlach van het personeel slechts zo lang duurt als de klant kijkt. Dat wist ik namelijk niet en hoe had dat ook gekund? Want ik heb in mijn leven, en dan ook nog eens lang geleden, slechts twee maal in een hotel geslapen en ik heb alleen maar vriendelijk glimlachend personeel gezien. Ik had er echt geen flauw vermoeden van dat als ik mij van hen afwendde, dat ze dan achter mijn rug ineens sjachrijnig gingen kijken! Mocht ik, wat God moge verhoeden want Sartre heeft niet voor niets de hel in een hotelkamer gesitueerd, ooit nog eens gedwongen zijn om de nacht op een dergelijke wijze door te brengen, dan zal ik er voor zorgen dat ik in mijn kleding een zakspiegeltje in gereedheid hou, zodat ik nadat ik mij heb omgedraaid en het personeel dus een sjachrijnig smoel gaat opzetten, heel voorzichtig het spiegeltje tevoorschijn kan halen en daar onverwacht in kijken. En dan zal ik triomfantelijk uitroepen: Haha! Gesnapt! Maar hoe het in hotels toegaat weten we dankzij Arnon al, dus dat hoeft niet meer. Maar als ù nou eens een tijdje als dierenverzorger in Artis gaat werken om uit te zoeken of die hyena's òok ophouden met glimlachen en sjachrijnig gaan kijken als je ze de rug toekeert? Want dat weten we dus nog niet. Wel er aan denken dat u dat zakspiegeltje niet vergeet mee te nemen.

26 januari 2013

Zenka 93

Onlangs werden wij door importeur Holco te Nijdam in de gelegenheid gesteld de nieuwe Zenka 93 aan een beproeving te onderwerpen. De Zenka 93 volgt de Zenka 92 op, die nog steeds in de meeste gevallen voldoet, maar toch wel enigszins op leeftijd begon te raken. Gebleven is de fraaie, sensuele vormgeving, maar er zijn diverse verbeteringen aangebracht. Zo is de stijgbeugel nu traploos verstelbaar en kunnen de rijghaken worden ingeklapt. De vulgleuf is met het oog op de groei der mensheid ruimer geworden en de capaciteit van het smeermiddeltankje is vergroot. Het draaipunt van de rolteugel is nu voorzien van kogellagers in plaats van naaldlagers. Daar merkt men als gebruiker niets van, maar volgens de fabrikant heeft deze wijziging een gunstig effect op de duurzaamheid, die bij het vorige model toch al niet gering was: we kennen mensen die al meer dan 10 jaar met hun Zenka 92 doen, zonder dat er ooit een defekt is opgetreden! [Maar voorkomen is natuurlijk beter dan genezen.] De zijflappen en handvatten zijn wat groter geworden wat de stabiliteit ten goede komt en tevens heeft men de bevestiging van het stelwielje onder handen genomen: waar dit vroeger – als het ware met een omweg – via een heveltje de draadstang bediende is het nu DIREKT met de draadstang verbonden, wat mogelijk werd door de tapnagel te verplaatsen en het aandrijfasje te verlengen. Een ogenschijnlijk simpel idee, maar men moet er toch maar even op komen.

Op diverse onderdelen is een coating aangebracht waardoor deze na gebruik gemakkelijker zijn te reinigen en de balhouder is nu met een zachter materiaal bekleed. Verder is de diameter van het stelwielje vergroot waardoor vanwege de verbeterde hefboomwerking minder kracht hoeft te worden uitgeoefend en zijn de beide kaashouders nu afsluitbaar. Ten behoeve van de ouderen onder ons is een elektrisch aangedreven hulppompje aangebracht dat zonodig kan worden bijgeschakeld. De

heupondersteuning geschiedt als vanouds hydraulisch maar is nu voorzien van verwarming.

En zo zijn er meer kleine detailwijzigingen die allen getuigen van de bedrijfsfilosofie van Zenka: geen revolutie maar evolutie. Men verandert niet om het veranderen zelf, maar alleen als dat zin heeft. Zo is het plengtuitje gewoon hetzelfde gebleven. Al met al kunnen wij niet anders dan concluderen dat de Zenka 93 nóg beter is dan zijn voorganger. De prijsverhoging van 3 procent achten wij dan ook zondermeer gerechtvaardigd, te meer daar er nu keuze is uit vijf kleuren.